

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK
TWO

NECESSARY EVILS

PSYCHO

ONLY JAMES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

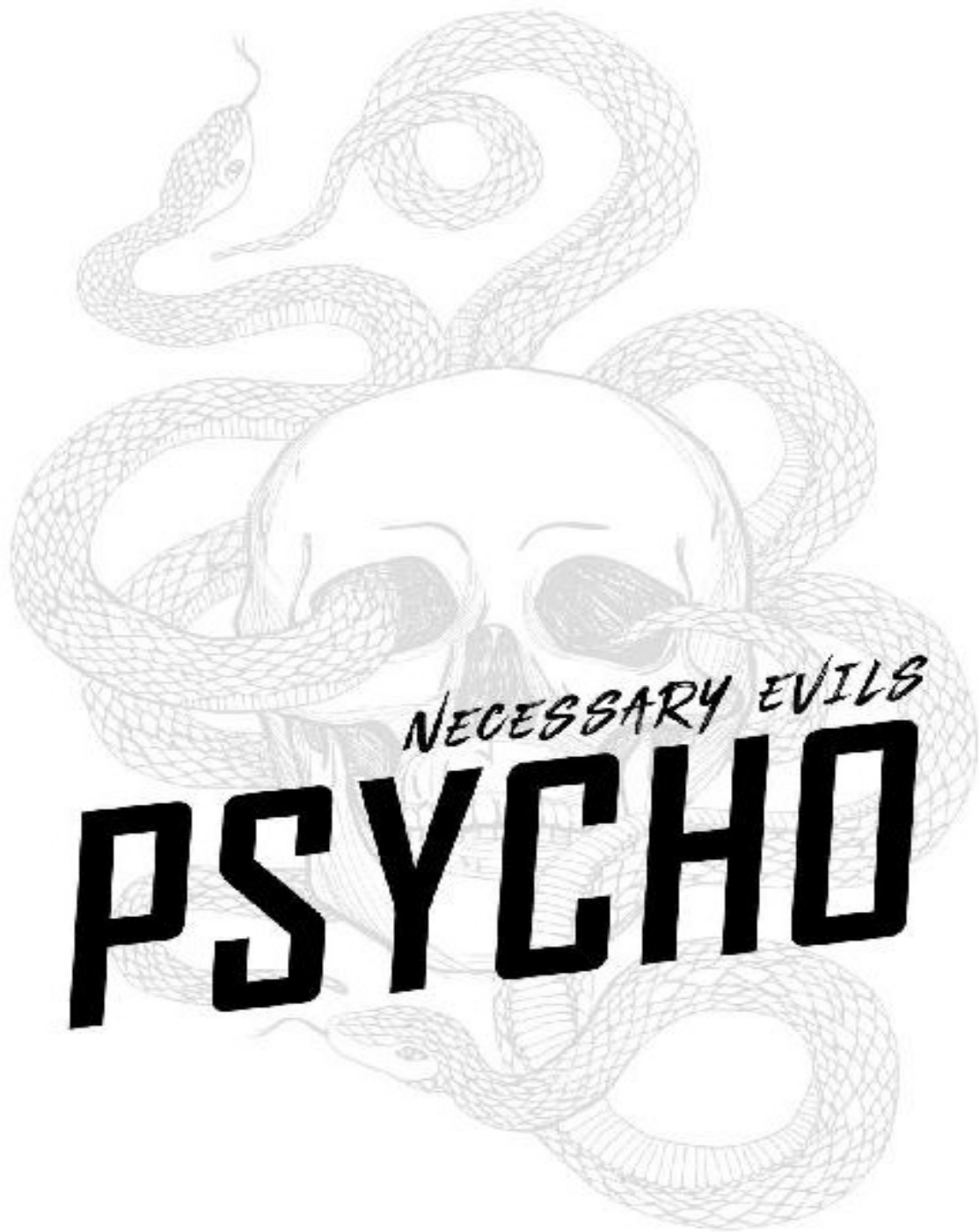
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONLY JAMES

ALSO BY ONLEY JAMES

Elit Koruma Hizmetleri

Sarhoş Edici Büyüleyici

Çileden Çıkarıcı

Tatmin edici

Hizmet Süresi

Nesli Tükenmekte Olan Türler

Tehlikeli Cins Evcilleştirilmiş

Canavar

Gerekli Kötülükler

Unhinged

Psycho

Ay Çarpması

Günahın Bedeli

Kötü

Alışkanlıklar

Kirli

OynaturKafa

Oyunları

Standalones

Disiplin Cezası

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Ağustos
2. Lucas
3. Ağustos
4. Lucas
5. Ağustos
6. Lucas
7. Ağustos
8. Lucas
9. Ağustos
10. Lucas
11. Ağustos
12. Lucas
13. Ağustos
14. Lucas
15. Ağustos
16. Lucas
17. Ağustos
18. Lucas
19. Ağustos
20. Lucas
21. Ağustos
22. Lucas
23. Ağusto

s Sonsözü

Moonstruck Önizleme

Sonsöz

Yazar Hakkında

PSİKO

GEREKLİ KÖTÜLÜKLER KİTAP İKİ

Telif Hakkı © 2021 Onley James www.onleyjames.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş hiçbir bireyi temsil etmemektedir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

We Got You Covered Book Design tarafından Kapak ve İç Formatlama

Tetikleyici uyarı: Bu kitap, kadınlara yönelik sayfa dışı aşırı şiddet tasvirlerinin yanı sıra sayfa içi grafik intikam eylemleri içermektedir.

PROLOGUE

DR. THOMAS MULVANEY

KONU: AĞUSTOS

Bu çocuk onun şimdiye kadarki en genç bulgusu olacaktı. Thomas'ın Atticus adını verdiği ilk deneği evlat edinildiğinde sekiz yaşındaydı. Yetenekli bir çocuktı, doğuştan taklitçiydi, kişiliğini bir ışık düğmesi gibi açıp kapatabiliyordu. Büyüleyiciydi.

Camın arkasındaki çocuk çok daha küçüktü. Neredeyse dört yaşındaydı. Kulaklarında kulaklıklar, dizlerinin üzerinde kalın ciltsiz bir kitapla köşeye büzülmüştü. Acı verecek kadar zayıf ve solgundu, iri gözlerinin üzerine düşen koyu kahverengi saçları vardı. Thomas onun için üzülüyordu. Sadece yanındaki küçük lambanın aydınlattığı geniş odada çok küçük görünüyordu.

Thomas bu kadar erken bir zamanda başka bir çocuk getirmekten çekiniyordu ama her birinin onlara vereceği aletlerle ne yapacağını görmek için farklı yaşlarda deneklerin olmasının çalışma için gerekli olduğunu düşündü.

Başlangıçta sadece bir denek almayı düşünmüştü ama iyi bir deney için geniş bir denek havuzuna sahip olmak gerekiyordu. Thomas bunu bir inceleme kurulunun gözetimi olmadan yaptığından, istediği sayıda deneğe sahip olamazdı. En azından çocukları kilit altında tutmadan olamazdı. Ve o bunu yapmayacaktı. Bu çocukların kendisini bir hapisane müdürü olarak değil, bir baba, bir sırdaş olarak görmelerini istiyordu. O bir süper kötü değildi. O

O camın ardında saklı olan potansiyeli anladım ve sadece sabır ve özenle işe yaradı.

Thomas'ın arkasındaki kapı açıldı ve bembeyaz saçlı, sakallı bir adam belirdi. "Dr. George Stryker," dedi selam vermek yerine. "Beklettiğim için özür dilerim."

Thomas elini uzatarak, "Dr. Thomas Mulvaney," dedi.

Yaşlı doktor elini sıktı. "Kim olduğunuzu biliyorum. Ortak tanıdıklarımız var. Bu yüzden aradım."

Projesi çok gizliydi ama Thomas'ın ihtiyaç duyduğu bağlantılara sahip az sayıda insan vardı. Deneyinin başarılı olduğunu görmek isteyen ve böylece onu yeniden yaratabilecek insanlar ve başarısız olmasını umarak onu izleyen diğerleri. Ama Thomas bu insanları umursamıyordu. Onlar bir amaç için araştırdı. Bu çocuklar konusunda haklı olduğunu biliyordu. Onun araştırma denekleri.

Oğulları.

"Adı ne?" Thomas başıyla camın çocuğu işaret ederek sordu.

"Doğum belgesine göre, Isaiah. Ama buna cevap vermiyor. Dürüst olmam gerekirse pek bir şeye tepki vermiyor. Ama nasıl bulunduğu düşünüldüğünde, bu şaşırtıcı değil."

Thomas'ın kalp atışları hızlandı. Bu kısım her zaman en zoruydu - geçmişlerini dinlemek, özellikle de onları geride bırakmak zorunda kaldığında. "Anlat bana."

"Annenin sağlık kontrolü sırasında bulundu. Şiddetli şizofreniden muzdaripti. Hem işitsel hem de görsel halüsinasyonlar görüyordu. Ancak, bir süre için ilaçlarını istikrarlı bir şekilde kullanıyordu, bu nedenle çocuğunu tutmasına izin verildi, ancak ilaç uyumunu sağlamak için hayatının ilk yılı boyunca planlı gözetim altında tutuldu. Bir yıl dolduktan bir süre sonra, ilaçlarını açıkça bıraktı."

"Ve kimse fark etmedi mi?"

"Okul için yeterince büyük değildi, bu yüzden kimse fark etmedi. Komşularının onun davranışları hakkında endişeleri vardı ama bir çocuğu olduğunu bile bilmiyorlardı."

Thomas'ın bakışları diğer doktora kaydı. "Çocuğu taciz mi ediyordu?"

Stryker iç çekti. "Kadının günlüklerine göre, çocuğun bir şekil değiştiren olduğunu düşünüyormuş."

"Değişken mi? İrlanda peri masallarındaki gibi mi?" Thomas şaşkınlığını sesinden gizleyemeyerek sordu. "Birin gerçek oğlunu bir fae çocuğuyla değiştirdiğini mi düşündü?"

Stryker acımasızca başını salladı. "Çok rahatsızdı. Genç yaşta onun olağanüstü zekasını gördüğünde, bunun doğaüstü bir şey olması gerektiğine kendini ikna etti."

Thomas başını sallayarak küçük çocuğa baktı. "Bu..."

Yaşlı adam sözlerini bitirmemişti. "İki yaşına girdikten bir süre sonra onu bir odaya kilitlemiş ve orada kalmış. Lekeli bir beşik yatağı, bir yığın kitap, bir ışık ve yerde bir kova buldular. Pislik içindeydi. Hemşirelerin onu temizlemesi saatler sürmüş, çünkü onlarla kavga etmekten vazgeçmiyormuş."

"Agresif mi?" Thomas sordu.

Dr. Stryker başını salladı. "Durum bundan daha karmaşık. En biçimlendirici yıllarında en az bir buçuk yıl, belki de daha uzun süre insan etkileşiminden mahrum bırakıldı. Sadece annesi kendini öldürdüğü için bulundu. Bir komşu silah sesini duymuş ve kontrol etmesi için polisi aramış. Evi ararken onu bulmuşlar."

"Tanrım," diye mırıldandı Thomas.

"Açıkça saldırgan değil. Biri ona dokunmaya kalkışmadığı sürece saldırganlaşmayacaktır. Işık, dokunma ve sestten mahrum bırakıldı. Üçüne de şiddetli tepki veriyor. Tek istisna müzik gibi görünüyor. Nedenini bilmiyoruz ama neredeyse günün her saati kulaklık takıyor."

İlginç. Thomas'ın onu yavaşça ve büyük bir dikkatle gerçek dünyaya getirmesi gerekecekti. "Teşhis?"

Adam pencerenin yanındaki metal tutucudan bir dosya aldı ve açtı. "Bağlanma bozukluğu. Panik bozukluğu. Travma sonrası stres bozukluğu. Ama sizi aradım çünkü kesin bir teşhis koyamasak da, kesinlikle birçok psikopatik eğilim gösteriyor. Korku duygusu yok. İstenmeyen herhangi bir ilgiye şiddetle tepki veriyor. Kolayca yalan söylüyor. Kendisine verilen her şeyi aşırı derecede sahipleniyor."

Thomas bunu düşündü. Bu seferki zor olacaktı ama o bu göreve hazırды. Psikopatlığın yanı sıra çok çeşitli psikiyatrik hastalıklar da istiyordu. Araştırmanın her birini nasıl etkilediğini anlaması gerekiyordu.

Stryker içini çekti. "Kesin olarak söyleyemesem de, onun bir psikopat olarak doğduğundan şüpheleniyorum. Bence davranışları annesinin sanrılarının şekillenmesine yardımcı oldu. Olağanüstü yetenekli, özellikle de eğitim eksikliği göz önüne alındığında. Annesinin onun yeteneklerinin doğal olmadığına nasıl inandığını anlayabiliyorum. Çocuk okuyabiliyor. Yaşının çok ötesinde. Benimkinin de çok ötesinde. Bir haftadır yanımızda ve İncil, Kuran ve Stephen Hawking'in *Zamanın Kısa Tarihi* de dahil olmak üzere kütüphanemizdeki tüm kitapları hatmetti. Ayrıca hemşirelerden birinin getirdiği el yazısı çalışma kitabının yardımıyla kendi kendine yazmayı da öğrendi."

Thomas alay etti. "Şaka yapıyorsun."

"Ben değilim. Şimdiye kadar gördüğümüz herkesten daha hızlı okuyor ve yaşının çok ötesinde kavramları çok iyi anlıyor. IQ'sunu test ettik. 155. Hawking'in kendisinden sadece birkaç puan geride." Thomas şaşkınlığını gizleyemedi. "Yani sorunumuzu görebiliyorsunuz."

Thomas başıyla onayladı. "Eğer bu zekâ seviyesine sahip bir psikopatsa, toplumun başına bela olur ve göz önünde saklanacak kadar da akıllıdır. Yatağını ıslatma, kundakçılık, zayıf çocuklara zarar verme gibi şeyler var mı?"

"Çok uzak değil. Aslında kafasının içinde yaşıyor. Müzik dinliyor ve kitap okuyor. Sıkıldığına şüphe yok. Bu tesiste onun gibi bir çocuğu eğlendirecek hiçbir şey yok. O odada, sessizlik içinde, annesinin ona verdiği birkaç kitaptan başka hiçbir şey olmadan kilitli kalmak, bu düzeyde bir dehaya sahip bir çocuk için işkence olmalı."

Thomas ona, "Benim yanımda hiçbir eksiği olmayacak," diye güvence verdi. "Onunla şimdi tanışmak istiyorum."

"Ona dokunmamanızı tavsiye ederim. Ayrıca tepe ışığını da açmayın. Oldukça... vahşileşiyor."

Thomas başını salladı ve gözlem odasından çıkmaya hazırlandı.

"Gelişmelerden beni haberdar edecek misiniz?" Dr. Stryker yüzünde gergin bir ifadeyle sordu.

"Tabii ki."

Thomas koridorun sert floresan ışıklarını çocuktan uzak tutmak için odanın kapısını hızla açıp kapattı. İçeri girdiğinde çocuk onu hiçbir şekilde kabul etmedi. Thomas ilerledi, çocuğun yanına bağdaş kurarak oturdu ama ona dokunacak kadar yakın değildi.

"Ne okuyorsun?" Thomas çocuğun kulaklığında çalan müzikten kendisini duyup duymadığından emin olmadan sordu.

Thomas'ın kapağı okuyabileceği kadar kaldırarak karşılık verdi. *Ağustos'ta Işık*.

"Faulkner, ha? Senin yaşına göre oldukça ileri bir kitap."

Çocuk Thomas'a rahatsız edici bir bakış fırlattı, sanki davetsiz misafirmiş gibi. Belki de öyleydi.

"Ya size evimde binlerce kitaptan oluşan bir kütüphanem olduğunu söylesem?"

Bu sefer çocuk kulaklığını çekip çıkardı ve Thomas'a şüpheyile baktı. "Hepsini okudun mu?"

Thomas kıkırdadı. "Hayır ve sanırım sen benden önce davranabilirsin. Çok iyi konuşuyorsun."

Çocuk omuz silkti. "Yürümeye başlamadan önce konuşabiliyordum. Bu annemi korkuttu. O... rahatsızdı."

Yetişkin bir adamın kelime dağarcığı ve etkisiyle konuşuyordu. Thomas çocuğun aslında bir peri masalı yarattığı ya da belki de dünya dışı bir varlık olmadığına tam olarak ikna olmamıştı. "Duydum. Hayatının ilk birkaç yılında katlanmak zorunda kaldığın şeyler için üzgünüm."

Çocuk yine omuz silkti. "Kim olduğunu değiştiremezdi."

Gerçeğin basit bir ifadesiydi. Acı ya da kötü niyet yoktu. "Bana dokunulmaktan hoşlanmadığını söylediler," dedi Thomas.

"Benim isteğim dışında değil, hayır" derken çocuğun yüz ifadesi neredeyse ilkel görünüyordu.

Thomas gülümsemekten kendini alamadı. "Bu geçerli. Senin rızan olmadan kimse sana dokunmamalı."

Çocuk bir kez daha, sanki motivasyonlarını tahmin etmeye çalışıyormuş gibi kurnazca onu izledi, ama hiçbir şey söylemedi.

"Gelip benimle yaşamak ve kütüphanemde kitap okumak ister misin?"

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden seninle yaşamak isteyeyim ki? Kütüphanen dışında mı?"

Thomas başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse çok param var ama ailem yok. Sadece senden biraz daha büyük bir oğlum var. Evimi tıpkı senin gibi çocuklarla doldurmak istiyorum."

"Benim gibi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet. Üstün yetenekli çocuklar. Belirli bir psikolojik yapıya sahip olan çocuklar."

Çocuk sanki bu çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Bay Hawking'inki gibi başka kitaplarınız var mı? Onun teorilerini-" Doğru kelimeyi arıyormuş gibi durakladı. "Düşündürücü."

Düşündürücü... Bu çocuk Thomas için bile fazla zeki olabilir. Ama kaynakları vardı. Harcayabileceğinden çok daha fazla paraya sahip olmasını sağlayan bir doğum kazası sayesinde herkesten çok daha fazla kaynağa.

"Eğer benimle yaşarsan, eve dönerken kitapçıya uğrarsın ve istediğin kadar kitap seçebilirsin." Çocuğun endişesi üzerine Thomas kendini düzeltti. "Ya da bana hangi kitapları istediğini söylersin, ben de onları getirtirim."

Çocuk bunun bir numara olabileceğini düşünmüş gibi gözlerini ona dikti. "Hiç kitap var mı?"

Thomas buna pişman olabilirdi ama "Herhangi biri" dedi. Çocuk bir kez başını salladı. "O zaman evet."

Şimdi, elimizdeki diğer göreve gelelim. "Bana adının Isaiah olduğunu söylediler."

Dudağı kıvrıldı. "Bu isimden nefret ediyorum. Annem çok dindardı ama aynı zamanda oldukça batıl inançları vardı."

Thomas daha yakına eğildi. "Ailemin kardeşlere aynı harfle başlayan isimler vermek gibi aptalca bir geleneği var. Erkek kardeşimin adı Teddy, kız kardeşimin adı da Thea'ydı. Ben de Thomas. Evde Atticus adını verdiğim bir erkek kardeşin var. Başka bir isim seçmek ister misin? A ile başlayan bir isim?"

Çocuk kitabını kapattı, gözleri kapağa yapışmıştı. "August. Ben August olabilir miyim?"

Thomas sırtıttı. "Kesinlikle. Benimle eve gelmek ister misin August?" August derin bir iç çekti. "Evet, sanırım ."

ONE AUGUST

Telefonunun ekranına ve gün sonuna kadar doldurması gereken öz değerlendirme formuna bakarken August Mulvaney'nin kulaklarını Vivaldi dolduruyordu. Bu yeni, tuhaf kurumsal çember atlama işi ona saçma geliyordu. Onlar bir hukuk firması değil, sarmaşık liginde bir üniversiteydi. Kadrolu bir profesörden kendisini üç kelime ya da daha azıyla tanımlamasını istemek saçmaydı. Çoğu, APA formatında bir tez ve inceleme kurulu onayı olmadan haftanın hangi günü olduğunu bile tarif edemezdi.

Onu tarif edecek üç kelime? Hangisini istiyorlardı? Zeki, ilginç, tuhaf biri mi yoksa sapkın, cinayete meyilli bir psikopat mı? İkisi de yeterince doğruydı, ancak biri kesinlikle diğerinden daha kabul edilebilirdi. Yine de ikisi de kendini değerlendirmeye devam edemezdi.

İç geçirdi ve avluya baktı. Tepesindeki gökyüzü de ruh hali gibi uğursuzdu. Koyu gri fırtına bulutları alçakta asılı duruyor, mümkün olan son ana kadar yerlerini terk etmeyi reddeden öğrencilerin üzerine salınmak için bekliyordu. Hava yılın bu zamanı için alışılmadık derecede soğuktu. Kahvesinden bir yudum aldı ve yağmurun yaklaşmasını izlerken kendini binaya yasladı. Hava tahminlerine göre bütün gün yağmur yağacaktı ama August burçlara olduğu kadar tahminlere de önem verirdi.

Astrofizik yardımcı doçenti Bianca Li, kazağını vücuduna çekiştirip kollarını sararak onun yanına yerleşti

kendi etrafında dönüyordu. Siyah saçları yüzüne doğru savruluyor, siyah çerçeveli gözlükleri burnunun ucuna tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. August'tan en az on yaş büyüktü ama yine de bir yüksek lisans öğrencisi gibi görünebilirdi.

Kulaklıklarını kulağından çıkardı. "Beni üç kelimeyle nasıl tanımlarsın?" Kız cevap veremeden, adam parmağıyla gözlüğünü burnunun üst kısmına doğru itti.

"Sınırları olmayan bir ucube mi?" diye sordu elini adamın elinden çekerek.

"Tuhafılık benim de aklıma gelen ilk düşünceydi. Bunun yönetim kurulunda kabul göreceğini sanmıyorum."

Bianca omuz silktili. "Görev süreniz var. Bu konuda ne yapacaklar?" Parmaklarını şıklattı. "Buldum. Dalgın profesör."

August gözlerini devirdi. "Ben dalgın değilim. Seçici bir duyma yeteneğim var."

"Çocuklar seçici işitmeye sahiptir. Siz kendi dünyanızda yaşıyorsunuz" dedi.

August onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Abartıyorsun."

"Neredeyse çeşmeye giriyordun... iki kez."

Yanılmıyordu. Mesele şu ki, August kendi tercihiyle dalgındı. Bir insan kendisine söylenen her kelimeyi kelimesi kelimesine hatırlamasına neden olan bir hastalığa yakalandığında, beyni karmakarışık bir karmaşaya, dünden ve onlarca yıl öncesinden gelen konuşmalardan oluşan bir arapsaçına dönüşür. Tek bir kelime, onu günlerce düşüncelerinde hapsedebilecek bir dizi anıyı tetikleyebilir.

Bu yüzden August seçici olarak dalgın kalmaya devam etti. Gözlemleri, attığı her adımda konuşmanın parçalarını özümseyerek zihnini kaybetmek yerine, istediği zaman açıp kapatmak için kendini eğittiği bir şeydi. Durağan olduğunu düşündüğü şeyleri kapatarak, spintronik veya ışık saçılması ve optik dalga karıştırma teknikleri, yarı iletken kuantum noktaları ve hatta bazen lazer fiziği gibi önemli şeylere odaklanabiliyordu.

Kampüste, yakın çalışma arkadaşları ve tabii ki öğrencileri dışında kimseyle nadiren etkileşime girerdi. Çevresini içine çekmeden izlemeye özen gösteriyor, ölüm kalım meselesi olmadığı sürece bakışlarının herhangi bir şeye uzun süre odaklanmasına izin vermiyordu. Yine de, avluda yürüyen adamı gördüğü anda gözlerini kaçıramadı.

Adam elleri pantolonunun cebinde, omuzları rüzgâra karşı kamburlaşmış bir halde yürüyordu. August durduğu yerden, biraz bitkin olsa da çekici olduğunu, kot pantolon ve önü fermuarlı zeytin yeşili bir hırka giydiğini görebiliyordu. Kıyafetleri öğretim üyesi olduğunu gösteriyordu ama dağınık sarı saçları ve mükemmel kare şeklindeki çenesindeki iki günlük büyüme öğrenci olduğunu haykırıyordu. Belki de bir öğretmenin asistanıydı.

Ağustos'un tahmin ettiği gibi, gökyüzü açıldı. Öğrenciler aceleyle kitaplarını ve kâğıtlarını toplayıp sırt çantalarına doldurduktan sonra koşmaya başladılar. Adam koşmadı ama hızını artırarak doğruca bina girişinin yanında duran August ve Bianca'ya doğru ilerledi. Adam yanlarından geçerken başını kaldırıp August'la göz göze geldi ve bakışlarını beş saniye boyunca August'un üzerinde tuttuktan sonra tekrar arkasını dönüp binanın içinde kayboldu. Gözleri koyu yeşildi, neredeyse kazağının rengindeydi.

August dönüp koridorun pencerelerinden onu izledi ve o gözden kaybolduğunda kendini garip bir şekilde boşlukta hissetti. Kahvesinden bir yudum daha alarak başını salladı. Bu hava onu kara kara düşündürüyor ve bir canavara göre tuhaf bir şekilde duygusal yapıyordu.

"Çok güzel, değil mi? Deli olması çok kötü." "Kim o?" August sonunda sordu.

Rüya gibi bir iç geçirdi. "Lucas Blackwell, Suç Psikolojisi Yardımcı Profesörü."

August kahvesinden bir yudum daha aldı. "Lucas Blackwell," diye tekrarladı, bu takma adın dilinde bıraktığı his hoşuna gitmişti. "Bu gerçek bir isme benzemiyor. O'Malley'nin işini alması için deli birini mi tuttular? Bu üretkenliğe aykırı değil mi?"

"Bütün psikiyatri bölümü yemiş. Tam uyum ." "Onun hakkında çok şey biliyor gibisin," diye gözlemledi August.

Bianca homurdandı. "Onun kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" August'un kaşları çatıldı. "Tanımalı mıyım?"

Bianca onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "O forma umutsuzca kayıtsız profesör yazmalısın. Everly onu işe aldığından beri fakülte haftalardır skandalla ilgili tüm detayları öğrenmek için yanıp tutuşuyor. Ama ondan önce de tüm haberlerde o vardı."

"Nedenmiş o? Kennedy falan mı?"

Başını iki yana salladı. "FBI'nın davranışsal profil biriminin eski sevgilisi. Dahi çocuk. Üç dil bildiği ve giriş sınavında mükemmele yakın puanlar aldığı için doğrudan üniversiteden işe alınmış."

Lucas Blackwell en fazla otuz yaşında olabilirdi. "Eski mi? Yaralandı mı?"

"Öyle de denebilir. Bir tür büyük sinir geçirdi ve sürekli masa başı görevine getirildi. Ona Quantico'da öğretmenlik teklif ettiler ama o bizim okula gitmekten vazgeçti."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" August, onun beyaz cücelerin asterosismolojisini inceleme ve kampüsteki en son dedikodulardan haberdar olma becerisine biraz da hayret ederek sordu.

"Bunu nasıl bilmezsin? Genelde o koca beynini dolaşıklık teorileriyle falan yorduğunu biliyorum ama sen tüm o ürkütücü şeyleri seviyorsun ve Lucas Blackwell... O ürkütücü biri."

"Nasıl yani?" August'un 'ürkütücü şeylere' olan sevgisi kampüste iyi bilinirdi. Teorik fizikçiler parapsikolojiye olan aşklarıyla pek bilinmezlerdi. Ama bunu onun tuhaflıklarından biri olarak görüyorlardı. O da öyle olduğunu düşünüyordu.

Yağmur ayakkabılarına sıçramaya başladığında Bianca biraz eğildi. "Çoğu davranışsal profillemenin masa başında yapıldığını biliyor musun?"

Başını salladı. "Temelde eğitilmiş tahminlerle hayatını kazanıyor. Bunun çok fazla ayak işi gerektirdiğinden şüpheliyim."

Kıs kıs güldü. "Lucas'ın eli çok sıkıdır. Hem *de çok*. Kanıtlarla uğraşmayı ve suç mahallerini ziyaret etmeyi severdi. Bunun sürecine yardımcı olduğunu söylerdi."

"Ürkütücü olanı göremiyorum," dedi August, rüzgâr yağmuru çıkıntının altında daha fazla sürüklemekten Bianca'nın konuya gelmesini istiyordu.

"Oldukça acayip bir şey. Söylentiye göre, kendisinin... Bir şeylere dokunarak psişik görüler elde edebiliyorsan buna ne denir?"

August'un kaşları saç çizgisine doğru gitti. "Kâhin mi?" "Evet! Durugörü yeteneği olduğunu iddia ediyor."

"Yani üniversitemiz doğaüstü yetenekleri olduğunu iddia eden, akli dengesi yerinde olmayan bir kriminoloğu mu işe aldı?"

"Evet."

August kıkırdadı. "Tam uyum sağlayacak."

Bianca güldü. "Biliyor musun, bu senden başka bir insan hakkında duyduğum en fazla soru ve seni altı yıldır tanıyorum."

Kahve fincanını çöpe atarak döndü. "Doğru, ama senin hayatın sıradan. Alınma ama."

Eşyalarını almak için ofisine doğru ilerlerken ona yetişmek için acele etti.

Bianca, "Kırıcı bir şey söyledikten sonra kırılmadım diyemezsin," dedi ama hiç de kırılmış görünmüyordu.

Onları gibi bir alanda kimse duyguları hakkında endişelenmeyi göze alamazdı. Kampüsün bu tarafındaki profesörlerin yarısı en basit konuşmaları bile yapamayacak kadar karmaşık beyinlere sahipti. Hepsi farklı derecelerde nöro-çeşitliliğe sahipti. Acı gerçek şuydu ki, bir insan ne kadar zeki olursa toplumsal beklentileri o kadar az umursuyordu. Duygusallık kaygısı gütmenden dobra dobra konuşuyorlardı.

Bilim insanlarının egoya tahammülü yoktu. Teoriyle uğraştığınızda, her zaman size deli olduğunuzu söylemeye ya da araştırmanızı çürütmeye hazır birileri vardı. Bu onların işinin doğasıydı. August, babası ısrar ettiği için bu kadar evcilleşebilmişti. Tuhaf bir dahi olmak iyiydi. Duygusuz, umursamaz bir psikopat olmak değildi -en azından toplum içinde.

"Saat dörtte fakülte toplantısı var. Orada olacak mısınız?"

"Zorunlu mu?" August sordu.

Bianca başını salladı. "Evet."

August omuz silkti. "Muhtemelen hayır. Havaalanına gitmeden önce kardeşimle öğle yemeği yiyeceğim."

"August..."

"Ben kadrolu bir profesörüm. Ne yapacaklar ki? Beni kovacaklar mı?" diye tekrarladı ve ona sııttı.

August sola, ofisinin bulunduğu koridora gitti ve Bianca da sağa, kampüsün diğer tarafına giden uzun yola saptı. Bir kez daha yalnız kaldığında kulaklıklarını yerine taktı. Vivaldi bitmişti ve şimdi kulaklarını Chopin dolduruyordu. Araştırma asistanının tez konusu üzerinde düşünerek kendini rahat bıraktı.

Çarpışana kadar diğer adamı görmedi. Sertçe. August'un telefonu parmaklarından uçtu. Diğer adamın elleri dışarı fırladı, onu dik tutacak herhangi bir şeyi kavramaya çalışıyordu. Adam August'un omuzlarını kavradığı sırada August da adamın ön kolunu yakaladı.

İşte o zaman August ona iyice bakabildi. Lucas Blackwell. Birbirlerine dokundukları anda, diğer adam bir solukla yerinden sıçradı, yere düştü ve August'tan bir seri katilmiş gibi kaçmaya başladı.

Teknik olarak August öyle olduğunu düşünüyordu. Ama Lucas Blackwell bunu bilmiyordu.

Konunun dışında olmasına rağmen August, dehşete düşmüş adamın yakından daha da güzel olduğunu fark etmekten kendini alamadı, sanki bir heykel canlanmış gibiydi. Yüksek elmacık kemikleri, kare çene, dolgun dudaklar. Dudaklar dehşet içinde geriye çekilmişti.

August kalkmasına yardım etmek için elini uzattı ama Lucas irkilerek uzaklaştı. "Yapma. Dokunma bana."

Görünüşe göre, edep duygusundan yoksun olan sadece fizik bölümü değildi. Artık işe yaramayan kulaklıklarını kulağından çekti. "Özür dilerim. Kendimi müziğe o kadar kaptırmışım ki nereye gittiğime dikkat etmedim."

Lucas hiçbir şey söylemedi, diğer öğretim üyelerinin kendisine baktığını fark edince yüzü kızardı. Ayağa kalkıp omzunun üzerinden son bir kez panikle baktıktan sonra koşar adımlarla koridora çıktı.

August telefonunu eline aldı ve artık çatlamış olan ekrana bakarak iç geçirdi. Daha önce de itici olarak adlandırılmıştı ama genellikle sadece korkunç bir cinayetten sonra kardeşleri tarafından. Ve çok sayıda cinayet işlemişti. August ıslak işleri severdi. Ellerini kirletmeyi seviyordu. Öldürmek ona başka hiçbir şeyin vermediği bir heyecan veriyordu.

Araba ona çarptığında neredeyse arabasına varmak üzereymiş. Bianca, Lucas Blackwell'in olduğunu söylemişti. Geçmiş ya da geleceği görebiliyormuş.

-Sadece bir nesneye dokunarak. August mantıklı bir adamdı. Paranormal olayları büyüleyici bulsa da, bunların sahte bilim olduğunun farkındaydı. Lucas Blackwell'in gerçekten durugörü yeteneğine sahip olmasına imkân yoktu.

Yine de August'a bir canavarmış gibi bakmıştı. Ki öyleydi. Ama Lucas'ın bunu bilmesine imkân yoktu. Bu imkânsızdı. *Ama ya bilseydi?* Bu onun için ne anlama gelirdi? Ailesi bir kurala göre yaşıyordu. Masumları öldürmezlerdi. Ama bu durumla daha önce sadece bir kez karşılaşmışlardı, aylar önce kardeşi Noah adında küçük yaralı bir kuşa aşık olmaya karar verdiğinde... aşk değil, belki saplantı.

Noah onların sırrını biliyordu, daha Adam'la yüz yüze tanışmadan önce anlamıştı. Ama Noah da onlar gibiydi. Bazı insanların yaşamayı hak etmediğini anlamıştı. Noah onlarla birlikte öldürmüştü. Hepsini polisin radarından uzak tutmak için bir yatırımı vardı.

Ama Lucas eski bir federaldi. Muhtemelen mahkemelere, adalete ve kanunun uzun koluna çok inanıyordu. Muhtemelen kanunsuz adaletin hayranı değildi. Eğer maskesini çıkardığında August'un kim olduğunu bir şekilde gerçekten anlamışsa, bu da yaşam süresi için pek iyiye işaret değildi.

Kahretsin.

August öldürmeyi ne kadar sevse de, güzel sarışın profesörü lokmalık parçalara ayırma fikri onu boşlukta hissettiriyordu. August çözemeyeceği bir sorunla hiç karşılaşmamıştı ama Lucas Blackwell bir sorun . Hem de büyük bir sorun. Ve August'un bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

TWO

LUCAS

Lucas ofisine yeterince hızlı gidemiyordu. Eşiği geçer geçmez kapıyı kapattı ve kilitledi, sanki şeytan onu kovalıyormuş gibi. Belki de kovalıyordu. Lucas'ın ona dokunduğunda gördüğü şeyler, birkaç dakika önce çekici bulduğu adam... Gözlerindeki teri kırıştırdı ve bilincini kaybetmeden önce kalbinin göğsündeki gümbürtünün durmasını diledi.

Bu onun ilk günüydü. İlk lanet günüydü. Kan ve çığlık için bir çeşit açıklama olmalıydı. Belki ordudaydı ve çatışma görmüştü? Belki de kolluk kuvvetlerinde çalışıyordu? Hayır. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. O ığlıklar... O adamlara işkence ediliyordu.

Dizlerini yukarı kaldırdı ve dirseklerini dizlerine dayayarak başını ellerinin arasına aldı. Lucas seri katillerin göz önünde saklandıklarını herkesten iyi biliyordu. Bazen burnunun dibinde bile. Avuçlarının topuklarını gözlerine bastırdı, ta ki arkalarında küçük ışık kıvılcımları dans edene kadar. Bu onun ilkiydi. Lanet olası. İlk günüydü. Bir iş arkadaşını katil olmakla suçlayamazdı. Son seferden sonra olmazdı. Başka birinin ona deli gözüyle bakmasına dayanamazdı. O ortamı daha yeni terk etmişti.

"Dürtülerinizi iş arkadaşınıza yansıtıyor olabileceğinizi düşündünüz mü?"

"Bunun çok zorlama olduğunu kabul etmelisin, Lucas."

"Davranışlarınıza bakarak endişelerimizi anlamak zorundasınız."

"O bir federal ajan. Belki de sadece bir molaya ihtiyacınız olduğunu düşünüyoruz." "İyi değilsin."

"İnsanlara öylece saldıramazsınız."

Onların sözleri kafasının içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Bir zamanlar kendisine saygı duyan insanların birdenbire ona deliymiş gibi bakması kadar kötü bir şey olamazdı. Hayatını dışlanmış biri olarak geçirmişti. Çocukken çok küçüktü, çok sessizdi. Kolay bir hedefti. Her şeyden korkardı. Her nesne onu acı ve ıstırap dolu bir sarmala sokma potansiyeline sahipti. Ama büroda bir evi vardı.

Pek çok kolluk kuvvetinin aksine, FBI'da onun gibi pek çok insan vardı. Kas gücünden çok beyin gücü olan insanlar. Muhasebeci ve istatistikçi olan insanlar. Kitap ineği olarak bile orada bir evi vardı. Ama hepsi gitmişti, ondan koparılmıştı çünkü kendini korumayı bir kenara bırakıp üstlerine aralarında bir kurt olduğunu söyleme cüretini göstermişti.

Bunun karşılığını ona deli damgası vurarak ve haftalarca akıl hastanesine kapatarak ödemişlerdi. Başını iki yana salladı. Belki de haklıydılar. Belki de deliydi. Bir zamanlar çok emin olduğu şeyler şimdi imkânsız görünüyordu. Ona verdikleri ilaçlar durumu daha da kötüleştirmiş, kim olduğundan ve ne gördüğünden şüphe etmesine neden olmuştu. Kendini istenmeyen görüntülerden korumasını zorlaştırıyordu.

Kalp atışları normal ritmine döndüğünde ayağa kalktı, masasına doğru yürüdü ve zihinsel olarak kendini toparlamaya çalıştı. Akranlarının dışarıda onun çarpışması ve aceleyle kaçışı hakkında dedikodu yapmamasına imkân yoktu. Çarpıştığı adam fakülteden olmalıydı. Lucas gibi onun da boynunda bir kordon vardı. Ama ne yazdığını görememişti.

kadar tepkisel olmayı bırakmalı ve yapmak için eğitildiği şeyi yapmalıydı... Araştırmalıydı. Okulun rehberini açtı. Bir isim bulmadan önce fakülteyi iki sayfa kaydırması yeterli oldu. August Mulvaney, Kuantum Fiziği Profesörü.

O adam fizikçi miydi? İyi durumdaydı. Bunu saklamak mümkün değildi. Çarpıştıklarında Lucas duvara çarpmış gibi hissetmişti. İnsanlara işkence etmek muhtemelen vücudu yoruyordu. August'un yüzüne odaklandı ve belki ona dokunmak zorunda kalmadan daha fazla parıltı yakalayabileceğini umdu. Bazen fotoğraflarda işe yarıyordu ama bu bir fotoğraf değildi. Bir bilgisayar monitörüydü.

Lucas elini ekrandaki resmin üzerine koydu. Hiçbir şey yoktu. İç çekti. August Mulvaney o aktöre benziyordu. Hani şu çocuk filmlerindeki. Daniel gibi bir şey mi? Ama daha uzun boylu ve daha geniş omuzlu.

Harry Potter!

İşte bu kadar. Harry Potter... eğer ek iş olarak striptizcilik yapıyorsa. Lucas kendini varsayımlarda bulunan biri olarak görmüyordu ama fizik profesörlerini cep koruyucuları ve gözlükleri olan yaşlı, inek adamlar olarak hayal ediyordu. Dirseklerinde yamalar olan blazer ceketler giyen adamlar.

August'un kalın kahverengi saçları yüzünden dalga dalga uzanıyordu ve güçlü çenesinin üzerinde sakal başlangıcı vardı. Burnu sanki kırılmış gibi birazcık yamuktu ve üst dudağı alt dudağından biraz daha küçüktü ama bu onun çekiciliğini hiçbir şekilde azaltmıyordu.

Lucas bakışlarını adamdan ayırıp profiline çevirdi. İsa. Özgeçmişine kısa bir göz attığında adamın kuantum fiziği doktorasının yanı sıra biyomedikal mühendisliği ve biri uygulamalı matematik, diğeri... Rus edebiyatı olmak üzere iki yüksek lisans derecesi olduğunu gördü.

Kimdi bu herif? Bu kadar çok derece uzaktan mümkün görünmüyordu. Lucas'tan çok daha yaşlı olamazdı. Ödüller sekmesine tıkladı, hepsini görmek için sayfayı kaydırmak zorunda kalınca kaşları kalktı. *Bilim İnsanları ve Mühendisler için Başkanlık Erken Kariyer Ödülü, Alfred P. Sloan Araştırma Bursu ve Rackham Lisansüstü Okulu Tek Dönem Tez Bursu* gibi isimlerle dolu sayfalar vardı. Lucas aptal değildi ama bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Lucas sekmeyi kapatıp Google'ı açtı ve August Mulvaney yazarak okulun web sitesinde listelenen aynı özgeçmiş ve belki de LinkedIn profiline bir bağlantı bulmayı bekledi. Bunun yerine sadece August değil, tüm Mulvaney ailesi hakkında makale üstüne makale buldu.

August Mulvaney, milyarder Thomas Mulvaney'in ikinci büyük oğluydu. Yedi evlatlık çocuktan biriydi. August'un başarı listesi iyi belgelenmişti. Beş yaşında üniversite düzeyinde okuyup yazabiliyordu. Einstein ve Hawking gibi isimlerle yarışacak bir IQ'ya sahipti. Altı yaşında MENSA'ya kabul edilen en genç ikinci üyeydi. Çift haneli rakamlara ulaşmadan önce lise seviyesindeki dersleri bitirdi, çoğu çocuk ergenliğe girerken üniversiteye gitti. On sekiz yaşında ilk doktorasını yaptı. Bu herkesi biraz delirtmek için yeterli olmalı. Değil mi?

Lucas çekmecesini açtı ve sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce iki tane klonazepam patlattı. Görüntüleri zihninde tekrar tekrar gözden geçirdi.

Kan. Bıçaklar. Çılgınlık. Vücut parçaları. Cinayetden başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Omurgası boyunca bir korku ürpertisi dolaştı.

Lucas ünlü bir milyarderin dahi oğlunu seri katil olmakla suçlayamazdı, özellikle de elinde kanıt olmadan. Ve Lucas insanların anlamadığı bir yeteneği sezgi diye yutturmanın onu ancak bir yere kadar götürebileceğini zor yoldan öğrenmişti. Fox Mulder ve *Gizli Dosyalar* göndermeleri eskiden komikti, meslektaşlar arasındaki dostluktu.

Ta ki o iş arkadaşlarından biri katil çıkana kadar. Hâlâ cinayetden paçayı sıyıran bir katil. Hay sikeyim. Lucas çoktan itibarını, güvenilirliğini ve işini kaybetmişti. Yetkililere koridorda bir profesör arkadaşına dokunduğunu ve psişik olarak onun insanlara işkence ettiğini gördüğünü söyleyemezdi. Kendisine bile kaçık gibi geliyordu.

Belki de deliydi... annesi gibi. Görülerden, auralardan ve psişik bağlardan bahsettiği için onu neredeyse kasabadan kovmuşlardı. Lucas bile başına bunlar gelmeye başlayana kadar ona inanmamıştı. O zaman artık çok geçti. Annesi çoktan gitmişti ve Lucas'ı sertleşmesi için dövmeyle kararlı olan büyükbabasıyla yalnız kalmıştı. Sadece yeteneklerini değil, kitap sevgisini, yumuşak kalbini ve kızlara değil erkeklere olan ilgisini de saklamayı çabucak öğrendi.

Lucas anılarından sıyrıldı. Geçmişinin bir önemi yoktu. August Mulvaney bir katilse Lucas'ın neden umurundaydı ki? En son doğru olduğuna inandığı şey için boynunu uzattığında FBI boynunu kesmişti. Hayatını mahvetmişlerdi. Artık polisin yanılmazlığına inanmıyordu. Artık hiçbir şeye inanmıyordu.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Lucas ellerini yüzünde gezdirdi ve kilidi çevirip kapıyı açmadan önce tarayıcısını kapattı... August Mulvaney.

Çok normal görünüyordu. İfadesi cana yakındı, ellerini mükemmel bir şekilde dikilmiş pantolonunun ceplerine sokmuştu. Lucas'ın kalp atışları bir kez daha hızlanmaya başladı. Ağustos şimdi yüz yüze olduklarından daha da sıcaktı. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Adam muhtemelen bir katildi. Beyni bunu tamamen kabullenmiş görünüyordu. Lucas bir elini dağınık saçlarında gezdirdi ama sonra kıpırdanmamak için kollarını kavuşturdu.

"Konuşabilir miyiz?" August derin ve yumuşak, neredeyse neşeli bir sesle sordu.

Lucas burnunu çekti. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Öğle yemeğini atlادم ve sanırım kan şekerim düşük."

"Seni ögle yemeğine götüreyim," diye teklif etti August. Lucas reddetmek için ağzını açtığında August elini kaldırdı. "İstersen halka açık bir yere gidebiliriz, mesela fakülte salonuna."

Lucas'ın dili dışarı fırlayıp alt dudağını yaladı. Biliyor muydu? Lucas'ın bir şeyler görebildiğini biliyor muydu? Elbette biliyordu. Haftalardır kampüste konuşuluyordu. Ama August saklayacak bir şeyi yoksa Lucas'ın ne gördüğünü neden umursasındı ki? Ve eğer saklayacak bir şeyi yoksa, neden Lucas'ın sadece herkesin içinde konuşmak isteyeceğini düşünüyordu ki? Bu suçunu kabul etmek anlamına gelmiyor muydu?

Gerçekler su yüzüne çıktıkça içinde bir şeyler soldu. Kimin kabulü? O mu? Lucas onun haklı olduğunu zaten biliyordu. Belli ki August da biliyordu.

"Neden? Neden seninle yemeğe çıkmak isteyeyim ki?" Lucas bunu başka nasıl ifade edeceğini bilemediğinden sordu.

August tek bir adım attı, sadece pahalı bir mokasen eşiği geçti. Ama bu Lucas'ın onun pahalı kolonyasının kokusunu alması için yeterliydi, baharatlı bir şeydi bu ve Lucas'ın eğilip yüzünü August'un boğazına, kokunun en güçlü olduğu yere dayamak istemesine neden oldu.

"Sanırım biliyorsun."

Lucas sertçe yutkundu. "Öyle mi?"

August'un gülümsemesi kurtçaydı. "Medyumlara ya da medyumlara inanmadığımı biliyorsun. Ama bana dokunduğunda verdiğin tepkiye bakılırsa, inançsızlığımı askıya almaya hazırım."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye yalan söyledi Lucas.

August onun yüzünü inceledi. "Gerçekten çok güzelsin." Lucas bu beklenmedik iltifat karşısında gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Seni avluda gördüğümde çekici olduğunu düşünmüştüm, ama yakından... neredeyse güzelsin. Hatta narin. Polisleri hep iri yarı, sert, eski asker tipler olarak hayal ederdim, ama sen... tatlı görünüyorsun."

"Yüksek sesle konuştuğunun farkındasın, değil mi?" Lucas hem terbiyesizliği hem de diğer adamın gözlerindeki çığ açlık yüzünden sinirlenerek sordu.

"Farkındayım."

"Yabancılarla sık sık böyle konuşur musun?" Lucas sesinin bu kadar çığ olmasından nefret ederek sordu.

"Hayır. Ama çoğu insan kafamın içine girmedi. Kibarlığı aştığımızı düşündüm."

"Beni tehdit mi etmeye çalışıyorsun yoksa benimle flört mü ediyorsun anlayamıyorum," diye itiraf etti Lucas, nabzının boğazını dövmeyi bırakmasını dileyerek.

"Buna flört diyebilirsiniz. Ben gerçekten tehdit etmem. Tehditler, tehdit edilenin cezadan kaçma şansı olduğunu ima eder. Benim için durum asla böyle değildir. Suçlu her zaman cezalandırılır."

"Demek itiraf ediyorsun," diye fısıldadı Lucas. "Bir katil olduğunu kabul ediyormusun?"

"Bu hiç söz konusu oldu mu? Kendi görüşlerine inanmıyor musun?" August, Lucas'ı anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğerek sordu, sanki Lucas bir şekilde garip biriymiş gibi.

Lucas titreyen ellerini ceplerine sokarken bakışları ayakkabılarına kaydı. "Ben onlara inanıyorum. Diğerlerinin çoğu inanmıyor."

"Kuantum ve teorik fizik alanında çalışıyorum. Birçok insan çalışmalarımın bilim kurgu sınırlarında olduğunu düşünüyor. Kâhinleri bilmem ama bana dokunduğunda nasıl tepki verdiğini biliyorum. Numara yapmıyordun."

Lucas'ın başı dönüyordu. Bu adam, bu katil, orada durmuş Lucas'a ona inandığını, onun yeteneklerine inandığını söylüyordu. August Mulvaney bir katildi ve Lucas'ın bunu bildiğini biliyordu. "Ve sen... ne? Sadece bildiğini bilmemi mi istedin? Neden buradasın?"

August omuz silkti. "Sana bir açıklama sunmayı umuyordum. Paniğini yatıştıracak bir şey. Geçmişin göz önüne alındığında, bir katilin yanında çalışma fikrinin ürkütücü geleceğini tahmin edebiliyorum."

"Kimsin sen?" Lucas sordu.

August sanki bir fakülte toplantısındaymışlar gibi elini uzattı. "August Mulvaney." August elini bir kez daha bırakana kadar Lucas ona baktı. "Pekâlâ. Eğer benimle öğle yemeği yemek istemiyorsan kardeşimle öğle yemeğini iptal etmek için bir nedenim yok. Ama fikrini değiştirirsen cep telefonu numaram arkada yazılı. Her zaman akşam yemeği yiyebiliriz."

Lucas uzatılan karta baktı ve almadan önce tereddüt etti. Neler oluyordu? Karşısındaki adam açıkça bir psikopattı. Lucas, toplumsal normları taklit edecek kadar anlamadıklarını bilecek kadar çok psikopatla görüşmüştü.

Öfke kök saldııkça kanı damarlarında ısınıyordu. "Bundan kurtulmak için flört edemez ya da tehdit edemezsin. Senin ne olduğunu biliyorum."

August kıkırdadı. "Peki ben neyim?"

"Bir katil," dedi Lucas tekrar. Daire çizerek konuşuyorlardı ve bu onun başını döndürüyordu.

August'un ona bakışı öylesine duygudan yoksundu ki, midesinin boşaldığını hissetti. "Oh, ben bundan çok daha fazlasıyım. Ama gerisini öğrenmek istiyorsan, benimle yemeğe gelmen gerekecek."

"Polise gidebilirim," diye tersledi Lucas, çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıktı.

"Bunu yapmayacaksın," dedi August, o kurt gibi gülümsemesi geri dönmüştü. Lucas bir ayağından diğerine kaydı. "Nedenmiş o?"

August nefesi Lucas'kulağına değecek kadar yaklaştı ve sesi alçak bir gürültüyle mırıldandı, "Çünkü ikimiz de kimsenin sana inanmayacağını biliyoruz."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı ve Lucas'ı, elindeki kart neredeyse parmaklarını yakacak şekilde arkasından bakakaldı.

Kahretsin.

THREE

AUGUST

"Gitmeden önce gerçekten babamı görmeyecek misin?" Adam sordu.

Soru August'a değil, onun karşısında oturan diğer kardeşleri Aiden'a yöneltmişti. Esintili bir gündü, bu yüzden komşu masaların meraklı kulaklarından uzakta, verandanın en ucundaki bir masada toplanmışlardı. Mulvaney çocuklarıyla öğle yemeği, bugün olduğu gibi sadece dördü bir arada bile her zaman hareketli geçerdi ve sohbetin konusu nadiren herkesin tüketebileceği türdendi.

Aiden nadiren şehre gelirdi. Aslında bu, küçük kardeşinin yıllardır eve yaptığı ilk ziyaretti. Onlarla mesaj ya da e-posta yoluyla iletişimde kalıyordu ama daha fazlası değil, bir telefon görüşmesi bile yapmıyordu. Kimse nedenini bilmiyordu. Bir kişi daha nedenini biliyordu ama o da konuşmuyordu. U uşundan önce bir müdahale düzenlediler.

Aiden en küçükleri olan Adam'a sinirli bir bakış attı. "O senin baban, benim değil."

August babalarına yöneltilen zehri anlamıyordu. Daha fazlasını öğrenmek, sırlarını açıklayana kadar Aiden'ı keskin ve sivri bir şeyle dürtmek istiyordu. Bunun yerine gazlı suyundan bir yudum aldı. "Bunu bizim hakkımızda, kardeşlerin hakkında s ylememen ne tuhaf. Sadece babam için."

En b   kleri olan Atticus, gözlüklerini burnunun üstüne doğru itmeden önce bir elini kızıl saçlarının arasından geçirdi. "Evet, m kemmek bir nokta. Neden?"

Babamı evlatlıktan reddettiniz ama bizi reddetmediniz mi?"

Aiden gözlerini devirdi. "İşte bu yüzden buraya geri gelmiyorum. Çok dramatiksiniz. Ben kimseyi evlatlıktan reddetmedim. O asla benim babam olmadı. Beni 'evlat edindiğinde' neredeyse on yedi yaşındaydım," dedi ve sanki bu bir şekilde doğru değilmiş gibi *evlat edinme* kelimesinin etrafında tırnak işareti kullandı. "Ben onu hiçbir zaman bir baba olarak görmedim, o da beni hiçbir zaman oğlu olarak görmedi."

"Saçmalık," dedi Adam, şeker yüklü sodasına uzanarak yarısını tek seferde içti.

August, eski bir model olan kardeşine bakan kızlara dikkat etmeden edemiyordu. Kardeşi eşcinseldi, ama bu onları hiç durdurmamıştı. Hatta Noah ile dışarı çıktığında bu durum işleri daha da kötüleştiriyordu. Nedense bu Adam'ı hiç rahatsız etmiyordu. Belki de bebek olduğu ve tüm ilgiye alıştığı içindi.

August, Adam'ın kısa, küt tırnaklarındaki siyah ojeye baktı. Birkaç yerde yontulmuştu ama bu bile bilinçli bir moda seçimiymiş gibi görünüyordu. Siyah saçları ortadan ayrılmış, boğuk mavi gözlerine doğru dökülüyordu. Yırtık bir kot pantolon ve muhtemelen bin dolara mal olmuş soluk bir tasarımcı tişörtü giymişti, her ne kadar doğrudan çöpten çıkarılmış gibi görünse de. Adam tembelliği şık hale getirmişti.

August dikkatini tekrar Aiden'a çevirdi. "Hayır, bundan daha fazlası var. Eninde sonunda anlayacağız, o zaman neden bize söylemiyorsun?"

Aiden elindeki tabağı iterek ikisine ters ters baktı. "Çünkü anlatacak bir şey yok. Kelimenin tam anlamıyla yoktan bir şey var ediyorsunuz. Altı psikopat nasıl bu kadar dedikoducu oldu? Burada çay falan yok."

Aiden iyi görünmüyordu. Kızıl kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş, yüzünün yarısı dağınık bir sakalla örtülmüştü. Babaları Thomas onu hiçbir şeyden mahrum bırakmamış olsa da, her zamanki gibi sert bir hali vardı, sanki dünya onu hayal kırıklığına uğratmaktan hiç vazgeçmemiş gibiydi. Aiden bunu kabul etmeyi reddetse bile.

Adam, Aiden'ı bir aşağı bir yukarı süzerek, "Sözlerin bir şey söylüyor ama vücut dilin yalan söylediğini haykırıyor," dedi. "Bize yalan söyleyemezsin."

Aiden'ın çenesindeki kaslar titremeye başladı. "Beni bu yüzden mi yemeğe çağırdın? Babanla neden anlaşılamadığım konusunda beni sorguya çekmek için mi?"

Atticus parmaklarını şıklattı. "Bak, şu. Şuradaki. Babamız. Ne oluyor be adam? Bunca yıl sonra bile hâlâ bir şeylere kafayı takmışsın. İkiniz bunu çözemez misiniz?"

Aiden viskisinden bir yudum aldı. "Bunu hallettik. Ben ülkenin diğer ucunda yaşıyorum, o bana görevler veriyor ve zamanım için para ödüyor. Bu konuda bu kadar baskıcı görünen bir tek siz varsınız."

"Çünkü sen gittiğinden beri babam eskisi gibi değil. Sanki üzgün gibi. En azından buradayken onu görmeye gidebilirdin. Bir merhaba falan derdin," diye azarladı Atticus, ses tonu büyük çocuk üstünlüğüyle doluydu.

Aiden, diğer müşterilerin dikkatini çekecek şekilde, demirin beton üzerinde çıkardığı gürültülü bir sıyrıkla sandalyesini geri itti. "Bu çok eğlenceliydi çocuklar. Bir daha yapmayalım."

Atticus her kelimedede bir parmağını masaya vurarak, "Otur," dedi.

Aiden onu tersledi. "Sen benim patronum değilsin."

Atticus sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapatırken, Adam kıs kıs güldü. Aiden'ın kalmaya niyeti olmadığı açıktı.

August onları orada tutmak için yapabileceği tek şeyi yaptı. "Sanırım birileri beni biliyor."

Tartışan kardeşlerinin hepsi dönüp ona baktı. "Biliyor mu?" Adam yankıladı. "Yani, bilir mi?"

"Adam'ın evcil hayvanından başka biri mi?" Atticus şaşkın şaşkın bakarak sordu.

Bu kez ona parmak sallayan Adam oldu. "Noah benim evcil hayvanım değil." "Odaklan," diye mırıldandı Aiden. "Seni kim biliyor?"

August içini çekti. "Yeni bir profesör."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki? Başka bir kurbanla akraba mı? Bir şey mi duydu? Bir şey mi gördü?" Atticus, August'un cevap vermesine izin verme zahmetine katlanmadan sordu.

"Öyle bir şey yok," diye güvence verdi August.

Aiden sandalyesine geri düştü. "Neden bu iş arkadaşının senin hakkında bir şeyler bildiğini düşünüyorsun?"

August içini çekti. "Çünkü 'Senin ne olduğunu biliyorum' dedi."

"Belki de sadece senin bir pislik olduğunu kastetmiştir," dedi

Adam.

"Ya da rahatsız," diye önerdi

Atticus. Aiden başını salladı. "Ya da sadece tuhaf."

August gözlerini devirdi. "İnsanları öldürdüğümü bildiğini söyledi. Kelimeyi kullandı *katil*. Bunun bir şeyin metaforu olduğunu sanmıyorum."

"Bunu nereden bilebilir ki?" Atticus solgun yüzü tüysüz bir kedi gibi pembeleşerek sordu.

August suyundan bir yudum daha aldı, dilindeki baloncukların verdiği his hoşuna gitmişti. "O bir kahin."

Kardeşleri aralarında bakışıp durdular, sonra da August'un can alıcı noktayı söylemesini bekler gibi ona baktılar, ama hiçbiri gelmedi.

Sonunda Aiden, "Şaka yapıyorsun," dedi. August başını salladı. "Şaka yapmıyorum."

"Buna inanıyor olamazsın. Tanrı aşkına, sen bir bilim adamısın," dedi Atticus.

"Yani, adam onun bir katil olduğunu söyledi. Kişiliğinden sanmıyorum," dedi Adam. "Nasıl bildiğinden bağımsız olarak, yine de ciddiye almamız gerekiyor. Ne yapacaksınız?"

August, "Bilmiyorum," dedi.

"Bilmiyor musun?" Adam yineledi. "Yüzünüzde bildiğinizi söyleyen bir ifade var."

August doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak başını salladı. Lucas ona baktığında hissettiği duyguyu bir şekilde ifade edebilecek sözcükler. "Onunla... oynamak ister gibiyim?"

Bunu ifade etmenin doğru yolu bu muydu? August onu açmak, onu bir insan yapan şeyin ne olduğunu görmek istiyordu. Oyunağı olan bir köpek gibi onu dürtmek ve dürtmek istiyordu. August, Lucas'ın gıcırdamasını sağlayıp sağlayamayacağını görmek istiyordu.

"Onunla oynamak mı?" Atticus kekeledi.

"Kağıt bebekler gibi mi yoksa bir kedinin fareyi parçalamadan önce onunla oynamak istemesi gibi mi?" Aiden, August'un vereceğı cevaptan pek de rahatsız olmuş gibi görünmeden sordu.

"Onu incitmek istemiyorum... En azından çok değil. Sadece birazcık. Ne yapabileceğimi görmek istiyorum... Geri çekilmeden önce ne yapmama izin vereceğini."

Atticus'un gözleri büyüdü. "Neden bahsediyorsun sen? Babama söylemen gerek. Tehdidi etkisiz hale getirmeliyiz."

"Tehdidi etkisiz hale getir," dedi Aiden, oturduklarından beri ilk kez gülümseyerek. "Sen tam bir maşasın, dostum."

Atticus suratını asarak, "Hepimizi hapishaneden uzak tutmaya çalıştığım için özür dilerim," dedi.

Adam tüm dikkatini August'a vererek Atticus'a el salladı. "Ne demek istiyorsun?"

August bunun hakkında düşündü. "Bilmiyorum. Kimse ona inanmaz. Sezgilerinden başka bir kanıtı yok. Tüm güvenilirliğini kaybetti. Onu bir tehdit olarak bile görmüyorum, gerçekten."

"Peki, neden onu gündeme getirdin?" Aiden kaşlarını çatarak sordu.

August iç geçirdi, bardağını dudaklarına götürdü, karbonatın kabarıp teninde patladığını hissetti ama içmedi. "O gerçekten... güzel."

Adam'ın yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Oh, kahretsin. Sanırım August iş arkadaşına abayı yakmış."

Öyle miydi? Erkekleri bir amaç için araç olmaktan başka bir şey olarak düşünmemişti. Nadiren seks yapıyordu ve yaptığı zamanlar da oldukça göstermelik oluyordu. Bağlılık kurmayı beceremiyordu ve gecelerinin çoğunu bağırsaklara gömülerek geçirirken bir ilişkiye kalkışmak masum birine hiç adil gelmemişti. "Ben sadece... onun kokusunu seviyorum. Ona bakıyorum ve kendimi teninin tadının nasıl olduğunu merak ederken buluyorum."

"Oof. Sakin ol Dahmer," dedi Adam. "Belki de bununla başlamamalısın."

"Hiçbir şeyle başlama. Senin insanları öldürdüğünü düşünüyor," dedi Atticus, o anda neredeyse küplere binmişti.

"İnsanları öldürüyor mu?" Adam hatırlattı. "Noah benim insanları öldürmemi umursamıyor. Asker eşleri, askerlerinin savaşta insanları öldürebileceğini umursamaz. Belki onun küçük psişik bağlantısı da umursamayacaktır."

Aiden başını salladı, yüzünde yarım bir gülümseme vardı. "Kim o?"

August bakışlarını yukarı doğru kaydırdı. "O yeni suç psikolojisi profesörü."

"Neden sadece bir polisle çıkmıyorsun?" Atticus ellerini havaya kaldırarak tersledi, belli ki kendinden geçmişti.

"Psikolog ve polis aynı şey değildir," dedi Adam. "Onu susturmaya çalışmayı bırak."

August omuz silkti. "Eskiden FBI ajanıydı."

Atticus eliyle çılgınca bir hareket yaptı. "Gördün mü?" August'a, "Senin zeki olan olman ," dedi.

August ağzını düzleştirerek Atticus'a alaycı bir bakış attıktan sonra, "Akıllı olan benim. Bunu kanıtlayacak belgelerim ve her şeyim var."

"O zaman belki de öyle davranmaya başlamalı ve sakinle düşünmeyi bırakmalısın?" Atticus karşılık verdi.

August sinirlendi. "Aletimin düşünce sürecime hiçbir etkisi yok. Onda bir şeyler var..."

Adam eğildi, kollarını masaya dayadı, gözleri parlıyordu. "Ne gibi?"

August kirli sarı saçları ve yeşil gözleriyle Lucas'ı düşündü. "O... yumuşak. Hassas. Hatta kırılgan. Onun sınırlarını test etmek istiyorum."

"Doğru, kırılgan bir FBI ajanı," diye homurdandı Atticus.

"Öyle. O bir profilci. Masa başında oturuyordu. Ona bir şey oldu ve bu onu kırdı."

"Sınırlarını mı test etmek istiyorsun?" Aiden kaşlarını kaldırarak sordu.

August hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Hiç birine ya da bir şeye bakıp da onu korumak istediğinizi düşündünüz mü? Onu dış dünyadan korumak istiyorum ama aynı zamanda çaresizliği ve korkusu çok... sarhoş edici? Onun sadece benim için yumuşak olmasını istiyorum."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Atticus.

August kendini doğru ifade edemediğini biliyordu. Ama Lucas'ı bir araya getiren ve parçalara ayıran kişi olmak istediğini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Onu yalvartabilen ama aynı zamanda güvende hissettiren kişi. Lucas'la oynama, onunla alay etme, ona işkence etme, belki de onu birazcık ağlatma fikri August'u hiç olmadığı kadar sertleştirmişti ve kucaklarını kapatan masa için minnettardı.

"Anlıyorum," dedi Adam. "Noah hakkında böyle hissediyorum. Çaresizlik ve korku değil, bu biraz berbat bir şey - yargıladığımdan değil - ama ona baktığım anda benim olduğunu biliyordum. Belki de bu evrimsel bir şeydir?"

Atticus gözlerini devirdi. "Bilimi, ne hakkında konuştuğunu bilen insanlara bırak. Takıntı evrimsel değildir."

August bakışlarını Atticus'a çevirdi. "Ben bilimden anlarım ve neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum. Onu istiyorum. O benim kim olduğumu zaten biliyor. Ne olduğumu da. En kötü ne olabilir ki?"

"Kanıt toplamak için seni kullanıyor ve sonra hepimizi ifşa mı ediyor? Bir duruşma, bir gösteri olur, babamın deneyi alevler içinde kalır ve rezil bir şekilde ölür," dedi Atticus. "Sadece tahmin yürütüyorum."

Aiden iç çekti. "O çoktan kararını vermiş. Ona bir bakın." August'u işaret etti. "Sicim teorisi ya da cinayet dışında bir şeyden bahsederken hiç bu kadar korkak ve sersem göründüğünü gördün mü?"

August'un, üçünün kendisini mikroskop altındaki bir lam gibi incelemesine katlanmaktan başka çaresi yoktu.

Atticus, "Babam ," diye mırıldandı.

Adam omuz silkti. "Olmayabilir. Muhtemelen bunu başka bir deney olarak kullanacaktır, tıpkı ben ve Noah gibi. Bizi yeni ortamlara ve durumlara sokup nasıl tepki verdiğimizizi görmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Aiden alay etti. "Babamın sevimli küçük laboratuvar . Ne kadar şirinler." "Çok mu acı?" Adam sordu.

Aiden omuz silkti. "Deney bittikten sonra farelere ne olduğunu biliyorum. Bizi öldürmeyecek olsa da, projesini gizli tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Bu boktan aileye davet ettiğiniz herkes, çizgiyi aştığı anda mercedesten geçirilme riskiyle karşıya kalır. Bunu bilmeleri gerekir."

August, Lucas'ın Mulvaney ailesinin bir parçası olması fikrini düşündü. Adam'ın erkek arkadaşı Noah sorunsuz bir şekilde aileye katılmıştı. Ama zor bir çocukluk geçirmiş ve bazen insanların sadece öldürülmeye ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Lucas bunu anlayabilecek miydi? August bunu yapmasını istiyor muydu? August, Lucas'ı alıp hayatlarını sonsuza dek bağlamak istiyor muydu? O sabah yolları daha yeni kesişmişti.

Ama Lucas'ı yanında tutma fikri... ona tamamen sahip olma fikri August'un içini titretmişti. Lucas gibi birinin onun gibi birine güvenmesinin gücü, başka hiçbir şeye odaklanamayana kadar içinde bir şeyleri ısıttı. August'a açılacak mıydı? Kendini onun gibi bir adama karşı savunmasız bırakacak mıydı? August'a kendini mümkün olan her şekilde ona verecek kadar güvenecek miydi?

Aiden saatine bakarak, "Havaalanına gitmem gerekiyor," dedi.

"Seni ben bırakırım," diye teklif etti Adam.

Aiden başını salladı. "Ben bir Uber çağırayım."

"Havaalanına gidiyoruz, evlilik teklifi değil. Garip davranmayı bırak."

Aiden iç çekti. "Evet, tamam." August'a, "Psişik şey yüzüne patlarsa ve ben kaçmak zorunda kalırsam bana haber ver, olur mu?" dedi.

August elini umursamaz bir şekilde salladı. Adam ve Aiden, verandadan doğruca Adam'ın siyah BMW 7 Serisi'ne doğru yola çıktılar. Muhtemelen Thomas'ın BMW'sine. Adam babalarının garajını kendi kişisel araba galerisi olarak kullanıyordu.

Servis görevlisi geldiğinde ona kartlarından birini verdi ve Atticus'un masanın karşısından ona dik dik bakmaya devam etmesini görmezden geldi.

Sonunda Atticus şöyle dedi: "Bunu yapamayacağını biliyorsun. Bu hepimizi riske atar."

August başını salladı. "Zaten . Zaten risk altındayız. En azından içeriden onun fikrini değiştirme şansım var."

"Sen mi? İnsanlara işkence etmeyi eğlenceli buluyorsun. Dünyanın yüzde doksanına aktif olarak kulak tıkıyorsun. Çoğu insanın asla anlamayı umamayacağı bilmeceleeri çözmek için kendi kafanın içinde saatler harcıyorsun. Muhtemelen sporu, video oyunlarını ya da ne bileyim pul koleksiyonculuğunu seviyordur. Soğukkanlı bir katil olmasaydınız bile hiçbir ortak noktanız olmazdı."

August sırtıttı. "Bilmiyorum, katilleri yakalamayı seviyor. Ben de onlardan biriyim. Bu da bir şeydir, değil mi?"

Atticus ayağa kalkarak ona son bir kez tiksintiyle baktı. "Tanrım. Hepimizi öldürteceksin."

"Biraz inancın olsun, kardeşim," dedi August, akklı şimdiden Adam'ın Lucas'a verdiği isimle yapmak istediği onca şeye takılmıştı. Doğru ya, August'un yeni küçük psişik bağlantısı. Onu bir kez daha ziyaret etmesi gerekiyordu.

Bu gece.

FOUR

LUCAS

Çoğu gece olduğu gibi Lucas çığlık atarak uyandı, kalbi göğsüne çarpıyor, vücudu titriyor, ter çarşaflarını ve boxer külotunu ıslatıyordu. Aylar geçmesine, ilaçlara, terapiye ve zihnini onu rahatsız eden görüntülerden korumak için kullandığı tüm tekniklere rağmen kâbuslar hiç bitmemişti. Bazen, geriye kalan tek şeyin bu olup olmadığını merak ediyordu. Kan, acı ve korku.

Böyle mi yaşamak istiyordu? Hatta bu noktada yaşıyor muydu? Daha çok var olmak gibi geliyordu. Kalkmak, işe gitmek, eve gelmek, yemek yemek. Bu sadece... kas hafızasıydı, aynı günü tekrar tekrar yaşıyordu.

Gözlerini ovuşturdu, sonra yataktan yuvarlanarak banyoya girdi. Işığı açmadı, hareketlerini lavabonun yanındaki küçük gece lambasına göre yönlendirdi. Duştaki suyu en soğuk ayara getirdi ve buz gibi spreyin altına girdi, şoktan nefesi kesildi. Orada öylece durdu, gözleri kapalıydı, hayallerinin kalıntılarını temizlemeyi umuyordu.

Çığlık atan, yalvaran, ağlayan kadınlar. Kan. Bir çeşit motorun vınlaması, neredeyse bir dişçi matkabı gibi. Yumruğunu duvara vurarak her şeyi uzaklaştırmaya çalıştı ama hiçbir şey işe yaramadı.

Sonunda suyu kapattı, havluyla kurulandı ve çıplak bir şekilde yatak odasına yürüdü. Yatak odasına geri dönmeden önce bir çift siyah boxer külot giydi.

yatağa. Çarşafı çıkarmaya niyetlenmişti ama bunun yerine yatağın kenarına çöktü ve duvara baktı.

Omzu zonkluyordu. Kâbuslardan sonra hep daha kötü olurdu. Belki de doktorlar haklıydı. Belki de hepsi kafasının içindeydi. Hastanedeki bir hasta arkadaşının omzuna bir cam parçası sapladığı saldırıdan bu yana üç ay geçmişti. Lucas bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

Ensesindeki küçük tüyler aniden diken diken oldu, beyninin derin ve karanlık bir köşesi *tehlike* çığlıkları atmaya başladığında korkunç bir farkındalık yaşadı. Yalnız değildi. Bakışlarını çevirdi, karanlığı taradı, köşedeki sandalyede oturan, gölgelerle örtülü figürde beyni kısa devre yaptı.

Lucas yatağın başucundaki bıçağı kaptı ve hâlâ orada olduğuna şükretti. Yine de ayağa kalkmadı, sadece "Kim var orada?" diye fısıldadı.

Sesindeki korkudan nefret ediyordu, özellikle de gerçek şu ki, bu günün eninde sonunda geleceğini bildiği halde. Kohn'un gelip hastanın başlattığı işi bitirmesi an meselesiydi ya da belki de geçen seferki gibi birini tutacaktı.

Yabancınnın bedeni, sadece yüzü gölgede kalana kadar yer değiştirdi. "Her zaman çığlık atarak mı uyanırsın?"

Gerginlik vücudundan akıp gitti. Kohn değil. August. August Mulvaney. Hayatına giren *diğer* seri katil. En az onun kadar ölümcüldü, muhtemelen daha da ölümcüldü ama Lucas'ın öldürülmesini o ayarlamamıştı, yani yine de alternatiften daha iyiydi.

"İçeri nasıl girdin?" Lucas bıçağın sapını kavrayarak sordu.

August ayağa kalktı ve yatak odasını yarıp geçen ay ışığıyla kısmen aydınlanan Lucas'ın üzerine gelene kadar sinsice yaklaştı. Lucas kambur duruyordu ama bıçağı August'a silahlı olduğunu gösterecek kadar kaldırdı.

"Olduğun yerde kal." Sözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Sadece çok yorgundu. Her şeyin bir an önce bitmesini istiyordu.

August'un sesi alçaktı, neredeyse . "Her şeyi yanlış tutuyorsun." "Ne?"

August önünde diz çökmüş, yüzü nihayet ortaya çıkmıştı. Lucas uzanıp ellerini August'un çenesindeki tüylerde gezdirme isteğiyle savaştırmak zorunda kaldı. Hayatında bir insana dokunmayı hiç bu kadar çok istememişti. Dokunmak Lucas için her zaman kötü şeyler ifade etmişti.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Normal insanlar katilleri çekici bulmazdı. Lucas FBI'ın psikolojik değerlendirmesinden nasıl geçmişti? Onu görür görmez hapse atmaları gerekirdi.

August'un parmakları ön kolunun üzerinde gezinmeye başladığında nefesini içine çekti, parmak uçları Lucas'ın tüylerini diken diken edecek şekilde oradaki kılları gıdıklıyordu. Bu sefer parlama yoktu, sadece August'un dokunuşunun zar zor okşayışı sikiinin sertleşmesine neden oldu. August'un parmaklarının bıçağı tutan ele ulaşana kadar yavaşça ilerleyişini şaşkınlıkla izledi.

"Buraya beni öldürmeye mi geldin?" Lucas bu düşüncenin onu gerektiği kadar korkutmadığını fark ederek sordu.

August ona şifreli bir gülümseme verdi ama cevap vermedi. Lucas'ın silahın kabzasından tutuşunu yavaşça çözdü. Bıçağı kalbine saplayıp bu işi bitirmesini umuyordu.

August bunun yerine bıçağı çevirip işaret etti, sonra Lucas'ın parmaklarını kabzanın etrafına bir kez daha kapattı. "Bıçağı bu şekilde tutarsan ölürsün. Bıçağı yere doğrultmanın bir yararı yok." Lucas'ın bileğini kavradı ve bıçağın ucunu kendi kalbinin üzerine yerleştirdi. "Bu şekilde, buraya saplayabilirsin." Bıçağı boğazının yanında durması için hareket ettirdi. "Beni buradan kesip açabilirsin. Saniyeler içinde kan kaybından ölürüm. Bıçak bu şekildeyken, her darben rakibini keser. Onları öldürmese bile, siz acılarına son verene kadar parçalara ayrılmış olurlar."

Ses tonunda kötü niyet yoktu, sadece bir parça eğlence vardı.

"Bu sana komik mi geliyor?" Lucas olanlara bir anlam vermeye çalışarak sordu. "Endişelendiğin şey buysa kimseye söylemeyeceğim. Dedğin gibi, zaten bana kim inanır ki? Beni öldürecekse öldür gitsin."

August ona acıyan bir bakış atarak elinin tersiyle Lucas'ın yanağını okşadı. "Sen iyi misin?"

Lucas hıçkırıklara boğuldu. İyi miydi? Hayır. Tabii ki iyi değildi. Aklını kaybediyordu. Bir şeyler görüyor, bir şeyler duyuyordu. Kariyerini, güvenilirliğini ve sağ kolunu tamamen kullanamaz hale gelmişti. Her gece çılgılık atarak uyanıyor ve işlevsel bir insan olabilmek için bir düzine hapa ihtiyaç duyuyordu. Artık bunu yapmak istemiyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Lucas ıslak gözlerini kapatarak. "Yap artık şunu."

Acının gelmesini bekledi ama acı hiç gelmedi. Bunun yerine sıcak, yumuşak dudaklar onunkilere bastırarak öpüştü. Lucas çekilmedi. Çekmedi.

aklına bile gelmedi. Ama sonra her şey bitti.

Göz kapakları açıldığında August, "Tehlikeli insanları ortadan kaldıran bir kuruluş için çalışıyorum. Adalet sistemimizdeki çatlaklardan kayan insanlar."

Lucas kaşlarını çatı. "Sen dahi, milyarder, suçla savaşıyor bir kanunsuz musun? Sen... Batman misin?"

August sırtı. "Aynen öyle. Benden korkmana gerek yok. Ben iyi bir adamım."

"İnsanlara işkence edip onları öldüren iyi bir adam mı?" Lucas ters ters baktı. "Evet," dedi sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi.

August'ta çok rahatsız edici bir şey vardı. Bir insan olmak için çok çabalıyordu ama işe yaramıyordu. Gülümsemesi, yoğun bakışları. O bir psikopatı. Bu çok açıktı. Ofisinde bundan şüphelenmişti ama bu onu doğruladı.

Yine de Lucas onun gitmesini istemiyordu. Bunun bir şekilde bir kurtla arkadaş olmak gibi bir şey olduğunu düşündü. Onu yiyebilirdi ama böyle bir yaratığa yakın olmanın heyecanı da es geçilemeyecek kadar heyecan vericiydi.

Lucas başını iki yana salladı. "Bu... Kulağa çılgınca geliyor."

August'un bakışları onunkilerle buluştu. "Deli çok incitici bir kelime. Psikoloji diploması olan birinin bunu bileceğini sanırsın," diye azarladı. "Dokun bana. Kendin gör. Beynime istediğin kadar bakabilirsin."

"Bana bıçağı bıraktırmaya mı çalışıyorsun?" Lucas bunun kendisine bile ne kadar aptalca geldiğini fark ederek sordu. August onu her an silahsızlandırabilirdi. Lucas aslında kolay bir ördü. Kocaman, yarı çıplak bir ördü.

August, Lucas'ın dizlerini ayırdı ve bıçak Lucas'ın derisini delip gömleğinin kar beyazı kumaşında kırmızı çiçekler açana kadar eğildi. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen bıçak sende kalabilir. Benden korkmanı istemiyorum."

Lucas'ın kaşları birbirine çatıldı. "Neden?"

"Neden?" August eğlencesini gizlemeye çalışmadan yankılandı, kan kaybettiği gerçeğinden endişe duymuyor gibiydi, sanki Lucas'a daha yakın olmak için bıçağın kabzasına batmasına izin vermiş gibi daha da eğilmişti.

Lucas rüya görüyor olmalıydı ya da belki de o viskiyle birlikte ilaçlarını almamalıydı ama sadece huzurlu bir gece geçirmek istemişti. Ama

çoktan gitmişti. "Evet. Neden senden korkmamı istemiyorsun? Ne düşündüğümü neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü seni istiyorum," dedi August basitçe. "Ne için?" Lucas ağzından kaçırdı.

August'un bakışları onu taradı, eğlencenin tüm izleri kaybolmuş, yerini Lucas'ı ürperten çiğ bir açlığa bırakmıştı. "Birçok şey için. Ama bana inandığını bilmeden bunların hiçbirini gerçekleştiremez."

Lucas bıçağı August'un göğsünden çıkarıp yanındaki yatağa koydu. "Kanamam var."

"Ben iyiyim." Lucas'ın ellerini kaldırıp yüzüne bastırdı, August'un teselliye ihtiyacı varmış gibi gözleri kapalıydı. "Yap şunu."

Lucas diğer adamın inatçılığı karşısında başını salladı. Derin bir nefes aldı ve kalkanlarını indirerek zihnini August'a açtı, kendini bundan sonra olacıklara hazırladı. Ama kan yoktu. Çılgılık yoktu. Bu kez imgelemeler... düzenliydi, sanki August ona bir şekilde rehberlik ediyordu. Dosyalar ve bilgisayar ekranları, sabıka fotoğraflarının flaşları, beyaz bir tahtaya iğnelenmiş yüzlerden oluşan bir konferans odası vardı. August'un sözlerini kanıtlayan tek bir görüntü yoktu, ama o bunların gerçekliğini hissedebiliyordu.

Lucas gözlerini açtı, hâlâ August'un yüzünü avuçluyordu. "Sen... bir süper kahramansın."

August güldü, sesi zengin ve pürüzsüzdü, Lucas'ın üzerine soğuk bir su gibi dökülüyordu. "Süper güçleri olan sensin. Ama biz masum insanları öldürmeyiz. Bu kurallara aykırı. Sana zarar vermeyeceğim."

Lucas ona inanmıştı. Sadece bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Bu her şeyi açıklıyordu ama hiçbir şeyi açıklamıyordu. Birbirlerine tamamen yabancıydılar. Yine de gecenin köründe Lucas'ın dairesinde oturuyorlardı, August dizlerinin üzerinde, Lucas yarı çıplaktı ve Lucas için seksten daha mahrem bir deneyimi paylaşıyorlardı.

"Neden evime girdin?"

August'un bakışları alçaldı, ifadesi asıktı. "Hiç aramadın ya da mesaj atmadın. Seni görmem gerekiyordu."

"Beni mi görmek istedin?" Lucas papağan gibi tekrarladı.

August başını kaldırdı ve ciddiyetle başını salladı. "Hem de çok."

Lucas gözlerini kırıştırdı. "Beni görmeye ihtiyacın vardı ve aklına gelen ilk şey ben uyurken evime girip beni izlemek için karmaşık güvenlik sistemimi atlatmak mı oldu? Bana mesaj atabilirdin, biliyorsun."

August omuz silkti. "Bana numaranı vermedin."

"Sana alarm sistemimin şifresini de vermedim ama bu seni fazla yavaşılatmadı," diye belirtti Lucas.

"Mesaj atsaydım gelmeme izin verir miydin? Sana mesaj atsam?" August gerçekten meraklı bir ses tonuyla sordu.

Lucas bunu düşündü. August'un bildiklerini bilerek evine girmesine izin verir miydi? "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Ama beni her görmek istediğinde evime zorla giremezsin."

"Pekâlâ," dedi August, sesi neşeliydi, sanki müzakere ediyor gibi göründükleri tuhaf anlaşmada önemli bir puan kazanmış gibiydi. "Seni tekrar öpebilir miyim?"

Lucas şaşkın bir gülümsemenin oluşmaya başladığını hissetti. "Hayır." August suratını astı. "Peki. Bu gece seninle kalabilir miyim?" "Ne? Hayır mı?"

"Neden olmasın?" August açıkça kırılmış bir şekilde bastırdı.

Lucas bocaladı. "Ne demek neden olmasın? Çünkü sen bir yabancısın, Batman olsan da olmasan da."

"Ya sana dokunmayacağıma söz verirsem?"

Sorun da buydu. Lucas, August'un ona dokunmasını istiyordu. Bir zamanlar mantığa ve akla inanan o parçası ölmüş, geride Lucas'ın en kötü, en umursamaz yanlarını bırakmıştı. August'un kalmasını, ona dokunmasını isteyen yanları. Lucas en son ne zaman birinin ona bu şekilde yaklaşmasına izin vermişti? "Neden kalmak istiyorsun?"

"Seni güvende tutmak için. Seni korumak için."

"Beni kendi beynimden koruyamazsın."

"Deneyebilirim," dedi August. "En azından denememe izin verebilirsin."

Lucas August'u inceledi. Çok içten görünüyordu, sanki çok çabalıyormuş gibiydi. "Bu çılgınlık. Halüsinasyon görüyormuşum gibi hissediyorum."

"Lütfen kalmama izin ver," dedi August ona en büyük, en üzgün bakışlarını atarak. Lucas homurdandı. "Şimdi de beni manipüle ediyorsun."

"Tabii ki öyle. İşe yarıyor mu?"

Lucas derin bir nefes aldı ve bıraktı. Evet. Evet, öyleydi. Evet, öyleydi. Onu o akıl hastanesinde kilitli bırakmaları gerekirdi. "Tamam. Ama tişörtünü çıkar." Gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken August'un yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Kanaman var," diye hatırlattı Lucas ona.

August unutmuş gibi yere baktı. Tişörtünü çıkardığında Lucas kesinlikle bir hata yaptığını fark etti. August bir erkek gibi yapılı değildi.

Lucas'ın ilk başta hayal ettiği gibi striptizciydi ama sıkı bir vücudu vardı, göğsü ve karnı koyu renk buklelerle kaplıydı. Kanlı gömleğin onda kalmasına izin vermeliydi.

August, Lucas'ın çarşafı değiştirmesine yardım etti. Lucas aralarına girdi, sonra da aralarına bir yastık bariyeri dikti.

August açıkça eğlenerek izledi. "Pantolonumu miyim?" Lucas şaşkın bir kahkaha attı. "Hayır."

"Lütfen?"

"Peki." Pes etti, işe gitmek için kalkmadan önce birkaç saat daha uyumak istiyordu. August pantolonunu indirdi ve çarşafın arasına girdi. Lucas gözlerini kapattı. August'un başı yastık duvarının üzerinden fırladı. "Sabah seni kahvaltıya götürebilir miyim?"

"Hayır."

August yatağa geri döndü. "Seni öpemez, sana dokunamaz ya da kahvaltıya götüremez miyim? Bu pijama partisinin tüm eğlencesini kaçırıyorsun."

Lucas kıkırdadı. "O zaman git başka bir adamın evine zorla gir."

August yeniden ortaya çıktı. "Başka bir adam yok. Sadece sen varsın."

Lucas August'un adamı değildi ama bunu söylemedi. Söylese de fark etmezdi. August inatçı değilse hiçbir şeydi ve içten içe Lucas'ın onun olduğu sonucuna varmış gibi görünüyordu. Cinayete meyilli bir psikopatın tek odağı olma fikri Lucas'ı bir panik atağa daha sürüklemeliydi. Bunun yerine yuvarlandı ve hızla uykuya daldı.

FIVE AUGUST

"Evine girip onu uyurken mi izledin?"

August, Adam'ın eğlenerek söylediği bu söz karşısında gözlerini devirdi. "Böyle söyleyince sapık gibi görünüyorum."

August üniversiteye giderken Adam'ın çatı katına uğramış ve Lucas'ın kendisini sevmesini nasıl sağlayacağını bulmaya çalışmıştı... ya da en azından onu diğer insanlardan daha çok sevmesini. Adam'ın erkek arkadaşı Noah ve diğer kardeşleri Archer'la birlikte mutfak masasında oturuyorlardı.

Noah, ağabeyinin simsiyah saçları ve soluk mavi gözlerinin tam zıttı olan iri kahverengi gözleri ve çilli yanaklarıyla her zaman kiliseden yeni gelmiş gibi görünürdü. Yine de mükemmel bir uyum içinde görünüyorlardı.

"Sen bir sapıksın, ahbap. Bir adamın dairesine o uyurken ona gizlice yaklaşamazsın," diye azarladı Noah.

August kaşlarını çatı. "Neden? Adam da sana aynı şeyi yapmadı mı?"

Noah kısa bir süre durdu ve Adam'a baktı. "Kesinlikle yaptın. Bütün ailen ürkütücü."

"Bütün ailem insanları öldürür. Bunu biliyordun. Görünüşe göre bu benden çok seni anlatıyor," dedi Adam ve Nuh'a sırtarak başının üstünü öpmek için onu kendine çekti.

"Bu. Bütün o öpüşme ve sarılma olayı. Bunu istiyorum," dedi August. Archer iğrenmiş bir ses çıkardı. "Tanrım. Bunun için yeterince sarhoş değilim."

August, Archer'ı Adam'ın evinde bulmayı beklemiyordu. Archer'ı öğleden önce herhangi bir yerde bulmak şaşırtıcıydı. Profesyonel bir poker oyuncusu ve amatör bir ahlaksız olan Archer, kötü alışkanlıklarını bir şekilde kazançlı bir kariyere dönüştürmüştü.

Her zamanki gibi bir korsan gemisinden yuvarlanmış gibi görünüyordu, siyah saçları yamuk yumuk, yontulmuş yüzünde birkaç günlük yara izleri vardı. Tek eksiği bir şişe romdu, Archer'ın onu da evinden çıkmadan önce çoktan mideye indirdiğine şüphe yoktu.

Noah Archer'a el salladı. "Ona aldırmayın. Eğer bu adamı yakalamak istiyorsan, -bunu ne kadar vurgulasam azdır- bu iki salağın tavsiyelerine kulak asmamalısın. Ya da soyadı Mulvaney olan herhangi birinin."

"Hey," dedi Adam, incinmiş gibi yaparak.

"Hayır, haklı olduğu bir nokta var. Sana herhangi birini yatağa nasıl atacağını gösterebilirim ama seks bittikten sonra onunla ne yapacağın konusunda en ufak bir fikrim yok," dedi Archer, çizmeli ayağını yanındaki mutfak sandalyesine vurarak. "Muhtemelen ilişki tavsiyelerini bir grup psikopattan almamalısın."

August bakışlarını odadaki psikopat olmayan tek kişiye çevirdi. "Kendimi sevmesini nasıl sağlayabilirim?"

Noah eğildi ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek, "Peki, bu sabah onunla nasıl ayrıldınız?" diye sordu.

August'un zihni o ana geri döndü. Uyandığında Lucas'ın kendi yastık bariyerini aşıp August'un yattığı tarafa sızdığını görmüştü. Lucas'ın yüzünü August'un pazusuna yapıştırmış, iki eliyle Lucas'ın ön kolunu kendi yastığıymış gibi sarmış olmasına eğlenerek bakmıştı. Lucas'ın yastığı olmak hoşuna gidiyordu. "O önce sıvıştım."

"Onunla yattın ve sonra da hayalet mi oldun?" Noah dehşete düşmüş bir sesle sordu.

August'un kaşları birbirine çatıldı. "Ne oldu? Hayır. Seks yapmadık. Sadece onunla yatıp yatamayacağımı sordum."

Noah iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Hepiniz androidsiniz. Sanki hayatınızda hiç romantik komedi izlememişsiniz gibi." August'u işaret etti. "Bütün bir kitabı otuz dakika gibi bir sürede okuyabiliyorsunuz ve ilişkiler üzerine tek bir kitap bile okumadınız mı?"

August omuz silkti. "Neden ki? Hiçbir zaman bir ilişki istemedim. Şimdiye kadar. Dün gece bunu ona söylemek için oraya gittim."

"Peki o nasıl tepki verdi?" Noah sordu. August sırtıttı. "Bana bıçak çekti."

Archer kıs kıs güldü. "Akıllı adam. Ondan şimdiden hoşlandım."

"Bu yüzden mi gömleğinin her yerinde kan var?" Noah sordu. "Seni bıçakladı mı?"

August kaşlarını çatı. "Tam olarak değil. Ben yaptım."

Noah'nın ağzı açık kaldı. "Kendini mi bıçakladın? En baştan başlamalısın."

August önceki gecenin tüm ayrıntılarını hatırlamak için elinden geleni yaptı. Bitirdiğinde kendini üç şaşkın yüze bakarken buldu. "Peki, bana yardım et."

"Dostum, bir yabancınn evine girdin, ona Batman olduğunu söyledin, onu öptün, kendini bir bıçağı sapladın ve sonra geceyi geçirmek istedin. Tanrı'nın sana yardım edebileceğini sanmıyorum," dedi Noah.

"Romantizm konusunda kötü olduğumu asla duymak istemiyorum," dedi Adam Noah'a, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Noah sırtıttı ve August'a dönmeden önce onun yanağını okşadı. "Tamam, o kadar da kötü değil." Diğerlerinin kuşkulu bakışları karşısında, "Tamam, biraz kötü" dedi. Ona göz kırpmaya devam ettiklerinde, "Tamam, gerçekten kötü ama bunu düzeltebiliriz" dedi.

"Nasıl? Bunu nasıl düzeltebilirim?" August sordu, gerçekten de işleri yoluna koymak istiyordu. Lucas'ın onu gördüğünde heyecanlanmasını istiyordu, ondan korkmasını değil.

Noah, "Başlangıç olarak, daha çok Bruce Wayne ve daha az Batman olmalısın," dedi.

August kaşlarını çatı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Noah bıkkın bir nefes verdi. "Bu daha az ürkütücü kanunsuz ve daha çok suave milyarder anlamına geliyor."

"August? Suave? İyi şanslar," diye espri yaptı Archer.

Noah Archer'a ters ters baktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun dostum," dedi August'a, "Tamam, belki kibar değil ama samimi. Onun için güzel şeyler yap. Nelerden hoşlandığını öğren. Ona kahve getir. Ona gerçek bir randevu teklif et."

August, Lucas için hangi güzel şeyi yapabilirdi ki? Onu tanımıyordu bile, hakkında hiçbir şey bilmiyordu, yağmur ve baharat gibi kokması, uyurken yumuşak ve savunmasız görünmesi ve August'un o sabah onun koluna salyasını akıtmasını izleyip bunu rahatlatıcı bulması dışında. "Onun bende kalmasını istiyorum."

"Bruh. Bunlar düşünme düşünceleri, konuşma düşünceleri değil," diye koçluk yaptı Noah. "*Alacakaranlık* filmindeki bir kurt adam gibi yabancılara üzerlerinde baskı kurduğunu söyleyemezsin. Anlamazlar."

August omuz silkti. "Benim bir psikopat olduğumu zaten biliyor."

Noah başını salladı. "Yani, bu çok iyi. İlk engel için tebrikler. Ama senin bir psikopat olduğunu bilmekle hayatını bir psikopatla geçirmek istemek arasında uzun bir yol var. O eski bir FBI ajanı ve sen de bir katilsin. İlişki sorunlarına gelince, bunun Montague'lere karşı Capulet'ler gibi olduğunu söyleyebilirim. Bu büyük bir engel ve ikiniz de ölebilirsiniz."

August'un içinde bir şeyler burkuldu. "Benim gibi birini isteyeceğini düşünmüyorsun herhalde."

"Biz öyle bir şey demedik," diye yatıştırdı Noah.

"Ben söylüyorum. Hayatta olmaz. Hayatta olmaz," diye mırıldandı Archer. "Burada hiç içki var mı?"

Adam başparmağıyla mutfağı işaret ederek, "Noah'nın duygusal destek votkası dondurucuda," dedi.

Noah'nın dudağı kıvrıldı ve Archer'a ters ters baktı. "Saat sabahın dokuzu bile değil."

Archer şişeyi alıp portakal suyu bardağına sağlıklı bir doz doldururken, "Henüz yatmadım, o yüzden sayılmaz," dedi.

Adam, August'un elini sertçe okşayarak, "Bence bir şansın var," dedi.

"Bu!" Noah söyledi. "İşte orada. Sizler daha fazla insan gibi görünmek için çalışmalısınız, daha az insan gibi davranan cyborglar gibi değil. Adam sahte empati suratı üzerinde çalışmalı ve sen de lanet bir süper kötü gibi görünmeden gülümsemeyi öğrenmelisin."

August ona göz kırptı. "Bir süper kötü gibi mi gülümsüyorum?"

"Yanlış zamanda, yanlış şeylere gülümsüyorsun. Birini öldürmek üzereyken ya da birini öldürmeyi düşünürken olduğundan daha mutlu olamazsın. Bunun üzerinde çalışmalısın. Daha az gülümse." August yüzündeki tüm ifadeyi sildi. "Evet, tamam, bu da işe yaramayacak."

August sandalyesinde geriye yaslandı. "Kafasına vurup mağarama geri götürebilseydim bu iş çok daha kolay olurdu."

"Biliyor musun," dedi Noah, "az önce söylediğim her şeyin canı cehenneme. Lucas senden hoşlanacaksa, seni olduğun gibi kabul etmek zorunda. Ona elinde bıçak olmadan kim olduğunu göster. Ona cinayet dışında sevdiğin şeyleri göster."

August cinayetden daha çok neyi severdi? Müziği. Sessiz filmler. Bu bir ilişki kurmak için yeterli değildi.

Archer August'a kurt gibi sırıttı. "Başka bir deyişle, lanetlendin."

Noah ona bir çatal fırlattı. "Kapa çeneni. Etiketinde alkol oranı yazmayan hiçbir şeyle ilişkin olmadı senin."

Archer kadehini sahte bir selamla kaldırarak, "Tebrikler," dedi.

Lucas'a cinayet dışında nelerden hoşlandığını nasıl gösterdi? Nelerden hoşlanıyordu? Lucas, August'un tamamen yanlış bir şekilde bir araya geldiğini fark ettiğinde onu hâlâ isteyecek miydi? Her yönden. "Peki ya seks?"

Archer gülerken içkisini masaya tükürdü ve artık ıslak olan elini salladı.

Noah August'a sabırlı bir bakış atmadan önce adama ters ters baktı. "Ne olmuş ona?"

"Benim hoşlandığım şeylerden hoşlanmasını nasıl sağlayabilirim... cinsel olarak?"

"Seks yapmış olmana bile şaşırdım," dedi Adam, sesi gerçekten şaşırmış ve biraz da rahatlamış geliyordu.

August kaşlarını çatı. "Nedenmiş o?"

"Ürkütücüsün, kardeşim. Hangi insan, bittiğinde onu bir abajura çevirip çevirmeyeceğini merak etmeden seninle seks yapar ki?" Noah Adam'ın koluna, irkilmesine neden olacak kadar sert bir tokat attı. "Ne? O sordu."

August omuz silkti. "Genelde seks işçilerini kullanırım. İşleri daha az karmaşık hale getiriyor. Soru sormuyorlar ve ağzı sıkılar."

Noah kıvranmaya başladı ama kararlı görünüyordu. "Tamam, yani bakire değilsin. Kazandım. Senin cinsel olarak hoşlandığın şeylerden Lucas neden hoşlanmasın ki? Tuhaf fetişlerin var mı? Nekrofilili ya da ayak yalamak gibi?"

"Ayak fetişi senin için nekrofiliden sonra mı geliyor?" Adam kıkırdayarak sordu.

Noah Adam'a ters ters baktı. "Kapa çeneni." Tekrar August'a baktı. "Cidden, hoşuna gitmeyeceğinden endişe ettiğin şey nedir?"

"Sevdim..." Kendisini zaten bulduklarından daha da ürkütücü göstermeyecek bir isim koymakta zorlandı. "Bir güç değişimi."

"BDSM MI?" Noah omuzları rahatlatarak sordu. "Tanrı'ya şükür, bu normal bir şey. Şaplak yemek ya da bağlanmak isteyeceğini garanti edemem ama oraya gittiğinizde bu konuşmayı her zaman yapabilirsiniz."

August'un kendini doğru ifade edemediği açıktı. Daha önce hiç yaşamadığı bir sorun. "Ya bana bunları yapmasını istersem?"

Nuh'un gözleri, anladığının farkına varmasıyla genişledi. "Oh." "Bunun olacağını tahmin etmemiştim," dedi Adam.

Archer kendine bir porsiyon votka daha doldururken, "Kesinlikle yaptım," diye mırıldandı.

"Bu konuyu hâlâ onunla konuşman gerekiyor. Ama belki de sana şaplak atmasını sağlamak için çok fazla endişelenmeden önce onun senden hoşlanmasını sağlamak için endişelenmelisin."

Archer alay etti. "Bu konuşma için yeterince sarhoş değilim."

Adam votka şişesine uzanarak, "Ben de," dedi.

Noah onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bu sabah kahvaltı bile etmedin."

Bu. O her neyse. August'un istediği buydu. Lucas'la. Tamamen yabancı biriyle. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ve bunu yaşayan başka bir ruha zarafetle anlatamazdı ama kendine ait bir insan istiyordu. Lucas'ın kendi insanı olmasını istiyordu. Ama Noah haklıydı. August tuhaf ve iticiydi ve her şeyi yanlış söylüyor ve yapıyordu. Lucas'ın August'un onu sevemeyeceğini ama koruyabileceğini anlamasını nasıl sağlayacaktı? Onu güvende tutabileceğini.

Gelişmelerden Noah'yı haberdar edeceğine dair söz vererek Adam'ın evinden ayrıldı. Sürücü koltuğuna oturur oturmaz Google'a girip ilişkiler üzerine kitaplar yazdı ve *Beş Sevgi Dili* adlı ilk kitabı seçti. August diller konusunda harikaydı. Yedi dil biliyordu. Beş tane daha öğrenmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Arabasında oturup sayfa sayfa geziniyor, hizmet etmeyi, kaliteli zaman geçirmeyi, onaylama sözlerini, hediye almayı ve fiziksel dokunuşu öğreniyordu. Lucas'a dokunmak istiyordu ve Lucas'ın da ona dokunmasını istiyordu. Ama küçükten başlaması gerekiyordu.

Kahve. August kahve yapabiliirdi. Kahveye bayılırdı. Lucas kahveyi seviyor muydu? Arabasıyla Lucas'ın dairesine geri döndü ve bir kez daha evine girdi. Lucas gitmişti, tezgâhın üzerinde yarısı yenmiş bir parça kızarmış ekmek duruyordu ve sanki aceleyle çıkmış, termosu almayı hatırlayamayacak kadar dalgınmış gibi yanında dolu bir termos bırakmıştı.

August mutfak dolaplarını açarak etrafta dolaşmaya devam etti ve en alt raftaki çok sayıda ilaç şişesini görünce durakladı. Duygudurum dengeleyiciler ve antidepresanlar, anksiyete ilaçları ve

Ağrı kesiciler. Lucas'ın başına kötü bir şey gelmişti ve August bunun ne olduğunu bulmaya kararlıydı.

Boş bir yatak odasında, masanın üzerinde duran kalın bir dosya klasörüyle karşılaştı. İçinde bir yığın kayıp ilanı, özenle yazılmış birkaç not boynunda Özel Ajan Laurence Kohn olduğunu belirten bir kordon bulunan FBI ceketli bir adamın fotoğrafı vardı. Fotoğrafın karşısına birisi kan kırmızısı kalemle tek bir kelime yazmıştı.

SUÇLU

Neyin suçlusu? Lucas'ın her gece çılgılık atarak uyanmasına neden olan şey neydi? Durugörü gibi yükle yaşayan bir adamın FBI'da geçirdiği yılların ardından birdenbire kendini kaybetmesine ne sebep olmuş olabilirdi? Özel Ajan Laurence Kohn da kimdi ve neyden suçluydu?

August telefonunu çıkardı ve kayıp kişilerin fotoğraflarını çekmeye başladı. Hepsi kadındı, hepsi de yerliydi. En genci on üç, en yaşlısı ise kırk beş yaşlarında görünüyordu. Lucas bir seri avcıya mı rastlamıştı? Bu avcı ajan arkadaşlarından biri miydi? Bu herkesi çılgına çevirmeye yeterdi. Lucas, August'un yaptığı gibi bir dokunuşla bunu fark etmiş miydi? Lucas'ın ondan korkmasına şaşmamalıydı.

Dosyayı bulduğu yere geri koydu ve çıkmaya hazırlandı. Lucas'ın termosunu getirecekti ama vazgeçti ve daireyi Lucas'ın bıraktığı gibi geri getirip kapıyı kilitleyerek aşağı indi. Merdivenlerin dibinde, her iki tarafta da işyerleri vardı. Sol tarafta, geldiğinde gördüğü neredeyse boş kahve dükkânı vardı. Kahve.

İçeride pembe saçlı ve burnunda hızmısı olan bir kız telefonunda geziniyordu. Bir müşterisi olduğunu görünce neşelendi. August tezgâha geldiğinde, bir süper kötü gibi gülümsemediğinden emin olmak için elinden geleni yaparak gülümsedi. İşe yaramış olmalıydı çünkü yabancıların genelde yaptığı gibi ürkmüş görünmüyordu.

"Size ne getirebilirim?" diye sordu.

Bu iyi bir soruydu. Lucas'ın kahvesini nasıl içtiğini ya da termosun içinde kahve olup olmadığını bile bilmiyordu. Aldığı ilaçlar yüzünden kafein ona iyi gelmiyordu.

Yine de her zaman kafeinsiz kahve vardı. "Garip bir soru ama üst katta oturan adamı tanıyor ? Bir metre boyunda, sarı saçlı, güzel gözlü?"

Kız sırttı. "Lucas mı?"

August rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Evet. Sanırım kahve siparişini bilmiyorsun?"

Kız onu yakından inceledi. "Evet. Her gün aynı şeyi alıyor."

Lanet olsun. Belki de kahvesini çoktan içmişti. "Bu sabah geldi mi?"

Kızın kaşları kırıştı. "Aslında hayır. Biraz garip."

"Ona her zamanki gibi bir şey getirir misin?" diye sordu. "Ama kafeinsiz olsun." Kadın kaşlarını çatınca, "Stres seviyesinden endişeleniyorum" diye ekledi.

Ona tatlı olduğunu düşünüyormuş gibi yapmacık bir bakış attı. Bu iyiye işaretti, diye düşündü. "Erkek arkadaşın falan mı?"

August içini çekti. "Henüz değil. Onun sevgi dilini öğrenmeye çalışıyorum." Kız başını salladı. "Doğru. Hizmet eylemleri. İyi bir başlangıç."

"Teşekkürler."

Ona komplocu bir bakış attı. "Bardağın üzerine sevimli ve flörtöz bir şeyler yazmalısın."

August'un beyni kısa devre yaptı. "Ne gibi? Randevulaşma konusunda gerçekten kötüyüm." Yüzünde sinsi bir sırıtış belirdi. "Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki hayır. Seni tanımıyorum bile. Ama benden daha iyi bir şeyler yazacağın kesin. Muhtemelen ona atomlarının bir araya geliş şeklini beğendiğimi falan söyledim."

Kız suratını astı. "Ah, bu çok inekçe ve sevimli. Ama biraz daha flörtöz şey deneyelim."

Elinde kahvesi ve çikolatalı kekiyle August el salladı. "Teşekkür ederim."

"Ben Cricket, bu arada," diye seslendi adam kapıyı iterek açarken.

"August."

Tekrar gülümsedi. "Tanıştığımıza oldum August."

"Ben de."

Lucas ofisinde değildi, bu yüzden August kampüsün Sosyal Bilimler kanadına doğru ilerledi. Lucas büyük bir projeksiyon ekranının önündeki masasında oturuyordu ve öğrenciler stadyum benzeri oturma yerlerinde yerlerini almaya başlamışlardı.

Lucas gözleriyle aynı renkteki zeytin yeşili içinde çok seksi görünüyordu, sarı saçları kasıtlı görünecek kadar dağınıktı. Öğrenciler de onun yakışıklılığını fark etmişti. Kızlar kıkırdıyor ve birbirlerine fısıldayarak işaret ediyorlardı. Bu durum onda at kuyruklarını kesme isteği uyandırdı.

August masasına ulaştığında Lucas şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Merhaba."

"Merhaba. Sana kahvaltı getirdim," dedi August, elindeki yiyecekleri masanın üzerine koyarken.

Lucas ona biraz şaşkın bir gülümseme verdi. "Kahvaltı yok dedim."

August başını salladı. "Hayır, seni kahvaltıya götüremeyeceğimi söyledin. Sana kahvaltı getiremeyeceğimi hiç söylemedin."

Lucas duraksadı ama sonra başını salladı. "Ah. Sanırım haklısın." "Siparişinizi alt kattaki Cricket'tan aldım. Ama kafeinsiz."

Lucas kaşlarını çatı. "Kafeinsiz mi? Neden?"

"Effexor kullandığınızı gördüm. Hem kafein hem de Effexor tansiyonunuzu yükseltebilir ve zaten büyük bir stres altındasınız."

August, Lucas'ın bunu olduğu gibi görmesini umuyordu: onunla ilgilenme çabası.

"Hangi ilaçları aldığımı nereden biliyorsun?" Lucas kahvesinden belli belirsiz bir yudum alarak sordu.

"Oh. Bu sabah dairene girdim ve etrafa baktım."

Lucas derin iç çekerek poğaça torbasını açtı ve keki çıkardı. "Tabii ki sen yaptın. Sana bir anahtar vermeliyim."

"Bu çok daha az zaman alır," diye kabul etti August. "Seni daha sonra öğle yemeğine götürebilir miyim?"

Lucas başını sallayarak güldü. "Hayır."

"Sana daha sonra öğle yemeği getirebilir miyim?" August tekrar dener.

Lucas gözlerini devirdi ama kendini tutamamış gibi gülümsedi. "Belki."

August sırtı. "Saat 1'de görüşürüz."

"Ben evet demedim," diye arkasından seslendi Lucas.

"Ama hayır da demedin," dedi August ve Lucas bunu düzeltmeden dönüp gitti.

'Belki' randevularından önce üç dersi vardı. Lucas'ı tekrar görmek için o kadar uzun süre bekleyebilir miydi bilmiyordu ama deneyecekti. Bu arada Calliope'un Laurence Kohn'u derinlemesine incelemesini sağlamalıydı. Lucas'a zarar vermiş miydi? August, Lucas'ı mutlu edecekse bu Kohn denen adamın dilini seve seve koparabilirdi.

Cinayet bir hizmet eylemi miydi?

August, Lucas'ın gitmesi gereken kupaya bakıp üzerinde bir yazı olduğunu fark etmesine fırsat vermeden gitmişti.

Umarım gününüz kıcınız kadar güzel geçer.

Lucas kendini gülümserken buldu ve kafasının içindeki, açıkça ölmek istediğini haykıran sesi duymazdan geldi. Belki de öyleydi. August'un tehlikeli olduğu bir sır değildi. Bir katil. Sayısız adama işkence etmiş bir adam. August'un salladığı tüm kırmızı bayraklarla bir stadyumu süsleyebilirdi.

Lucas'ın dairesine zorla girmiş, onu iki kez uyurken izlemiş, eşyalarını karıştırmış, bitmek bilmeyen ilaç rejimine bakmıştı. Lucas kendini tecavüze uğramış, kızgın ve öfkeli hissetmeliydi. Bunun yerine rahatlamıştı. August'a kendini açıklamak zorunda kalmayacaktı. Lucas'ın derin, karanlık sırrını zaten biliyordu ve çılgılık atarak diğer yöne kaçmamıştı.

*Çünkü o bir katil. Kimse
mükemmel değildir, değil
mi?*

Lucas kendi nihilist düşüncelerine kıs kıs güldü. Hayatının çoğunu sadece iki taraf olduğuna inanarak geçirmişti. İyi ve kötü. Siyah ve beyaz. Ve bu düşüncenin ona yaptığı tek şey sahte bir güvenlik duygusu ve omzuna gömülü bir cam parçasıyla baş başa bırakmak olmuştu.

Artık neye inandığından emin değildi. Kohn dışarıdaydı. Adam kaçırıyordu. Tecavüz ediyordu. Toplumun unuttuğu kadınlara işkence ediyordu. Lucas doğru şeyi yaptığında, uygun kanallardan geçtiğinde, neredeyse öldürölüyordu. Kadınlar hayatlarını kaybetmişti.

Peki Lucas şimdi ne yapacaktı? Bir insan toplumu güvende tutmak için akla gelebilecek her türlü yasal yolu tükettiğinde, geriye August gibi insanlardan başka ne kalırdı? Yüzlerce potansiyel kurbanı kurtarmak için bir adamı öldürmek daha iyi değil miydi?

Belki de sadece rasyonalize ediyordu. Belki de kendini normal hissetmek için vahşi bir psikopatın suçlarını görmezden gelmeye razı olacak kadar dibe vurmuştu. Eskiden olduğu kişiyi özlüyordu. Kendine güvenen. Komik. Hatta ukala. Bir yıl önce Lucas, bir dokunuş aptal olduğunu kanıtlayana kadar dünyayı düşünmüştü. Şimdi ise ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

August, insanlara işkence etmekten zevk alan ahlaksız bir katildi. Ama aynı zamanda katı bir ahlak anlayışı vardı. Ve evet, tuhaf bir şekilde dürüst, istemeden de olsa komik ve çok seksiydi, özellikle de Lucas'a sanki dünyada ondan başka kimse yokmuş gibi o saf yoğunluğuyla baktığında.

Ama nasıl bakarsa baksın, Batman olsun ya da , August kötü adamdı. Yine de tanıdığı şeytan, tanımadığı şeytandan daha iyi olmalıydı. Özellikle de o şeytan Lucas'ın tarafındaysa. Lucas bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de August hakkında kararını çoktan vermişti. August'un ne isterse yapmasına izin verecekti, kendi zararına bile olsa.

Lucas'ın artık bu dünyada kendini güvende hisseden hiçbir parçası kalmamıştı. Kohn eninde sonunda onun için gelecekti. Planlarını bozmaya kalkıştığı için Lucas'a yaşatmayı planladığı dehşeti gizlememişti. Yapabiliyorken gezegende geçirdiği zamanın tadını çıkarabilirdi.

August, Lucas hakkında ne düşünüyordu? Dizlerinin üzerine çöküp Lucas'a onu istediğini söylemiş, sırf ona yakın olmak için göğsüne bıçak saplamıştı. Gerçeği bilmek istiyor muydu? August'un ona getirdiği fincana baktı. Elinde tuttuğu bardağa. Lucas kalkanlarını indirirse muhtemelen bir şeyler okuyabilirdi.

Lucas yüzler denizine baktı. Hepsi onun hakkında fısıldaşıyordu, bazıları diğerlerinden daha açık bir şekilde ama hiçbiri yüzüne karşı bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

Sınıf. Yine de, August'un kafasının içini görebilmek için sınıfta gardını indirmesi çılgınlık olurdu.

Sikerler. August, Lucas'ın ecza dolabını karıştırabiliyorsa, o da August'un kafasını karıştırabilirdi. Fincanı iki eliyle kavradı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Cricket'ı gördü -şımarık sarışın kasiyer- onun Lucas'ın erkek arkadaşı olup olmadığını sorduğunu duydu ve göğsünde oluşan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştı. August'un iltifattan anladığı şeyin Lucas'ın atomlarını bir araya getirme şeklini beğendiğini söylemek olduğunu duydu. Bunu, bardağın üzerine yazılandan çok daha çekici bulabilirdi. Cricket haklı olsa bile. Lucas'ın gerçekten de güzel bir kıcı vardı. Vedalaştıktan sonra işler buharlı bir hal aldı.

Görüntüler çok daha az ayrıntılıydı, aslında anlaktı ama yine de kanına ateş düşürmeye yetiyordu. Lucas, August'un bileklerini başının üstünde tutuyordu. August diz çökmüş, elleri bağlı, başı öne eğik, Lucas ona doğru bakıyordu. August dört ayak üstünde, Lucas arkasında. Lucas sırt üstü yatmış, August ona biniyordu. Gözlerini zorla açarken nefesini içine çekti.

Ön sıralardan birkaç irkilmiş kıkırdama duyuldu ama çoğu insan ona patlamak üzereymiş gibi bakıyordu, oysa gerçekte masasının arkasında taş gibi olmuştu. Lucas bir grup çiçeği burnunda kriminoloğa bariz bir ereksiyonla ders veremezdi. Daha ilk günden atılırdı.

Yine de August'un Lucas'a boyun eğmek istediğini düşünmeden edemiyordu. Hay sikeyim. Tarafsızlığını koruması gerekiyordu ama August üzerinde tam kontrol sahibi olmak -onu istediği gibi kullanmak, August'un bu hâkimiyeti arzuladığını bilmek- onu ateşlendiriyor ve ürpertiyordu.

Lucas sekse belli bir korkuyla bakıyordu. Bu genellikle onun için lazerle odaklanmayı gerektiriyordu çünkü bir hata yaparsa bu deneyimi partnerinin istediğinden çok daha samimi bir hale getirebilirdi. Yanlışıyla gardını düşürüp birlikte olduğu kişinin başka birini düşündüğünü, iğrenç cinsel fantezileri olduğunu ya da aslında korkunç bir yırtıcı olduğunu fark etmek kadar seksi mahveden bir şey yoktu.

Lucas'ın yüzü kızarmış bir bakire olduğu söylenemezdi ama durugörü yeteneği sayesinde cinsel karşılaşmaları genellikle incinmiş duygularla ya da tek gecelik bir ilişki olarak sona eriyordu. Başka bir insanla yakınlaştığı ve kötü sonuçlanmadığı zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Ya da garip bir şekilde. Ve bir vakada, felaketle.

Ama August hakkında daha önce bilmediği ne öğrenebilirdi ki? August'a ilk dokunduğunda gördüklerini görmekle hiç ilgilenmese de dün gece August'un dokunuşu, içini ısıtan beklenmedik bir zevkten başka bir şey getirmemişti. Gerçek şu ki, August ve Lucas birbirleri hakkında en kötü şeyleri zaten biliyorlardı ve bunu bilmek, August'un onun için diz çöktüğü düşüncesinden neredeyse daha ateşliydi. Neredeyse.

Lanet olsun, Lucas'ın önünde diz çökerken çok ateşli görünüyordu. Belki de Lucas çoktan delilik sınırını aşmıştı çünkü August'u kontrol etme ve ona hükmetme düşüncesi - vicdansız bir katil, pişmanlık duyma yeteneğinden yoksun bir psikopat - onu taş gibi sertleştirmişti. Bunu istiyordu. August'u istiyordu. Dizlerinin üzerinde. Dört ayak üstünde. Ne olursa olsun onu yakalayabilirdi.

Kahretsin.

Bu düşünce tarzını derhal durdurması gerekiyordu. Yapması gereken bir işi vardı. Kekini iki ısırıkta bitirdi, kalkanlarını geri taktı ve kahvesini tek seferde içerek tepegözün kumandasını tıklattı. "Pekâlâ, başlayalım. Saldırganlık ve şiddet davranışlarıyla ilgili bölümü kim okudu?"

Sabah dersleri bittiğinde Lucas ofisine geri döndü, August'un öğle yemeği teklifini yerine getirip getirmeyeceğinden emin değildi ama odaklanması gereken başka şeyler olduğunu biliyordu. Kohn gibi. Masasına oturdu ve kayıp kişiler veritabanını açarak sonsuz bir yüzler denizinde gezindi. İğne yığını içinde iğne aramak gibiydi, binlerce yüz arasında tek bir yüz arıyordu ve iğnenin orada olmama ihtimali çok yüksekti.

Lucas orada ne kadar oturduğundan emin değildi, sonra parmakları kapısına vurdu ve kapı o bir davetiye çıkaramadan açıldı. August. Onu gördüğünde Lucas'ın kalbi kaburgalarının arkasında sertçe çarpmaya başladı. Daha önce herhangi bir erkek Lucas'ın nabzının çarpmasına neden olmuş muydu?

İki poşeti havaya kaldırdı. Yiyeceklerin kokusu Lucas'a sertçe çarptı ve midesinin guruldamasına neden oldu.

August selamlamak yerine, "Umarım Çince seviyorsundur," dedi.

"Evet," diye onayladı Lucas. "Bilirsin, çoğu insan içeri dalmadan önce bir kişinin kendisini davet etmesini bekler."

August ona mahcup bir bakış attı. "Sana bu konuda uzun süre düşünme fırsatı vermek istemedim."

August'un dürüstlüğü sinir bozucu derecede sevimliydi. Duvara dayalı yıpranmış deri kanepeyi işaret etti ve Lucas başıyla onayladı. Küçük kanepenin karşılıklı iki yanına oturduklarında August çantaları aralarına koydu ve Lucas'a yemek çubuklarını uzattı. "Nasıl kullanacağını bilmiyorsan diye çantada bir de çatal var."

Bunu neredeyse bir meydan okuma gibi söylemişti, yüzüne yayılan geniş bir sırıtış duraksayıp tamamen kaybolmadan önce. Lucas ucuz tahta kapları ikiye böldü ve August'un ani ifadesizliğini düşünürken onları birbirine sürttü.

"Sen iyi misin?" Lucas sordu.

August'un gözleri onunkilere kaydı. "Evet. Neden?"

Lucas biftek ve brokoli kabını aldı. "Çünkü on beş saniye içinde Joker gibi sırtıtmaktan köpeğini tekmelemişim gibi bakmaya başladın. Bu biraz rahatsız ediciydi."

August omuz silkti, bakışları Lucas'ın omzunun üzerinden bir yere kaydı. "Kardeşimin erkek arkadaşı gülümsememin insanları korkuttuğunu söyledi. Seni korkutmak istemiyorum."

August'un itirafı Lucas'ın kalp atışlarının ritminin düşmesine neden oldu. "Gülümsemeni seviyorum."

"Yanlış şeylere gülümsediğimi düşünmüyor musun?"

"Hayır. Yüzde yüz yanlış şeylere gülümsediğini düşünüyorum. Ama bunu garip bir şekilde çekici buluyorum."

"Ah," dedi August, sanki bu cevabı çiğniyormuş gibi.

Bundan sonra, nispeten sessizlik içinde, kapları değiş tokuş ederek ve ara sıra havadan sudan konuşarak yemek yediler. Yemeklerini bitirdiklerinde August, "Mesajımı aldın mı?" diye sordu. Lucas kaşlarını çatı. Mesaj mı? Telefonuna uzandı. August uzanıp onun eline dokundu. "Hayır, o değil. Fincanının üzerindeki."

Lucas kıs kıs gülerken August'un hâlâ parmaklarını kavrayan parmaklarının sıcaklığını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. "Kıçım hakkında mı? Evet. Ayrıca kıçımı beğenenin sen değil Cricket olduğunu da biliyorum."

August başını salladı, sesi ciddiydi. "Kıçını beğenen tek kişi Cricket değil. Ben de çok beğeniyorum. O kadar çok hoşuma gidiyor ki onu yemeğe çıkarmak istiyorum ama sen sürekli hayır diyorsun. Ama kastettiğim bu değildi. Ben... Bardağa dokunduğunda herhangi bir şey hissettin mi?"

Anlayışla karşılandı. "Kafanı karıştıracağımı umarak fincanımın üzerine kasten iz bıraktığını mı söylüyorsun?"

August sırtıttı. "Evet. Bu fırsatı boşa harcamak yazık olurdu. Bu sadece bir deneydi. Düşündüm ki, eğer nesnelerden duygu ve düşünceleri alabiliyorsan, o zaman bu izlenimleri bulman için oraya bırakabilirim."

Lucas renginin boynundan yüzüne doğru süzüldüğünü hissedebiliyordu. "Bu düşünceleri... kasten mi bıraktın?"

August başını salladı. "Denediğimi görmeni istedim." "Denemek mi?" Lucas yineledi.

"Evet, seninle romantizm yaşamak için."

Lucas'ın gözleri büyüdü. Gördüğü şeylerin... romantik jestlerle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de kelimelerin en gevşek anlamıyla. Yalvarmak romantik olarak görülebilirdi ama Lucas onun kastettiğinin bu olduğunu düşünmüyordu. Yakınına eğildi. "Bana göstermeye çalıştığın şey tam olarak neydi?"

"Kahve dükkanı sohbeti."

Lucas August'un yüzünü inceledi. "Peki ya kafedeki konuşmadan sonra?"

"Sonra mı?" August sordu.

"Evet, gördüğüm şeyin kahveyle hiçbir ilgisi yoktu."

August başını eğdi, dili dudağını ıslatmak için dışarı fırladı. "Ne gördün?"

Lucas neredeyse yalan söyleyecekti ama sonra aralarında yalan olmasını istemediğine karar verdi. "Sen. Dizlerinin üstüne. Benim için."

August zorlukla yutkundu. "Dün geceki gibi mi?" Lucas başını iki yana salladı.

"Kesinlikle hayır."

"Oh." August sorarken utanmış gibi, "Hoşuna gitti mi? Senin için dizlerimin üzerine çökmem?"

"Evet," dedi Lucas, aleti fermuarının arkasında bir kez daha sertleşirken. "Çok fazla."

August dizleri birbirine değene kadar yaklaştı. "Seni öpebilir miyim?" diye fısıldadı.

Lucas nedenini bilmeseydi de başını iki yana salladı. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu kötü bir fikir. Akıl sağlığı merkezinden yeni çıktım. Bir manyak tarafından takip ediliyorum. Her şeyimi kaybettim. Daha kötü bir zaman düşünemiyorum"

bir ilişki kurmaya çalışmak için."

"Ah," dedi August, bunu büyük beyninden geçirmiş gibi görünüyordu. "O zaman beni öpecek misin?" diye sordu, sesi alçaktı.

", değil mi?" Lucas bastırdı. August onun bakışlarına karşılık verdi. "Gidemem."

"Neden?"

"Çünkü bir parçam seni seçti ve şimdi gitmene izin veremem. Beynimin çalışma şeklini açıklamamı isteme benden."

Lucas'ın dehşete düşmesi gerekirdi. Bir psikopat az önce onu sahiplendiğini söylemişti. Bunun yerine Lucas uzanıp August'un yüzünü kavradı. "Bu bir ilişki içinde olduğumuz anlamına gelmiyor," dedi.

"Ne-"

August anında boyun eğip onun karşısında erirken Lucas ağızlarını birbirine çarptı, damarlarında şimşekler çaktı. August'un teslimiyeti Lucas'ı daha da cesaretlendirdi, dili keşfetmek için içeri daldı. August'un elleri çırpındı, sonra Lucas'ın gömleğine sıkıştı. August'un düşüncelerinin anlık yansımalarını yakaladı ama bunlarda rahatsız edici bir şey yoktu. Sadece daha önce gördüklerinden daha fazlasıydı. Çıplak bedenin, soluk soluğa nefeslerin ve August'un adını bir yalvarış gibi söylemesinin görüntüleri.

"Siktir."

Ağzını August'unkinden ayırıp dizlerini kavradı ve onu altına alacak kadar sertçe çekerek ağırlığını üstüne verdi, sonra da tekrar öpmek için geri çekildi. August bacaklarını açarak Lucas'ın kalçalarının arasına yerleşmesine izin verdi, vücutları çarpıştığında ikisi de inledi, ikisi de sertleşmişti.

Lucas'ın niyeti hiç de bu değildi. Aslında hiçbir şey amaçlamamıştı ama duramıyordu, durmak istemiyordu. Ağustos'un bir kaçamak olabileceğini düşünmüştü. Geriye dönüp baktığında hayret edebileceği tehlikeli bir dürtü ama August gibi birinin uzun vadeli bir şey isteyeceğini hiç düşünmemişti. Lucas altı ay sonra hayatta olacağından bile emin değildi.

Yine de durmadı. Duramazdı. Altındaki August'u, kalçalarını Lucas'ınkilere doğru yuvarlayışını, Lucas hoşuna giden bir şey yaptığında çıkardığı küçük, kesik kesik nefesleri seviyordu.

Lucas daha önce hiç biriyle öpüşmemişti. Hiçbir zaman. Lisede bile. Ve aniden neyi kaçırdığını fark etmişti. August'un çenesini, kulak memesini, boynundaki kordonlu tendonu keşfetmek için dudaklarını ayırdı.

Elleri August'un gömleğinin düğmelerini açıp, parmaklarını göğsünü ve karnını kaplayan kıvrık saçların arasından geçirebilmek için gömleği yukarı iterken bile, "Durmaliyiz," dedi.

"Tamam," diye August, Lucas'ın ağzını bir başka kirli öpücükle yakalayarak.

Lucas kendini August'un sallanan kalçalarına yasladı, sadece sıcaklıktan, sürtünmeden ve August'un dudaklarının altında hissettiklerinden bile boşalabileceğinden neredeyse emindi. Ama yapamadılar. Bu Lucas'ın ilk iş günüydü. August bir yabancıydı... ve bir iş arkadaşıydı... ve Lucas'la ömür boyu çiftleşmek isteyen bir psikopattı.

Lucas kendini August'un üzerinden attı ve kanepenin en ucuna kadar geri çekilmeye zorladı. "Ciddiyim. Okuldayız. İkimizin de on beş dakika sonra başlayacak dersleri var."

August sürünerek yaklaştı ve eli Lucas'ın fermuarına gitti. "Seni on beş dakikadan daha kısa bir sürede boşaltabilirim."

August'un sözlerindeki güven Lucas'ın düşünce silsilesini rayından çıkardı. "Ne?"

August'un gözleri onu taradı, bakışları çeliği eritecek kadar sıcaktı. "Seni on beş dakika ya da daha kısa sürede boşaltabilirim."

Lucas'ın siki bu teklif karşısında zonkladı. Önce kapıya, sonra August'a baktı. Ona izin vermek istiyordu. Kimse bilmeyecekti. Ama başını iki yana salladı. "Burada olmaz. Benim . Daha sonra. İşten sonra. Biraz kalabileceğimiz bir yerde. Bir dersim daha var ve sonra bir... araştırma projesi üzerinde çalışıyorum."

Yalan değildi.

"Kohn?"

Lucas'ın ereksiyonu bu ismi duyunca anında tetiklendi. "Bunu nereden biliyorsun?"

August omuz silkti. "Sana söyledim, dairene baktım. Kim o? Özel bir ajan dışında yani?"

Lucas içini çekti. "FBI'da saha ajanı. Önemli biri, Quantico'ya benimle aynı zamanda başladı."

"Ve dosyanızdaki tüm o kadınları onun öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Lucas başını iki yana salladı. "Hepsi değil, hayır. Ama bazıları. Kimsenin bana inanacağından değil."

"Sana inanıyorum."

Lucas ona gülümsedi. "Teşekkürler ama bu onu hapse atmama yardımcı olmayacak."

August bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Belki de ihtiyacı olan şey hapisane değildir."

Lucas'ın kaşları saç çizgisine doğru koştu. "Yani onu öldürecek misin?"

August başını salladı. "Elbette. Eğer o kadınları öldürdüyse, kurallara uyuyor demektir."

Lucas'ın aklı karışmıştı. August'un yaptığı şeyi yapmasına izin verebilseydi hayat çok daha kolay olurdu. "Mesele de bu. Bunu tek başına yaptığını sanmıyorum. Bence bir ortağı var. Bence bu kadınları uzun süre ellerinde tutuyorlar ve işleri bitince de bir şekilde onlardan kurtuluyorlar. Nasıl, nerede ya da kim bilmiyorum. Sadece dışarıda insanlara zarar verdiklerini biliyorum ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum."

"Bırakın yardım edeyim. Kaynaklarım var."

"FBI'dan daha iyi kaynaklarınız mı var?" Lucas inanamayarak, "Evet," dedi. "Evet, bir Calliope'um var."

"Bir ne?"

"Ne değil. Bir kim. Calliope. Sana yardım edeyim."

Lucas bunu düşündü. August hiçbir yere gitmiyordu. Lucas bu düşünce onu rahatsız etmiş, korkutmuş ya da endişelendirmiş gibi davranabilirdi. Böyle bir durumdayken hissetmesi gereken buydu. Ama onu orada istiyordu, onun dokunuşunu ve saplantısını istiyordu. Ve yardımını. Lucas onun yardımını istiyordu.

"Tamam, ama burada değil. Benim evimde. Bu gece. Akşam yemeği." August şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Randevu gibi mi?"

Sesi o kadar sevimli ve umut doluydu ki Lucas'ın hayır demesine imkân , manipüle ediliyor olsa bile. "Evet. Bir randevu gibi."

SEVEN AUGUST

August kalan derslerini otomatik pilotta verdi. Neyse ki o öğleden sonra sadece birinci seviye fizik dersleri veriyordu. Uykusunda bile zaman evrimi ve Schrödinger denklemi hakkında konuşabilirdi. Ama uyumuyordu. Bütün ders boyunca Lucas'ın dilinin ağzının içinde kayışını, August'un kalçasına bastırıldığı sert uzunluğunu, Lucas'ın August'tan fiziksel olarak kendini nasıl ayırmak zorunda kaldığını hatırlayarak geçirdi.

Son dersini yirmi dakika erken bitirdi ve çiseleyen yağmurun altında dışarı çıkmadan önce kulaklıklarını kulağına taktı. Ceketinin yakasını yukarı çekti ama park yerine doğru giderken şemsiyesiyle uğraşmadı, aklı hâlâ Lucas'taydı.

August daha önce hiç kimseyi gerçekten arzulamamıştı. Seks sadece bir alışveriştir. Bu şekilde olması gerekiyordu. Eğer ortada bir mal ve hizmet alışverişi varsa, August'un ürkütücü ya da tuhaf olma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Onlara tüm itici özelliklerini görmezden gelmeleri için para ödüyordu, ki bu özelliklerden çok sayıda vardı.

Lucas'la böyle bir lüksü yoktu. Bir şekilde August'u olduğu gibi istemesi gerekiyordu. Öpüşmeleri, onunla duygusal olmasa bile en azından fiziksel bir ilişkiye açık olduğunu gösteriyordu. August bir aşk evliliği için gerekli şartlardan yoksundu ama Lucas'ın onu anlamasına ihtiyacı vardı.

Beyni onların kaderine çoktan karar vermişti. Bunu psikopat gibi görünmeden söylemenin bir yolu yoktu.

Ama o bir psikopattı.

O bir psikopattı ve Lucas da deliydi. Belki de bu onları birbirleri için mükemmel yapıyordu? Yine de bu işi daha başlamadan berbat etmek istemiyordu. Ve eğer başlamadan batıracak biri varsa o da August'tu.

Park yerine varmak üzereydi ki bir el koluna dokundu.

Bianca.

Kulaklıklarını kulağından çıkardı. "Ne var yok?"

Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına itti, ses tonu komplocuydu. "Öğle yemeğinde Özel Ajan Çılgın Pantolon'un ofisinden çıkarken seni biraz dağınık mı gördüm?"

August kaşlarını kaldırdı, Bianca'nın Lucas'ı öylesine aşağılaması karşısında içini garip bir adrenalin dalgası kapladı. "Bilmiyorum. Sen yaptın mı?"

Bianca gülümseyerek ve onu dürterek, "Ben ciddiylim," dedi.

August gülümsemedi ama gerçek yüzünün ortaya çıkmaması için elinden geleni yaptı. "Ben de öyleyim."

Bianca gözlerini devirdi ve güldü. "Ciddi misin? Dökül bakalım. biri? Gerçekten insanların söylediği kadar dışarda mı? Onunla takılmaya mı çalışıyorsun? Senin tipin mi? Ateşli ve çılgın?"

Evet.

"Bağlanmak mı?" August titreyen ellerini yumruk haline getirerek konuştu. Kadın, August'un teninin altında yükselen ısıya kayıtsız kaldı.

"Evet, seni otomat," diye alay etti. "Onunla ilişki kurmaya mı çalışıyorsun?"

"Tam olarak neden umursuyorsun?" August, her ne kadar babası onu bu konuda uyarmış olsa da, giderek artan kızgınlığını gizlemeye çalışmadan sordu.

Bianca omuz silkti. "Senin aseksüel olduğunu varsaymıştık ama sen ve Kaptan Çılgın aslında mantıklı."

"*Yapma.* Aramayın. Onu. Onu."

Ses tonundaki buz gibi uyarı karşısında Bianca'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu kadar... yakın olduğunuzu fark etmemiştim. Özür dilerim."

August'un kendini toparlaması gerekiyordu. Eğer babası Lucas'la bir ilişki yaşamayı kaldıramayacağını düşünüyorsa, onu yanında tutmasına izin vermezdi. Derin bir nefes aldı ve yüzünü sakın bir ifadeye zorladı. "Hayır. Özür dilerim."

Dün gece pek uyuyamadım. Bir öğrencinin tezini inceliyordum ve açıkçası şu ana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Bianca'nın veda etmesini beklemedi, sadece döndü ve Mercedes G-sınıfına doğru birkaç adım yürüdü, alarmı kapattı ve kapıyı açtı. Taksinin içinde tek başına kilitli kaldıktan sonra nihayet kendini bıraktı, direksiyonu kavradı ve sertçe salladı, dudaklarından çiğ bir çığlık döküldü.

Bu ne cüret. Lucas hakkında bu şekilde konuşmaya hakkı yoktu. O deli değildi. O mükemmeldi. Tatlı, seksi ve güçlüydü. Dedikoducu olanlar, sürekli başkalarına burun kıvıranlar, üstünlük duygusuyla küçümseyici yorumlar yapma hakkına sahip olduklarını düşünenler onlardı.

Cipi geri vitese taktı ve gaza bastı, direksiyonu sarsarken lastikler gıcırdayordu. Caddeye dönerken Bluetooth düğmesini devreye soktu. "Adam'ı ara."

"Adam aranıyor," diye tekrarladı elektronik bir ses.

Adam ilk seferinde cevap vermedi. Ya da ikincisinde. Üçüncü sefer cazibeydi.

"Biri ölmüş olsa iyi olur," diye homurdandı Adam telefonda, nefes nefese.

"Birisi neredeyse öyleydi."

Bu Adam'ı kısa kesmiş gibi görünüyordu. "Ne oldu?"

"Biri Lucas hakkında kötü bir şey söyledi ve ben de... onu ikiye bölmek istedim." Sesinin titremesine engel olamıyordu.

"Onun hakkında ne dedi?" dediğinde Adam'ın sesinde belli bir tereddüt vardı.

"Ona Özel Ajan Çılgın Pantolon ve Kaptan diyordu." "Bunlar iyi hakaretler bile değil," dedi Adam.

"Yüzüne yumruk atmak istedim. Daha önce hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim."

"Anlıyorum, ama kendini dizginlemelisin kardeşim, yoksa babam onu senden almaya çalışacak. Kendini topla, tamam mı? İyi konuşmalar."

August, "Bekle! Noah'ya ihtiyacım var," dedi.

Adam bir iç çekti. "Şu anda biraz... eli kolu bağlı."

August burnundan bir nefes verdi, öfkesi hâlâ derisini ürpertiyordu.

"Sadece bir dakika sürecek. Bu bekleyemez."

Adam inledi. "Bu bağları bağlamanın ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrin var mı? Seni sonra arayacak."

August kaşlarını çattı. "Tam anlamıyla bağlanmış mı demek istedin?"

Uzun süre acı çeken bir iç çekiş oldu. "Evet. Kelimenin tam anlamıyla. Şu anda onu tam anlamıyla yatağımıza bağladım. Sonra tekrar ara."

Nuh'un boğuk sesi yakınlardan bir yerden geldi. "Aman Tanrım, Adam. İnsanlara beni yatağa bağladığını öylece söyleyemezsin."

"Neden olmasın? Sen . Ayrıca, bunlar insan değil. August." August'a, "Seni sonra arayacak." dedi.

August'un ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti. "Ama ona şimdi ihtiyacım var. Bir randevum var."

"Randevu mu?" Adam neşelenerek, "Bir randevu mu?" dedi.

Noah, "Onu hoparlöre ver," dedi.

"Ciddi olamazsın?" Adam, August'la konuşmadığı belli olan bir sesle sordu. Noah boğuk bir yanıt verdikten sonra Adam, "Peki. Beş dakika. Hepsi bu kadar. Beni duyuyor musun? Beş dakika."

"Anlaştık," diye kabul etti August.

Zaten uzun süreye ihtiyacı yoktu. Sadece bir randevuda ne yapması gerektiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Birlikte öğle yemeği yemişlerdi ve bu da August'un çok hoş bulduğu bir şekilde öpüşmelerine, sevişmelerine ve birbirlerine sürtünmelerine yol açmıştı. Ama bu bir randevu muydu? Randevularda şık restoranlar, filmler ya da sahilde yürüyüşler olmaz mıydı? August ne halt ettiğini bilmiyordu.

"N-" Noah'nın nefesi kesildi. "Ne oldu dostum?"

Sesi gergindi ama August eli kolu bağlı olmanın ne kadar stresli olabileceğini çok iyi biliyordu. "Lucas'la bir randevuya çıkmam gerekiyordu. Bu gece mesela."

"Bu iyi," diye güvence verdi Noah, sesi sahte bir neşeyle doluydu.

"Daha önce hiç randevuya çıkmadım," dedi August, sesi şimdi Noah'ınki kadar gergindi.

Bir kez daha, ani ve keskin bir nefes alma oldu. "Pekâlâ. Peki, nereye gidiyorsun?"

"Onun yeri."

"Oh, evet. Kahretsin, bunu yapmaya devam et," diye

fısıldadı Noah. August kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun? Ben

hiçbir şey yapmıyorum." "Sen değil," dedi Noah.

August gözlerini devirdi. "Akşam yemeği yememiz ve katil eski iş arkadaşısı hakkında konuşmamız gerekiyordu."

Adam'ın kıs kıs güldüğünü duydu ama aldırış etmedi.

Noah, "Çoğu insan ilk buluşmalarında havadan sudan konuşur, ama açıkçası bu tam sana göre," diye düşündü.

"Bunun bir randevu olduğuna emin misin?" Adam kuşkulu bir sesle sordu. August kaşlarını çattı. "Öyle. Ben sordum. O da evet dedi."

Noah'nın sesi hâlâ emin değil gibiydi. "Tamam, iyi... güzel."

"Bana yardım et," diye yalvardı August. "İlk buluşmada biri ne yapar, ne söyler ya da ne giyer?"

Nefes nefese iç çekişler ve boğuk fısıltılarla noktalanan uzun bir sessizlik oldu, sonra Noah geri döndü. "Um, tam açıklama. Hiç biriyle çıkmadım. Adam karavanıma geldi ve bir daha da gitmedi."

"Tanrım, bu her şeyi çok daha kolaylaştırırdı," diye itiraf etti August, keşke Lucas'ı kendisininmiş gibi damgalayabilseydi ve tüm dünya onun korunduğunu bilseydi.

Adam'ın sesi yükseldi. "Fazla süslenme. Aptal gibi görünürsün. Kot pantolon, güzel bir gömlek."

"Çiçek getirin. Oh, ya da şarap," diye ekledi Noah.

"Pop müzik eşliğinde insanların içini boşaltmaktan ne kadar hoşlandığınızdan ya da Celine Dion'a olan garip takıntınızdan *bahsetmeyin*. Ya da bıçak koleksiyonundan. Ya da kılıçlarından. Ya da sahip olduğunuz ortaçağ işkence aletlerinden. Dürüst olmak gerekirse, silahlardan tamamen uzak durun."

August sanki onu görebiliyorlarmış gibi başıyla onayladı. "Şarap. Çiçekler. İç boşaltma yok. Britney ya da Gaga yok. Sanırım bunu yapabilirim."

Adam birden telefona sarıldı. "Beş dakikanız doldu." "İyi şanslar," diye seslendi Noah, sonra uzun ve alçak sesle inledi.

August bağlantı kesme düğmesini bıçakladı. Noah ve kardeşinin sevişmesi sonsuza kadar kafasında dönüp durmasını isteyeceği bir müzik değildi. Müzik setini açtı ve Bach'ın pürüzlerini yatıştırmasına izin verdi, bir dalga... bir şey onu yıkadı. Panik ya da endişe değil -August bunları yaşamıyordu. Ama ödüllere karşılık verirdi ve Lucas onu öpüp dokunduğunda, bu ona olabilecek en iyi ödül gibi gelmişti. Ve daha fazlasını istemişti.

August saat tam yedide, bir elinde çantası, diğerinde bir buket çiçekle Lucas'ın dairesine vardı. Lucas'ın şarap istememesi nedeniyle

ancak gurme dükkanındaki kadın, yedek hediyesinin bir akşam yemeği için fazlasıyla uygun olacağını garanti etmişti.

Dükkândan sonra çiçekçiye uğrayıp çiçek almıştı ama o da pek planladığı gibi gitmemişti. Bir randevu için geldiklerini söylediğinde, kadın hemen görünüşe göre bir buket hazırlamaya koyulmuştu. Pembe güller, kırmızı karanfiller, okaliptüs yaprakları ve daylilies. August yüz çevirmişti. Belli ki çiçeklerin bir dili olduğunu hiç öğrenmemişti ve mesajı tamamen yanlış alıyordu.

August birinci sınıfta bu konuda bir kitap okumuştı. Her çiçeğin özel bir anlamı vardı. Lucas'ın bunu bilip bilmediğini bilmiyordu ama yanlış bir fikre kapılmasını ya da çaba göstermediğini düşünmesini istemiyordu. Ama artık çok geçti. Pahalı peyniri ve daha pahalı -ama fena halde yanıltıcı- çiçekleriyle oradaydı.

Kapıyı çaldı, kot pantolonuna ve fermuarlı kazağına baktı. Yeterince rahat mıydı? Çok mu rahattı? Kendini bulunduğu ortamın dışındaymış gibi hissetmekten nefret ediyordu. Lucas'ın ondan hoşlanmasına ihtiyacı vardı. İkisinin de iyiliği için.

Kapı açıldığında August ıslak saçlı, çıplak ayaklı Lucas'a hazırlıklı değildi. Kalçalarına kadar inen siyah bir kot pantolon ve aceleyle iliklenmiş bir chambray gömlek giymişti.

"Yarı yarıya kendini içeri bırakmanı bekliyordum," dedi yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. Gerçekten çok güzeldi.

August ikramlarını kaldırdı. "Ellerim doluydu."

Lucas sıırttı, sanki August bir şaka yapmış gibiydi. "Elbette. Çok mantıklı."

"İşte," dedi August hediyeleri ona doğru iterek.

Lucas çiçekleri ve çantayı aldı, buketi burnuna götürüp derin derin kokladı. "Çok güzel."

August kendini beğenmiş. "Öyleler. Mesaj çelişkilerle dolu olsa bile."

"Hediyelerime başka bir mesaj mı bıraktın?" Lucas başını eğerek sordu.

"Kasıtlı olarak değil."

Lucas çantaya bakıp içine göz attı. "Bu... peynir mi?"

"Evet, dükkândaki kadın şarap kadar iyi olduğunu söyledi. İlaçların yüzünden içtiğini sanmıyordum."

Lucas uzun bir süre onu inceledi. "Teşekkür ederim. Bu... garip bir şekilde düşünceli bir davranış."

"Benimle dalga geçiyormuşsun gibi hissediyorum," dedi August. "Ama emin değilim."

Lucas öne eğildi ve August'un dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Sadece birazcık."

August, eğer gülümsemesine neden oluyorsa Lucas'ın onunla alay etmesine aldırmadığını fark etti. Gülümsemesi hoşuna gitmişti. Bütün yüzü değişmişti. Hayatı paramparça olmuş bir adam gibi görünmüyordu. Lucas'ın güzel bir ağzı, mükemmel dişleri ve yumuşak dudakları vardı. August, Lucas'ın gülümsemesinin nedeni olmaktan hoşlanıyordu, kendi aleyhine olsa bile.

August'un ikramını alıp küçük, düzenli mutfağına girdiğinde August da onu takip etti. August'un arkasında olduğunu fark ettiğinde omzunun üzerinden şaşkın bir bakış fırlattı. August kendini tutamayıp yaklaştı ve Lucas'ı tezgâha sıkıştırıp yüzünü boynuna gömdü.

"Merhaba," dedi Lucas, sesi hem eğlenmiş hem de biraz nefessiz kalmış gibi çıkıyordu. August ona yapışmaya devam etti.

"Merhaba."

"Ne yapıyorsun?" Lucas sordu.

"Sadece sana dokunmam gerekiyordu." August'un aklına aniden Lucas'ın uyarılmadan dokunulmaktan hoşlanmadığı geldi. "Bu... sorun olur mu?"

Lucas hafifçe ona yaslandı. "Evet, çok hoş. Ama ben senin boyun eğmekten hoşlandığını sanıyordum. İlk hamleyi senin yapacağını düşünmemiştim. Tabii evime zorla girmek ilk hamle değilse?"

August kafa karışıklığını anlamıştı. Dudaklarının Lucas'ın boynunun arkasındaki hassas deride gezinmesine izin verdi ve teninde oluşan ürperti hoşuna gitti. "Boyun eğmekte güç vardır. Ama bunu yapmamın nedeni bu değil."

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu.

August alnını Lucas'ın omzuna bastırdı. "Canavar gibi görünmeden bunu açıklamanın bir yolu yok."

"Senin bir canavar olduğunu zaten biliyorum," diye mantık yürüttü Lucas. "Kaybedecek neyin var ki?"

Sen. "Teslimiyet, birlikte olduğum kişiyi güvende tutar. Çünkü kendime güvenmiyorum."

"Kendine nasıl güvenmiyorsun?"

August derin bir nefes aldı, bu ilişkiyi başlamadan bitirmek üzere olduğundan emindi ama Lucas'ın da dediği gibi August'un bir canavar olduğunu zaten biliyordu. Nefesini üfledi ve ona gerçeği söyledi. "İnsanları incitmeyi seviyorum. Bunu söylemenin doğru olmadığını biliyorum. Babam bana binlerce kez söyledi. Ama ben bu işte iyiyim. Kötü adamlara acı çekirtmeyi seviyorum. Ben sevmiyorum."

Çılgılık atmaları ya da ağlamaları hoşuma gidiyor - migrenim tutuyor - ama acı içinde öldüklerini bilmek hoşuma gidiyor. Benim yüzümden."

Lucas'ın sırtı şimdi hızla inip kalkıyordu. "Bunun seksle ne ilgisi var?"

"Eğer kendimi oraya bırakırsam, eğer kendimi gerçekten bırakmaya karar verirsem, sanırım birini incitirim... senin gibi birini ve bundan o kadar hoşlanırım ki duramam. Oradayken... o kafa boşluğunda, beni tüketiyor. Ağladığını, sızladığını, inlediğini duyarsam, kendimi kaybedebilir, çok ileri gidebilirim. Kontrol altında olmam daha iyi."

Lucas August'un kollarında döndü. "Bana gerçekten zarar verebileceğini mi düşünüyorsun? Kana susamışlığının benimleyken kendini kaybedecek kadar güçlü olduğunu mu sanıyorsun?"

August, Lucas'ın yüzünde herhangi bir tiksinti belirtisi aradı ve bulamayınca şaşırdı. "Kana susamışlık mı? Hayır. Seninle kendimi kaybetmek mi? Çoktan kaybettim bile."

Lucas bir gece önce yaptığı gibi August'un yüzünü kavradı. "Bence kendini küçümsüyorsun."

August başını salladı. "Ama eğer yanılıyorsan, bunun bedeli senin hayatın olabilir. Suçluluk ya da pişmanlık hissetmiyorum ama yüzünü görememe, sana dokunamama, seni öpememe düşüncesi beni... göğsümde bir delik varmış gibi hissettiriyor. Bu mantıklı mı?"

"Evet. Ama o zaman neden bana böyle patlayacağını düşündün? Zayıf olduğumu düşündüğün için mi? Kırılgan? Ürkek? Mağduriyetim seni cezbeden bir şey mi?" Sözlerinin altında bir tür küçümseme vardı, August için değil ama kendisi için.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını birbirine değdirerek uzun süren bir öpücük kondurdu. "Senin içindeki tavşan benim içimdeki kurdu çekiyor. Buna engel olamıyorum. Bu içgüdüsel bir şey. Bazen savunmasız kokuyorsun. Kimse benim yanımda kendini savunmasız bırakmaz. Kimliklerinin bir parçası içimdeki yırtıcıyı tanır. İnsanlar içgüdüsel olarak benim yanımda gardlarını alırlar. Ama sen öyle değilsin. Sana baktığımda, seni incitmek *istemiyorum*. Seni korumak, güvende tutmak istiyorum."

Lucas kollarını August'un boynuna doladı ve kendini durduramazmış gibi onu öptü. "Kendi soruna kendin cevap verdin. Beni korumak istiyorsun, bana zarar vermek değil. Ama gerçek şu ki kendimi koruyabilirim. Beni gördüğün her şeyin bu ifadeyi zayıflattığını biliyorum ama bu doğru. Diğer ajanlar gibi eğitimden geçmem gerekti. Ben sadece... zor bir dönemden geçiyorum."

August, Lucas'ı kendine doğru bastırđı ve onu daha önce hiç kimseyi tutmadığı kadar sıkı tuttu. "Kendini koruyabileceğini biliyorum. Ama bunu yapmanı istemiyorum. Ben o kişi olmak istiyorum. Senin kişi. Kardeşim ve onun erkek arkadaşı... ikisi de zayıf değil. Adam benim gibi bir psikopat, Noah ise... değil ama o da bir aziz değil. Birbirlerine güvendikleri için çalışıyorlar, kusurları ve her şeyiyle birbirlerinin arkasını kolluyorlar. Hiç kimse benim tüm eksikliklerimi kabul etmedi ve çok fazla var."

"Bu senin her zamanki ilk buluşma konuşman mı?"

Lucas sonunda söyledi. "Daha önce hiç randevuya çıkmadım," diye itiraf etti August.

Lucas gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Daha önce hiç bir erkek bana hediye olarak peynir vermemişti."

August omuz silkti. "Muhtemelen bayana bunun sadece bir akşam yemeği değil, bir randevu olduğunu söylemeliydim. O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü."

"Belki de cinayet dışında bir konuda kendi içgüdülerine güvenmelisin?"

August alay etti. "Bu berbat bir fikir. Muhtemelen sana Peru'dan törensel bir bıçak falan getirirdim."

"Peru'dan törensel bir bıçağın mı var?" Lucas sordu.

August başını salladı. "Kardeşim seninle bu konuda konuşmamam gerektiğini söyledi. Ya da diğer silahlarımdan. Ya da öldürme listemden. Ya da pop divalarına olan aşkımdan."

Lucas'ın yüzündeki gülümseme kayboldu ve aniden onu öpmeye başladı, onu çevirerek tezgâhın keskin kenarının kalçalarına saplanması sağladı. "Sen türünün tek rneğisin August Mulvaney," dedi dudaklarına karşı.

"Ben de öyle duydum," dedi August, dilini Lucas'ın ağzına sokarak. Tadı dış macunu gibiydi.

"Hâlâ sonsuza dek mutlu olma fikrine katıldığımdan emin ." "Bununla yaşayabilirim. En azından akşam yemeğine kadar."

EIGHT

LUCAS

Yemek yerken konuştular. August konuştu. Sicim teorisinden ve görelî durum formülasyonundan, paralel dünyalar olduğuna gerçekten inanıp inanmadığından ve bazı iş arkadaşlarının teorilerinin fazla uçuk olduğunu düşündüklerinden bahsetti. Lucas sözünü kesebilir, konuyu değiştirebilirdi ama August'un açıkça sevdiği bir konu hakkında bu kadar tutkuyla konuşması onu büyüledi ve biraz da tahrik etti.

August'un elleri çılgınca hareket ediyor, orman yeşili gözleri parlıyor, yanakları kızarıyor ve bir şekilde devasa soyut kavramları Lucas gibi sıradan bir insanın anlayabileceği hale getiriyordu. August kendi rahat bölgesindeyken -öğretirken- tüm beceriksizliği eriyip gitmiş gibiydi. Lucas sosyal bilimler dışında hiçbir bilimle ilgilenmezdi ama August fikirlerini öyle bir anlatırdı ki evren büyüğü ve olasılıklarla gibi görünürdü.

Acımasız bir katil, insanlara zarar vermekten zevk aldığını itiraf eden bir adam, dünyanın tüm olasılıkları söz konusu olduğunda nasıl bu kadar çocuksu bir merak duyabiliyordu? Lucas onu kıskanıyordu. Bir seri katile imreniyordu. Dibe vurduğunu gösteren bir şey varsa o da buydu ama umurunda değildi. August kocaman, ışıltı ışıltı bir fenerdi ve Lucas da ona yaklaşmak için yanıp tutuşan bir pervaneydi.

"Öğrencilerin seni seviyor olmalı," dedi Lucas sonunda.

August durakladı, bakışları sanki düşünüyormuş gibi sağına doğru kaydı. "Sanırım öyle, evet. Derslerim için çok sayıda talep ve mükemmel değerlendirmeler alıyorum."

Lucas gülümsedi. August herhangi bir alçakgönüllülük ya da tevazu taklidi yapma yeteneğinden yoksundu. Dehasına güveniyordu. "Nedenini anlayabiliyorum."

August, Lucas dünyadaki herhangi bir insanın flört olarak göreceği bir şey söylediğinde yaptığı gibi başını eğdi. "Nedenmiş o?"

Lucas August'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Çünkü fizik konuşurken çok seksi oluyorsun," dedi Lucas. "Ki bu cümleyi yüksek sesle söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim."

August'taki değişim hissediliyordu. Cana yakın iyi huyu, Lucas'ın sikini sertleştiren vahşi bir yoğunluğa dönüşmüştü. Evet, August'un kendine has çılgınlığı kesinlikle Lucas'ın sapkınlığıydı.

August onu inceledi, bakışları çeliği eritecek kadar sıcaktı. Ama neredeyse aynı hızla kayboldu, yerini bir kez daha boğazını temizleyen kibar August aldı, bakışları yarısı yenmiş tavuğuna düştü.

"Ama kaba davranıyorum, sohbeti domine ediyorum," dedi August, bunu kastetmiş gibi değil, bunu söylemek için eğitilmiş, dış dünyada insan olarak geçebilmek için gereken incelikleri bilmek için eğitilmiş gibi. "Seni tanımak istiyorum."

Lucas *buna* inanıyordu. August ona hâlâ kurtarılabilecek bir şey varmış gibi bakıyordu ve bu onu çok fazla kafein almış gibi gergin yapıyordu, oysa August ilaçlarını düşündüğü için hiç kafein almamıştı. Bir psikopat nasıl Lucas'ın tanıdığı en özenli insan olabilirdi?

"Öyle mi?" Lucas sordu.

August kaşlarını çattı. "Elbette. Eğer bir gün seninle evleneceksem, neye bulaştığımı bilmem gerekir."

Sözleri Lucas'ın sinir uçlarında şok etkisi yaratan bir farkındalık dalgası yarattı. Espriden eser bile yoktu. August Mulvaney -üç günden az süredir tanıdığı bir katil- masasında oturmuş, Lucas'ın bir gün kocası olmasına nasıl karar verdiğinden bahsediyordu.

Bu, Lucas'ın hayatının tuhaflığının bir göstergesiydi ve uzun, çok uzun bir tuhaf olaylar listesindeki bir başka gerçeküstü şey gibi görünüyordu. Korkusu neredeydi? Kendini koruma duygusu? Bu adam sanki kesin bir sonuçmuş gibi onunla evleneceğini söylemişti ve bu onu korkutmamıştı. Sadece onu azdırmıştı. Ve onu güvende hissettirdi. Ve Lucas asla

güvende hissettim. Hatta istendiğini. Kimseye yüksek sesle söylemeyeceği bir şey.

Hay sikeyim. O tesisten çıkmasına asla izin vermemeliydiler. Belli ki kafayı yemişti. "Ne bilmek istiyorsun?"

August eğildi, ani geniş sırtışı, hangisinin uygun seçenek olduğundan emin değilmiş gibi, dostça bir gülümsemeye dönüştü. "Neden profilci oldun?"

Lucas, August'a numara yapmak zorunda olmadığını, gülümseyip gülümsememesinin umurunda olmadığını söylemek istiyordu. Onun yanında rahat olmasını istiyordu.

Bunun yerine suyundan bir yudum aldı ve şöyle dedi: "Böyle bir yeteneğim var, değil mi? Bir şeylere dokunabiliyorum ve izlenimler, imgelemler alabiliyorum, bilmemem gereken şeyleri biliyorum."

"Psikometri."

Lucas şaşırması bir şekilde ona göz kırptı. "Evet, insanlar her zaman benim durugörü yeteneğine sahip olduğumu söylemek isterler ama bu, istemeden imgelemler gören biri demek. Bir kişiye ya da nesneye dokunmam gerekiyor."

August onu inceledi. "Dokunulmaktan hoşlanmamana şaşmamalı."

Bunu August'a söylemiş miydi? Kendisinin medyum olduğunu düşünmeye başlamıştı. "Evet, kendi ailenin bile senin bir ucube olduğunu düşündüğünü bilmek berbat bir şey."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi August. "Psikopatlarla dolu bir evdeki en tuhaf psikopat olduğunuzu düşünün."

Lucas usulca güldü.

August onun yüzünü inceledi. "Eminim aileden biri seninle ilgilenmiştir? Seninle ilgilenen? Konuşacak kimsen yok muydu?"

Lucas'ın kalbi sıkıştı. "Annemle konuşabilirdim. O da benim gibiydi. Ama kimse ona inanmadı. Ben de ona inanmadım, ta ki bunlar başıma gelene kadar. Ama o zaman gitmişti. Beni büyükbabamla bırakıp gitmişti."

"Büyükbaban yeteneklerine inanmıyor muydu?"

Lucas homurdandı. "Büyükbabam bir film kötü adamıydı. İnsanların insan olduğuna ve tüm soruların kutsal kitapları okuyarak cevaplanabileceğine inanan, omzunda bir çip olan haggard çiftçi. Ona bir şeyler görebildiğimi söylemedim. Zaten zayıf olduğumu düşünüyordu. Çok sessiz, çok zayıf, kitaplara çok düşkün. Mısırla beslenen, tıknaz, futbolu seven bir torun istiyordu, çok ağlayan ve karanlıktan korkan sümüklü bir çocuk değil."

August aniden ayağa kalkarak Lucas'ı şaşırttı. Parmaklarını birbirine geçirmeden önce masanın etrafından dolaşp sertçe yanına oturdu. Bu sefer başını eğip August'a meraklı bir bakış atan Lucas oldu. "Ne yapıyorsun sen?"

August omuz silkti. "Yüzünde gözlerinin etrafına sıkışmış bir ifade var, tıpkı içeri girdiğim gece yaptığın gibi."

"Dün geceyi mi kastediyorsun?" Lucas eğlenerek, "Dün geceyi mi kastediyorsun?" dedi.

August kaşlarını çatı. "Daha dün gece miydi? Bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor. Ama senin üzgün olmandan hoşlanmıyorum."

Kimdi bu adam? "Üzgün değilim, artık değilim. Uzun zaman önceydi."

August ona baktı. "Gözlerin yalan söylediğini söylüyor. Ruhun üzgün görünüyor."

Bu o kadar yerinde bir değerdirmeydi ki Lucas'ın nefesini kesti. O üzgündü. Derinlerde, hiç bahsetmediği bir yerde, Lucas üzgün olmayı asla bırakmamıştı. Eğer bir ruhu varsa, o da yara bere içindeydi ve bir tür kurtuluş için yanıp tutuşuyordu.

"Ruhlar ve durugörü gibi şeylere inanan bir fizikçi mi? Seni üniversiteden kovacaklar," diye takıldı Lucas, boğazındaki ani yumruyu hafifletmeye çalışarak.

August'un yoğun bakışları hiç . "Sana inanıyorum."

"Böyle şeyler söyleyemezsin," diye fısıldadı Lucas, dudaklarını birbirine değdirmek için öne doğru sallanırken.

"Neden olmasın?" August gözbebekleri büyüyerek cevap verdi.

Lucas, August'un başının arkasını kavradı ve onu öne doğru çekerek ağızlarını birbirine yaklaştırdı, "Çünkü bu bende sana pis şeyler yapma isteği uyandırıyor," demeden önce dilini gezdirdi.

August'un eli Lucas'ın saçlarının arasından geçerken öpücüğü tüketiyordu. August'un öpücüğü kontrol etmesine izin verdi, August kendisine güvenmese bile ona güvendiğini göstermeye çalışıyordu. August onu daha yakına çektiğinde sandalyesinden kayarak kucağına oturdu ve çoktan sertleşmiş olduğunu fark ettiğinde inledi. Lucas'ın eli aralarından kayarak August'un sikinin sert çizgisini avuçlamasına izin verdi.

Lucas daha önce hiç kimseyi onu istediği kadar çok istememişti. Bu onu cesaretlendirdi. August'un pantolonunu açtı, elini içine daldırdı, parmaklarını ereksiyonunun etrafına doladı, kesilmemiş sikinin üzerinde gezdirdi. "Siktir," diye fısıldadı. "Bu iyi mi?"

August titredi, Lucas'ın elinin onu sarsmasını izlerken gözleri irileşti. "Önce beni bağlamalısın."

Lucas onu yavaşça okşamaya devam etti, dudakları August'un nefes alışverişlerini hissedecek kadar yakınında geziniyordu. "Hayır. Sen bir hayvan değilsin. Seninle bu oyunları oynamaktan mutlu olacağım ama kaybedip psikotik bir çılgınlıkla bana zarar vereceğini düşündüğün için değil."

"Ölmek ," diye fısıldadı August.

Lucas'ın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Evet, beni bu yüzden kilitlediler."

August hırlayarak Lucas'ın ağzını ayak parmaklarını kıvıran bir öpücükle yakaladı, August ayağa kalkarken dudaklarından irkilmiş bir çığlık döküldü, elleri Lucas'ın kıkına düştü ve ona bacaklarını August'un kalçalarına dolamaktan başka seçenek bırakmadı. Lucas'ın yatak odasına vardıklarında August onu yatağın üzerine bıraktı ve kazağını başının üzerine çekerek Lucas'a onu canlı canlı yiyecekmiş gibi baktı. Bu onun teninde küçük bir ürperti yarattı.

August'un derisine işlenmiş mürekkep dövmesi karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Bunun olacağını tahmin etmemişti. Sol pazusunda bir yılan, yan tarafında adalet terazisi, göğsünde bir kafatası ve çapraz kemikler ve omzunda bir çift zar vardı. Bunların hepsi onun için bir anlam mı ifade ediyordu? , çok seksiydi. Özellikle de gömleksiz, düğmeleri açık kot pantolonu ve açık fermuarının aralığından görünen siyah boxer külotuyla.

"Buraya gel," diye yalvardı Lucas.

August onu görmezden geldi, onun yerine Lucas'ın ayak bileklerinden tutup pantolonunu çıkarabilmesi için onu kendine doğru çekti. Lucas yardım etmek için kalçalarını kaldırdı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurunda bile değildi. Tanrı yardımcısı olsun, August'un istediği her şeyi yapmasına izin verecekti.

İkisinin de pantolonu çıktığında August onun üstüne düştü, burnunu kulağının arkasındaki boşluğa sokup derin derin içine çekti. Lucas daha önce hiç kimsenin onu bir uyuşturucuymuş gibi içine çekmeye çalıştığını görmemişti. Ama August'un işi bitmemişti. Yanağını Lucas'ın göğsünde gezdirdi, dudaklarını bir meme ucunun üzerinde gezdirdikten sonra dili gergin tepeyi okşadı ve Lucas'ın elleri yorganı kavrayana kadar emdi. "Siktir."

August diğer meme ucuna da aynı ilgiyi gösterdikten sonra kaburgalarına, karnına ısıracı öpücükler kondurdu, dişlerini kalça kemikleri boyunca sürükledi ve şu anda külotunu delmekte olan sikinin yan tarafına burnunu soktu. August'un çıkardığı sesler neredeyse... hayvani seslerdi. Gırtlaktan gelen hırıltılı sesler doğrudan Lucas'ın aletine gidiyordu. Sanki August

onu tüketmeye çalışıyordu. Bunaltıcıydı ama aynı zamanda çok da ateşliydi. "August..."

Parmakları iç çamaşırının kemerine takılıp onu ve sonra Lucas'ın ağrıyan siki August'un ağzının sıkı sıcaklığıyla sarıldı. "Ah, kahretsin," diye inledi, kalçaları iradesi dışında bükülüyordu.

August'un kolları Lucas'ın uyluklarının altından kıvrılıp kalçalarını kavradı. - Onu yerinde tutuyordu. Kıpırdamadan durması için ona güvenilemezdi. İyi bir . August'un ağzı mükemmeldi ve dudaklarının dipten tepeye doğru her emişinde nefesi kesiliyor, elleri August'un siyah saçlarına dolanıyordu. "Lütfen..."

Lucas içinde kabaran orgazmı yaşamaktan başka ne istediğini bile bilmiyordu. Sanki August iki gün önce tanıştıklarından beri onu tahrik ediyordu ve Lucas sonunda arzuladığı şeyi elde etmeye çok yaklaştı.

August, Lucas'ın hayal kırıklığı sesine kıkırdarak çekildi ve bacaklarını dizlerinin altından yakalayıp dilini deliğine sokmak için onu iyice araladı. August, Lucas'ı kelimenin tam anlamıyla tüketmek için elinden geleni yaparken gözleri doldu. "Ah, lanet olsun. Bu iyi hissettiriyor."

Kalkanlarının kaymasına izin vermek istememişti ama değildi, konsantre . Ama her zamanki gibi istenmeyen görüntüler yerine, düşünceler ve hisler onu mümkün olan en iyi şekilde bunalttı.

August kendini Lucas'ın içine gömdüğünü hayal ediyor ama aynı zamanda Lucas'ın da ona aynısını yaptığını düşünüyordu. Düşünceleri canlıydı, sahipleniciydi, neredeyse dilinin girişinde yumuşakça kayışını hissetmek kadar bağımlılık yapıcıydı.

August öyle şeyler düşünüyordu ki Lucas inliyor, eli çaresizce sikine doğru kayıyordu. August'un eli dışarı fırlayıp Lucas'ın bileğine dolanarak kendine dokunmasını engellediğinde Lucas'ın eli neredeyse tam istediği yerdeydi.

"August..."

Durdu, bakışları Lucas'ı olduğu yerde sabitledi. "Durumu kontrol etme şansın vardı. Sen reddettin. İşim bittiğinde gelebilirsin."

Sesi alçak bir hırıltıydı, sanki onu kıpırdamaya cesaretlendirir gibiydi. Bu gerçek August'tu, işkenceci, eziyet eden. Her işkence acı demek değildi. Bazen, birini daha fazlası için çaresiz bırakacak kadarını vermektir.

Lucas titrek bir nefes alarak başını tekrar yatağa bıraktı. August bileğini bırakmadı, diğer eliyle bileğini mengene gibi kavradı.

Yanaklarının arasındaki karanlık yarığa kaydı, tükürükten kaygan bir parmağını sokmadan önce girişini daire içine aldı. "Siktir... August."

Onu görmezden geliyor, parmağı girip çıkarken dili ağzının kenarını yalıyor, bu kombinasyon Lucas'ın hislerini yörüngeye oturtuyordu. Asla yalvaran biri olmamıştı ama bunu düşünüyordu. Bir yanı August'un onunla daha fazla oynamak için bunu uzatacağından endişeleniyordu. Düşünebildiği tek şeyi yaptı, kendini August'un parmağına akılsızca bıraktı, kanını ateşe veren sinir demetinin üzerinden her geçişinde inledi ve onu inletti.

August sonunda ağzını bir kez daha sikinin üzerine kapattığında Lucas hareketi kontrol edemedi, kalçalarını oynattı, hangisini daha çok sevdiğine karar veremedi -içinde hareket eden parmak mı yoksa August'un ağzı olan mükemmel emme gücü mü?

August hâlâ bileğini tutuyordu. Lucas bir şey söylemekten, haykırmaktan, August'a yakın olduğunu söylemekten bile korkuyordu... ve o kadar yakındı ki.

Yine de daha önce hiç böyle birlikte olmamışlardı; sınırlar hakkında konuşmamışlardı bile. August ipler ya da zincirler içermeyen sınırlara inanıyor muydu? "Çok yaklaştım. Lütfen, durma. Lütfen."

August durmadı. Aksine başını daha hızlı sallayarak Lucas'ı uçuşuruma yaklaştırdı ve sonunda bir haykırıyla yuvarlanıp August'un ağzına boşaldı, inlerken titredi.

August'un parmağı kurtulur kurtulmaz Lucas onları yuvarladı, August'un kollarını yakalayıp başının üzerinde sabitledi ve dilinde kendi tadını almak için onu derin derin öptü. "Sıra bende," diye hırladı.

August'taki değişim yıldırım hızıyla gerçekleşti; kasları gevşedi, gözleri yumuşadı, sanki hayatı boyunca boyun eğmiş gibiydi. Bu durum August'un hayvani yönü kadar, belki de daha fazla tahrik ediciydi. August ne demişti? August'un kulağını ısırarak için eğildi. "Şimdi tavşan kim?"

August'un burun delikleri alevlendi, göz bebekleri şişti. "Öylesin. Ama görünüşe göre senin merhametine kalmışım." Ses tonunda hafif bir mizah vardı, Lucas'ın onun da bu oyunu oynayacağını, onun da bunu istediğini bilmesini sağlayan bir mizah.

"Ellerini yatak başlığına koy. Kımıldama."

August parmaklarını birbirine geçirip yatak başlığının yanında dinlendirirken gözleri Lucas'tan hiç ayrılmadı. Eğer tekrar sertleşebilseydi, bu bakış bunu yapardı. August'un sessiz teslimiyeti. Lucas'a sahip olunmaya değer bir şeymiş gibi bakması. O kadar seksiydi ki.

Lucas, August'un yayvan kalçalarının arasına oturdu, gövdesine, kaslı göğsüne ve karnına dökülmüş koyu renk kıllara baktı ve koyu renk kıllardan oluşan bir yuvadan fırlamış, sert ve kızarmış, kesilmemiş sikinin izini takip etti.

Lucas'ın nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ağustos çok fazla seçeneğin olduğu bir büfeydi. Ama Lucas'a zaman ayırmıştı ve onun da bir yanı aynısını yapmak istiyordu. August'u her seferinde bir parçaya ayırıp ayıramayacağını görmek istiyordu.

Lucas küt tırnaklarını August'un köprücük kemiklerinden kalçalarına doğru geçirerek teninde oluşan kırmızı çizgileri izledi. Tüm vücudunda tüyleri diken diken oldu. Eğildi ve August'un bir meme ucunu ısırırken diğeriyle hafifçe oynadı, August'un tıslamasına, kalçalarının onun iradesine karşı eğilmesine bayıldı. Lucas taraf değiştirenken deneyini tekrarladı. Lucas dişlerini çekiştirmek ve kazımak için kullandı, sonra da dilini yatıştırmak için.

Bir kez daha arkasına yaslandığında August'un sertleşmiş sikinden sızıntılar geliyordu. Lucas eğildi ve yarığının üzerini yaladı, dilinde hafif acı bir pre-cum vardı. Lucas dudaklarını sikinin bir yanından diğer yanına kaydırıp onu eline alıp yumruğuyla çalıştırdığında August hırladı. August'un göz kapakları kapandı, Lucas'ın elinin içine girmeye çalışırken çenesindeki kaslar titriyordu.

"Uh-uh. Sen şansını kullandın. Şimdi sıra bende," diye dalga geçti, tıpkı August'un birkaç dakika önce yaptığı gibi.

August'un gözleri açıldı ve yüzüne yavaşça bir sırtıma yayıldı. "Ellerimin aslında bağlı olmadığını size saygıyla hatırlatmak isterim."

Lucas usulca güldü. "Sana saygıyla hatırlatmak isterim ki kontrolü kaybetmekten endişe eden sensin, ben değil. Boğma tasmaına ihtiyacı olduğunu düşünen sensin, ben değil." Lucas kaşlarını kaldırarak August'un sırtıtışına karşılık verdi. "Eğer kendini kurbağa gibi hissediyorsan sıçra."

Lucas bunun olacağını hiç tahmin etmemişti. Bir dakika önce August'a bakıyordu, bir dakika sonra ise sırt üstü yatmış, August üzerine çıkmış, göğsüne binmişti.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı.

Lucas dikkatli olmayı umursamıyordu. Başını kaldırdı ve dudaklarını August'un göğsünde, kaburgalarında, ulaşabildiği her yerde gezdirdi. Avuçlarını August'un kalçalarında gezdirdikten sonra August'un siki dudaklarının üzerinde gezinene kadar ona yaklaştı. Lucas onu ağzına aldı, August parmaklarını Lucas'ın saçlarının arasından nazikçe geçirirken onun etrafında inledi.

August'un acelesi yok gibiydi, kalçalarını her yavaşça yuvarlayışında Lucas'ın ağzının daha da içine girmesini izliyordu. "Sikeyim. Sen çok lanet

Çok güzel. Biraz daha alabilir misin?"

Lucas cevap vermedi, sadece onu yuttu, August inlerken titriyor, bir eli saçlarında sıkışırken diğeri yatak başlığını kavıyordu. August'un kendisini izleyişini, her hamlede karın kaslarının kasılışını, dudaklarını ayırışını, ağzını sikerken gözlerini devirşini izlerken Lucas'ın siki toparlanmak için çok uğraşıyordu.

"Yaklaştım," diye gürledi August, kalçaları daha hızlı hareket ediyor, nefes alış verışı daha ağırlaşıyordu ve sonra aniden kendini kurtarıyor, dölleri Lucas'ın dudaklarına ve yüzüne sıçırıyordu. August hâlâ onun üzerinde duruyor, nefes alıp veriyordu. Bir dakika sonra uzandı, parmaklarını Lucas'ın yüzündeki pisliğin içinden geçirip parmaklarıyla dudaklarının arasına iterken gözlerinde aynı vahşi parıltı vardı. Lucas parmaklarındaki dölleri emdi ve August avuçlarını yüzüne silerek temizlemeye çalıştığında güldü. August da güldü ve onu uzun ve derin bir şekilde öpebilmek için yerini değiştirdikten sonra açıklanamaz bir şekilde alnına bir öpücük bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu sonunda yan yana geldiklerinde.

Lucas bir an için bunu düşündü. "Evet, aslında. İyiden de öte.

Ve sen beni öldürmedin bile." August'un gülümsemesi soldu. "Henüz değil."

NINE AUGUST

"Tüm kardeşlerinin psikopat olduğunu mu söyledin?"

Kısa bir duştan sonra Lucas'ın yatağına geri dönmüşlerdi. August sırt üstü yatmış, çarşaflar bacaklarına dolanmıştı. Lucas yatağın diğer ucuna uzanmış, başını August'un karnına yaslamış, August da parmaklarını Lucas'ın saç çizgisinde gezdirmekle yetiniyordu.

"Hayır, öyle olduklarını ima ettim. Bu da kardeşim Atticus'u çileden çıkarırdı, o da senin hepimizin katil olduğunu kanıtlamaya çalıştığını ve böylece bizi destansı bir operasyonla ortadan düşünüyor."

Lucas ona doğru yuvarlandı. "Seni iki gündür tanıyorum, gözetleme ya da herhangi bir dinleme cihazı kurmak için yeterli bir süre değil, özellikle de artık bir FBI ajanı olmadığım için. Ben ruhsal bir çöküntü yaşayan ve iş arkadaşını seri katil olmakla suçlayan eski bir FBI ajanıyım."

Bu doğru. Lucas'ı her gece çılgılık atarak uyanacak kadar kötü yaralayan adam. "Bunun hakkında konuşmamız gerekecek."

"Öncelikle, psikopatlardan oluşan bir ailenin en tuhaf psikopatı olmakla ne kastettiğini bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

August içini çekerek parmak eklemlerini Lucas'ın yanağında gezdirdi. "Sana her şeyi anlatacağım. Ama bana ihanet edersen ellerine çok kan bulaşacak."

Lucas doğrulup August'un gözlerinin içine baktı. "Beni öldürmekle mi tehdit ediyorsun?"

August onun doğru sallandı ve ağzını yakalayarak uzun süren bir öpücük kondurdu. "Hayır. Onları öldürmekle tehdit ediyorum. Sen benimsin, henüz farkında olsan da olmasan da. Ama dünyaya kim olduğumuzu... ne yaptığımızı söylersen... babamın yıllarca emeğini mahvedersin ve kardeşlerim kelleni ister. Seni korumak için ailemi öldürmek zorunda bırakma beni."

"İlk görüşte aşk diye bir şey duymuştum ama bu biraz yoğun."

August onu bir kez daha öptü. "Seni sevmiyorum. Sevemem. Bunu sen de biliyorsun. Yılların eğitimini görmezden gelmeyi seçiyorsun çünkü çok uzun zamandır hiçbir şey hissetmedin ve aramızdaki her neyse, hissiz hissetmekten daha iyidir. Sanırım bir yıl önce aramızdaki şeyler çok daha karmaşık olurdu."

"Hangimiz profilci?" Lucas, ses tonuna sızan bir hüznle sordu.

"Profilinizi çıkarmıyorum. Ama seni görüyorum. Seni avluda yürürken gördüğümünden beri tek gördüğüm sensin. Ve bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Noah bunun bizim gibi olmayan insanlar için çok fazla olduğunu söyledi."

"Nuh senin kardeşlerinden biri mi?"

"Hayır, o kardeşimin erkek arkadaşı. O ve babam aykırı kişiler. Psikopatlar denizindeki iki akıllı başında adam. Kardeşim onu sevemese de Noah kardeşimi seviyor. Ama Noah'nın kimsesi yoktu, hiçbir şeyi yoktu ve onu sevemeyeceğini bilse bile, ağabeyimin koruması ve sahiplenmesi ona yetiyordu. Sahip oldukları şey her şeyi tüketiyor. Ben de seninle bunu istiyorum. Ama sen Noah değilsin, ben de Adam değilim."

"Hayır, değilim. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de sadece bir şeyler hissetmek için ateşle oynuyorum. Bu bir şeyi değiştirir mi? Sen hâlâ insanları öldürüyorsun ve ben hâlâ deliyim. Sırrını söylemeyeceğim. Dediğin gibi, zaten kimse bana inanmaz. Ama anlamalısın, benimle olmanın kendi tehlikeleri var. Kohn benim için gelecek. Sadece benimle oynuyor."

August'un kaburgalarının arkasında bir şey patladı; Lucas'a zarar vermeye kalkışan biri olduğu düşüncesiyle damarlarını yalayan beyaz, sıcak bir öfke.

Alnını August'un alnına bastırdı. "Bunun için aklını kaçırmaya değmez. Her halükarda benim için gelecek."

"En baştan başla," dedi August, sesi alçak bir gümbürtüydü.

Lucas içini çekti, sonra August'un karnını yastık olarak kullanmaya geri döndü. "Onunla dört yıl önce tanıştım. Özel Ajan Laurence Kohn."

August dizini topuğu yatağın üzerinde düzleşene kadar kaldırdı ve Lucas'ın parmakları August'un öfkesini yatıştırmaya çalışır gibi kalçasının alt tarafında gezinmeye başladı. "Ortak falan mıydı?"

Lucas başını salladı. "O bir saha ajanıydı. Bense bir suç psikoloğuydum. Yollarımız sadece New Mexico'da profil çıkarma üzerine bir konuşma yaptığım için kesişti. Kabile polisinden bir memur ellerindeki bir dava hakkında bana ulaştı ve bu konuda benden fikir almak istedi."

"Bu çok sık olur muydu?"

Lucas omuz silkti. "Büro içinde bir ünüm var. Kanıtlara dokunduğuma, suç mahallerini görmek istediğime dair söylentiler vardı. Benim gibi homurdananların yapmayacağı şeyler. Bu yüzden insanlar beni aramaya meyillidir. Bu adam da bir istisna değildi."

"Kohn nasıl dahil oldu?"

"Kabile polisi ile FBI arasında irtibatı sağlayan kişiydi ve rezervasyondaki bir dizi kayıp vakası üzerinde çalışıyordu. Onun ayağına basmak istemedim ama Kohn yardım almaktan memnun görünüyordu."

Lucas bu ifadeden sonra homurdandı, kendinden iğrendiği her halinden belliydi. Kendi mutsuzluğunun mimarı olarak kendini suçluyordu. Çok hassas, çok yumuşaktı. Bu August'u korumacı hissettiriyordu. İntikamcı. Daha hikâyenin tamamını bile duymamıştı ve bu adama kendi ciğerini göstermeye hazırdı. Lucas onundu. August onun olanı koruyacaktı.

"Yerli kadınlar endişe verici bir oranda kaybolmuyor mu?" August, Lucas'ın hikâyesini anlatmasına odaklanmaya kararlı bir şekilde sordu.

"Evet. Ancak bu kadınlar oldukça hızlı bir şekilde ortadan kayboldu ve hepsi benzer yaşıyordu. İnsan ticaretine maruz kalmış olmaları mümkündü. Bu durum pek çok yerli kadının başına da geliyor ama davadan sorumlu Dan Adakai adındaki memur, işin içinde başka bir iş olduğundan emindi.

"Hakkımdaki söylentileri duyan çoğu insanın aksine Adakai bunu ciddiye aldı. Ama tutabileceğim ya da dokunabileceğim hiçbir şey yoktu. En azından kayboluşla ilgili hiçbir şey. Sahip oldukları kıyafetlerden bazı izlenimler edindim ama onları kimin aldığına dair hiçbir şey yoktu. Nerede kaybolduklarını bilmiyorlardı, bu yüzden bilgi alabileceğim bir şeyi nerede bulacaklarını bilmenin bir yolu yoktu. İşimi eski usullerle yaptım ama bir ceset olmadan çok fazla yardım sağlamak zordu."

"MO olmadığı için mi?" August sordu.

Lucas başıyla onayladı. "Özür diledim ve yeni bir bilgi gelirse yardım etmeyi teklif ettim."

August parmaklarıyla Lucas'ın dağınık sarı saçlarını taradı. "Sanırım devam etmek için daha fazlasını buldun?"

Lucas'ın bakışları odaksızlaştı. "Bir hafta içinde bir cesedimiz oldu." August kaşlarını çatı. "Zamanlama şüpheli görünüyor."

"Hem de çok. Sanki bize bir kemik atıyorlardı, peşlerinden gelmemiz için bizi cesaretlendiriyorlardı. Patronumdan New Mexico'ya danışman olarak dönmek için izin istedim. Kabile polisi ve Kohn beni istediği için isteksizce kabul ettiler."

"Kohn seni mi istedi?"

Lucas yine homurdandı. "Evet."

August, Lucas'ın neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayabiliyordu. Gerçek katil onu içeri davet etmiş, onu sınamış, onunla oynamıştı... hâlâ da oynuyordu. Bu onun gibi biri için büyük bir güven ihlali olurdu.

"Ceset sana ne söyledi?" August, Lucas'ı içinde bulunduğu utanç sarmalından çekip çıkarmaya çalışarak sordu.

"Kurban on beş yaşındaki Malia Etsitty idi. İlk kaybolan oydu. Cesedi tazeydi, yani kısa süre önce öldürülmüştü. Uzun bir süre boyunca tecavüze uğramış ve işkence görmüş. Göğüsleri ve cinsel organları ölümden önce parçalanmıştı, bu da muhtemelen dünyada fark edilmeden dolaşan, organize, sosyal olmayan bir şehvet katiliyle karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyordu. Cesedin yerini değiştirmiş ve kolayca bulunabileceği bir yere bırakmış."

August, "yapıyorsun," dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Yaptığı işten gurur duyuyordu ve orada olduğunu bilmemizi istiyordu. Açık bir şekilde parçalanmış olmasına rağmen, onu sahnelemekten önce yıkamıştı. Bazı durumlarda bu bir pişmanlık ya da kurbanı tanıyan biri gibi görünebilir ama bu olayda neredeyse adli bir önlem gibi görünüyordu."

August da aynı fikirdeydi. "Ona dokunduğunuzda ne tür izlenimler edindiniz?"

Lucas gözlerini kapattı. "Korkunç şeyler. Kendime acıyı ve ıstırabı engellemeyi öğrettim. Hayatta kalmak için bunu yapmak zorundaydım. Bunu yapmalıyım ki anormalliklere odaklanabileyim. Orada olmaması gereken şeylere."

"Orada olmamalı mıydı?" August .

Lucas gözlerini açarak August'a baktı. "Evet. Onda diğer şehvet katillerinden farklı olan ne var, yersiz olan ne? Uymayan? Ait değil mi?"

"Ne gördün?"

"Penceresiz dikdörtgen bir oda. Bir tahminde bulunmam gerekirse, bir kapalı kasa kamyonet ya da bir tür baraka veya özel depolama birimi, hatta belki de küçük bir nakliye konteyneri derdim. Rahatsız edilmeyeceği bir yer."

"Mantıklı."

"İşkence düşünülerek tasarlanmış. Bu katil acele etmemiş. Burası onun rüya evi gibiydi. Sahip olabileceği her türlü hastalıklı ve ahlaksız fanteziyi yaşayabileceği bir yer."

"Ait olmayan bir şey buldun mu?" August sordu.

"Belki de. Katilin yüzünü göremedim çünkü maske takıyordu, bu da bana tuhaf geldi. Kurbanınızı öldürmeye niyetliyseniz neden maske takasınız ki? Seni tanımları konusunda endişelenmiyorsun."

"Belki de onu öldürmeye niyetlenmemişti? Belki de işi çok ileri götürmüştür?"

"Bunu düşündüm ama şehvet katilleri, özellikle de organize, sosyal olmayan tipler, cinsel tatminlerini bu kadınlara sadece işkence ederek değil, onları öldürerek de elde ediyorlar. Bu haftalar ya da aylar süren fantezilerin doruk noktası. Öldürmek ihtiyaç duydukları rahatlamadır, sakatlama ise ön sevişmedir. Bu yüzden maske kırmızı bir bayraktır."

August başını salladı. "Kimliğini birinden saklıyordu ama kurbandan değil."

"Aynen öyle," diye onayladı Lucas.

"Gözünüze çarpan tek şey bu muydu?"

"Bir şey daha vardı ama bunun bir ipucu olduğunu sanmıyorum.

Muhtemelen sadece bir

tercih." "Neydi o?"

"Kırmızı ışık."

"Kırmızı ışık

mı?"

"Evet, tüm ışıklandırma klinik ama ilkeldi, sanki birileri hiç ışık olmaması gereken bir yere ışıklar yerleştirmiş gibiydi. Ama odanın etrafında dolaşan kırmızı bir parıltı vardı, neredeyse bir deniz feneri ışını gibi."

"Bu... garip."

"Evet."

"Kohn olduğunu nasıl anladın?" August sordu.

"Ben yapmadım." Hemen kendini düzeltti. "Yani, kesinlikle yaptım ama herhangi bir eğitim kullanarak değil. Katilin profilini New Mexico bürosuna ve kabile polisine verdim ve Virginia'ya geri döndüm. Birkaç ay sonra Kohn bir haftalık bir eğitim için Quantico'ya geldi ve beni aradı. Geriye dönüp baktığımda bu tuhaftı ama o zamanlar o kadar da tuhaf görünmüyordu. Arkadaş canlısıydı, bana Mulder dedi, bir şeyler *görebildiğim* için benimle dalga geçti."

"Seninle flört mü ediyor?" August bu düşüncenin onu rahatsız ettiğini gizleyemedi.

Lucas esprisiz bir kahkaha attı. "Evet, bir şeyler olduğuna dair ilk ipucum bu olmalıydı."

August'un ağzı sert bir çizgiydi. "Nedenmiş o?"

"Eşcinsel radarıma hiç takılmadı. Gizli bir vaka olarak bile."

"Sana yakınlaşmaya çalışıyordu. Ne bildiğini görmek istiyordu."

"Evet. Ve bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Neden yapasın ki?" August sordu. "İnfaz ettiği cinayeti çözmekle görevlendirilmiş bir FBI ajanı. Psikolojik bir gerilimin dışında oldukça tuhaf görünüyor."

"Suçla savaşılan psikopat milyarderlerden oluşan bir aile gibi tuhaf mı?" Lucas dudakları seğirerek sordu.

"Teknik olarak, babam bir milyarder. Ben profesör maaşı alıyorum."

"Hayır, *ben* profesör maaşı alıyorum. Sarmaşık liginde kadrolu profesör maaşı, ki bana oldukça iyi olduğu söylendi."

August gülümsedi. "Ben gayet iyiyim. Ve babam çocuklarına karşı çok cömerttir. Şimdi bana hikayeni anlatmayı bitir."

Lucas içini çekti. "Bir dava üzerinde olmadığımız zamanlarda kalkanlarımı hep açık tutarım. Aksi takdirde elime çatal aldığım her an imgelem bombardımanına tutuluyorum. İnsanlar insanların kafalarının içine bakmanın harika bir şey olduğunu düşünüyor ama bu doğru değil. Kohn da farklı değildi. Flört etti, mesaj attı, New Mexico davası hakkında fikrimi sordu. Bana çıkma teklif ettiğinde reddettim. Medyumken biriyle çıkmanın çok fazla tuzağı var."

August dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, "Psikopat biriyle çıkmak da benzer sorunları beraberinde getirir," dedi.

Lucas gülmekten kendini alamadı. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Kohn beni her gün rahatsız ediyordu, bu yüzden son gecesinde onu yemeğe davet ettim. Garipti ve heteroseksüel olduğuna dair inancımı pekiştirdi ama belki de sadece... suları test ediyordur, cinselliğinden emin değildir diye düşündüm."

August parmaklarını birbirine geçirdi ve Lucas'ın elini dudaklarına götürüp öptü, Lucas'ı gerçekten nasıl yatıştıracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Utanması için hiçbir sebep olmamasına rağmen utandığı belliydi.

"Onu oteline bıraktığımda, eğilip beni öperek beni şaşırttı. O kadar şaşırmıştım ki kendimi koruyacak zamanım olmadı."

"Ne gördün?"

"İlk başta, Malia'ya dokunduğumda gördüğüm şeyin aynısı. Kutu gibi bir oda, titreyen bir floresan ışığı, o garip kırmızı parlaltı. Ama sonra başka şeyler gördüm. Kohn'un yatak odasında maskesini taktığını, eğri bir bıçağı spor çantasına attığını."

"Ne yaptın sen?"

"Donup kaldım. İlk başta ondan hoşlanmadığımı düşündü. Şaka yaptı, özür diledi. O anlamadan kaçabileceğimi düşündüm. Eve döndüğümde bile onun bir katil olduğunu düşünmedim. Aynı davada çalışıyorduk ve aynı bilgiye sahiptik. Belki Kohn kendini katilin yerine koymayı seviyordu. Ama bu, onun o odayla ilgili bilgisinin benimkine tıpatıp benzemesini açıklamıyordu. Nasıl açıklarsam açıklayayım, o odayı asla bu kadar detaylı bir şekilde yeniden yaratamazdı. Anlıyor musunuz?"

August başını salladı. "Ne zaman anladı?"

Lucas gözlerini kapadı, ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Denetleyici Özel Ajanıma gittim. Beni dinledi, hatta Kohn'un neden soruşturulması gerektiğine inandığımı söyleyene kadar biraz endişelendi. Onu maskeli ve bıçaklı gördüğümü anlatmaya çalıştım - psişik olarak gördüğüm kısmı atladım - ama sonunda itiraf ettim ve gerçekten durugörü sahibi olduğumu, bunun sadece bir şaka ya da sahip olduğum bir süreç olmadığını açıkladım. Psikolojik değerlendirmeyi beklerken hemen masa başı görevine alındım."

"Kohn hakkında ne yaptılar?"

"Hiçbir şey. O Virginia'dayken New Mexico'ya bir ceset daha düştü ve ben deli gibi göründüm."

"Ama gitmesine izin vermedin?"

"Hayır ama bazen keşke olsaydı diyorum." "Bunu kastetmiyorsun," dedi August.

Lucas oflayıp pufladı. "Tabii ki bilmiyorum. İyi bir şey yaptığımdan değil. O kızlar hâlâ ölü ve daha fazlası da kayıp ve Kohn ile ortağının hâlâ öldürüp öldürmediğini bilmemin hiçbir yolu yok. Başka kızları da kaçırdılar mı? Hala zarar görüyorlar mı?"

"Psikolojik değerlendirmeden sonra ne oldu?"

"İşe dönmeme izin verdiler ama ben Kohn'un katil olduğunu kanıtlamaya kafayı takmışım. İzin aldım, New Mexico'ya döndüm, onu takip ettim, ortağının kim olabileceğine dair herhangi bir işaret aradım. Amirimi aradı, beni takip etmekle suçladı ve polisi aramakla tehdit etti. Doğru olduğunu bildiğim şeyi kanıtlamaya çalıştıkça daha da deli görünüyordum. Hatta daha da delirdim. Sonra bir gece arabamda beni bekliyordu. Beni öldüreceğini sandım ama meğer benimle oynamaktan hoşlanıyormuş."

"Seninle alay ediyordu."

"Bana kızlara tecavüz etmeye ve işkence etmeye devam edeceğini, bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı söyledi. Bana dokundu ve her şeyi görmem için beni zorladı. Yaptığı şeyleri, onlara nasıl zarar verdiğini, her şeyi. Ama bundan daha kötüsü... Hissettim. Acılarını ve ıstıraplarını hissettim, yalvardıklarını, ağladıklarını, aile üyelerini çağırdıklarını duydum. Ofisime geri döndüğümde, gitmişim. Kendim ve başkaları için açıkça tehlikeli olduğumu iddia ederek beni yetmiş iki saat psikolojik gözetim altında tuttular. Kendime hiç iyilik yapmadım. Gördüklerim hakkında saçmalamayı bırakmayı reddettim."

"Bunun sizin için korkunç olacağını tahmin ediyorum. Ama çıktınız."

"Kohn beni orada öldürmeye çalıştı."

"Ne?"

"Başka bir mahkûma beni bir cam parçasıyla bıçaklattı. O zaman da kimse bana inanmamıştı. Bir santim daha atsa kalbimi alacaktı. Bunun yerine omzumdaki bir siniri kopardı ve parmak uçlarımda kalıcı bir uyuşukluğa neden olarak beni tıbbi izne çıkardı. Sonra bana Quantico'da tam zamanlı bir öğretmenlik pozisyonu teklif ettiler, yaptığım işte iyi olduğumu ama profil çıkarma stresinin sonunda beni etkilediğini düşündüklerini söylediler."

"Ama onun yerine sen gittin."

"Evet. Deli ya da dengesiz olduğumu düşünen insanlarla çalışmak istemiyorum. Öyle olsam bile."

"Sence Kohn neden hala senin peşinde?"

Lucas onun bakışlarına karşılık verdi. "Çünkü buraya benden birkaç ay sonra taşındı ve kadınlar şimdiden kayıp."

"O olduğundan emin misin?"

Lucas boştaki eliyle gözünü ovuşturarak başını salladı. "Kanıtlayabileceğimden değil. Kaybolmalardan onun sorumlu olduğunu bile kanıtlayamam ama o olduğunu biliyorum. Sıkılana kadar bana eziyet etmeye devam edecek ve sonra da beni öldürecek. Arabada da böyle söyledi. Bunun bir cinayet olduğunu düşündüğünü söyledi."

Neredeyse kadınlara işkence etmek kadar eğlenceli." Lucas aniden doğruldu.
"Biraz uyusak iyi olacak. Sabah ikimizin de dersleri var."

August onun yüz hatlarını inceledi. "Tamam, bu gecelik bu kadar yeter ama bu iş daha bitmedi. Kohn'un icabına bakılması gerekiyor."

Lucas onun yanına çöktü ve battaniyeleri ikisinin de üzerine çekerek yanına kıvrıldı.

"Bu gece yastık bariyeri yok mu?"

Lucas August'un tüylü göğsünü öptü. "Hayır, bu gece olmaz."

TEN
LUCAS

Bir önceki gün olduğu gibi August, Lucas uyanmadan önce gitmişti ama yastığının üzerinde "Telefonunu kontrol et," yazan bir not vardı. Lucas eklemleri patlayana kadar gerindi ve telefonu şarj aletinden almak için yuvarlanırken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ağustos'tan gelen bir mesaj buldu. Mesajın ekinde Lucas'ın kolları ve bacakları iki yana açılmış, ağzı açık bir fotoğrafı vardı. August resme başlık : **Uyurken çok seksisin.**

Lucas'ın gülümsemesi genişledi. **Güzel olduğum için benden nefret etme.**

Ağustos'ta: Öğle yemeği sonra mı?

Lucas: Gelemem. Brenner ile bir toplantım var. Akşam yemeği?

Üç nokta dans etti. **Bu akşam erkenden bir işim var. Ama sonra gelebilirim? Tatlı?**

Ağustos oldu hepsi ve tatlı Lucas önemsendi hakkında içinde o An. **Kesinlikle.**

Ağustos: İyi günler dilerim.

Lucas beş dakika yüzünde aptalca bir gülümsemeyle tavana baktı. Brenner psikoloji bölümünün başkanıydı ve onunla görüşmek CSPAN izlemek kadar heyecan vericiydi -eğer CSPAN antika bebek koleksiyonu yapmaktan hoşlanıyorsa. Sadece delilerin psikolojiye girdiğine dair eski bir söz vardı. Muhtemelen Brenner hakkında konuşuyorlardı.

Duş alıp üstünü değiştirdikten sonra aşağıdaki kafeye gitti ve Cricket'ı her zamanki yerinde buldu. Saçları bugün mordu. Onu gördüğü için gerçekten heyecanlı görünüyordu. "Merhaba Lucas."

"Hey, Cricket."

Lucas sessiz dükkânın sıkıcı olduğunu düşündü. Bir blok ötede yeni açılan Starbucks, küçük kahve dükkânının sabah telaşını çalmıştı, bu Lucas ve apartmandaki diğerleri için harikaydı ama muhtemelen sahipleri için değildi.

Döndü ve sorulmadan her zamanki gibi yapmaya başladı. Omzunun üzerinden sinsî bir bakış atarak, "Bu sabah erkek arkadaşını gördüm," diye alay etti.

Lucas yanaklarının pembeleştiğini hissetti. "O benim erkek arkadaşım değil." Cricket homurdandı. "Bunu ona söyleme."

Lucas kıs kıs güldü. August ısrarcıydı. Tatlı ve çekiciydi. *Ve bir katildi.* Bu detayın onu her geçen an daha az rahatsız etmesi endişe vericiydi. August iyi bir adamdı. İnsanlara işkence etmek istediğini itiraf eden biri hakkında böyle bir şey söylenebilir miydi? Lucas gerçek bir seri katili ezmeyi haklı çıkarmak için ahlaki çizgisini daha da karanlığa mı itiyordu? Bunun bir önemi var mıydı? Üç gün geçmişti ve Lucas bunu umursamayacak kadar ileri gitmişti.

"Yapsam da fark etmezdi. Oldukça inatçıdır," diye itiraf etti Lucas, August'un bu yönünü ne kadar sevdiğini saklayamıyordu.

Cricket, Lucas'a kahve fincanını ve çikolatalı kekini uzattı. "Biliyorum. Kahvaltının parasını çoktan ödedi ve istemediğin halde sana kafeinsiz kahve verdiğim için bana yirmi dolar bahşış verdi."

Bu kez homurdanan Lucas oldu. "Evet, o imkânsız biri. Yani bu kafeinsiz mi?" diye sordu fincanı kaldırarak.

"Onun parasını alıp sana kafeinsiz kahve veremezdim. Bu sahtekârlık olurdu," dedi Cricket. "Ama bu söz tamamen ona aitti."

Lucas kaşlarını çatı ve fincanı çevirdiğinde üzerinde erkeksi bir yazı gördü.

Yerçekimi olmasaydı bile sana aşık olurdum.

Lucas'ın kalp atışları hızlandı. "O çok saçma."

"Aşık olmuş," diye düzeltti Cricket. "Ayrıca çok ateşli. Siz ikiniz süper seksi bir çift olurdunuz. Lance Bass ve kocası gibi ama inek gibi seksi. Diğer adamdan çok daha iyi."

Lucas kahvesinden bir yudum aldı ve yanık yüzünden yüzünü buruşturdu. "Diğer adam mı?"

"Evet, seni sormaya gelen kişi mi? Eski erkek arkadaşın olduğunu söyledi. Rozetini bana gösterdi. Hangi dairenin senin olduğunu sordu."

Lucas'ın nabızı hızla atıyor, parmakları kâğıt torbanın sıkıca kavırıyordu. Ağustos ayının yeniliğine kendini o kadar kaptırmıştı ki bir yıldan uzun süredir ilk kez Kohn'u aklına bile getirmemişti. Gardını düşürmüştü ve şimdi enayi yumruğu yemişti.

"Ona ne söyledin?" Ses tonundaki keskinlikten nefret ediyordu ama bacaklarını altında tutmaya çalışıyordu.

"Ona sizi hiç duymadığımı söyledim ve nerede olduğunuzu kendi başına bulamadıysa, muhtemelen çok iyi bir FBI çalışanı değildi. Yine de tüylerimi diken diken etti. Bir sürüngen gibi gülümsüyordu. Eğer gerçekten konuşmak istediğin biriye kusura bakma ama onda bir şeyler vardı."

"Hayır. Sen doğru olanı yaptın." Kartvizitini çıkardı, kalemi tezgâhın üzerindeki bardaktan aldı ve cep telefonu numarasını daire içine aldı. "Dinle, eğer geri gelirse ya da onu etrafta dolanırken görürsen, bana mesaj atabilir misin?"

Cricket tezgâha doğru eğilip Lucas'ın kartına hafifçe vurdu. "O gerçekten eski erkek arkadaşın mı?"

"Hayır. Yakınında bile değil. Onu etrafta görürsen bana haber ver. Ama ondan uzak dur. O gerçekten kötü bir adam. Tamam mı?" Lucas yirmi dolarlık bir banknotu kaldırıp bardağın içine koydu.

"Kahretsin, bu ay kiramı sen ve erkek arkadaşın ödemiyorsunuz."

Lucas ona bir gülümseme verdi ama gözleriyle tam olarak buluşmadı. Bunun olacağını biliyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Yine de bir yanı Kohn'un bunu denemeyecek kadar korkacağını ummuştı. En azından Lucas'ın bazı öngörülerini ciddiye almalarını ummuştı.

Kohn, Lucas'ın peşine düşmek için kadınları takip edip öldürmeye ara mı vermişti? O yokken ortağı boşluğu mu dolduruyordu? Lucas doğru insanları deli olmadığına ikna edemediği için kadınların zarar göreceği düşüncesi ona akü asidi yutmuş gibi hissettiriyordu. Tek bir sağlam kanıt bulabilseydi, görüşünü destekleyebilecek herhangi bir şey...

Ancak Kohn bunun için fazla iyiydi ve konumunu yetkililerle kurbanları arasında bir güvenlik ağı oluşturmak için kullanmıştı. Çoęu seri katilin aksine, sadist olduğu kadar kurnazdı da. Lucas, Kohn'un bir ortağı varsa, bu ortağın elebaşı olma ihtimalinin çok daha dūřuk olduğunu biliyordu. Daha dūřuk bir IQ'ya sahip olacaklar, Kohn'a boyun eğeceklerdi. Temelde bir ast ya da yandaştı. Kohn'a neredeyse tapan biri.

Ama bir de maske vardı. Kohn'un gerçekten saklandığı bu muydu? Belki de ortağı onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu? Bu ona bir ölçüde güvenlik sağlardı. Yine de Lucas'ın imgeleminde, o odada kurbanlarının yanındayken üçüncü bir kişi hiç görünmemişti. Belki de kendini filme alıyordu? Ama o zaman bile, neden saklansın ki? Çoğu seri katil ldrdkleriyle gurur duyardı. Videoları polise göndermiyordu ki. Hayır, Lucas onun tek odak noktasıydı.

August haklıydı. Lucas'ın yardıma ihtiyaı vardı. Bu gizemi çözmeye yaklaşamamıştı ve artık FBI'ın kaynaklarına da sahip değildi. Bu Calliope her kimse, Lucas'ın řu anda sahip olduğundan daha iyi bir erişime sahip olmalıydı. Bu gece August'a soracaktı. August'u görme dūřncesi aletinde bir şimşek akmasına neden oldu. August'u ve onun delicesine yetenekli dilini ya da Lucas'a sakso çekerken bileğini nasıl tuttuğunu dūřnmemeye çalıştı.

"Günaydın."

Lucas kirli dūřncelerinden sıyrılıp sesi duymak için etrafına bakındı. Bu, ofisi onunkinin karşısında olan kadındı. Belinda mı? Bianca mı? B ile başlayan bir řey. Ofisini kilitliyordu, çantasını omzuna atmış, muhtemelen sabah dersine gidiyordu. Kadın onu ürkütücü bir yoğunlukla inceliyordu, sanki August hakkındaki kirli dūřncelerini görebiliyormuş gibi kasıklarını örtmek istemesine neden oluyordu.

"Günaydın," demeyi başardı.

Ona sıkı bir glmsemi verip başıyla onayladıktan sonra alçak topuklarını şaklatarak koridorda yürümeye başladı. Lucas ses tamamen kaybolana kadar dinledikten sonra ofis kapısının anahtarını aradı. Anahtarı kilidin içinde çevirdiğinde tık sesi gelmediğini fark etti. Kapısı kilitli değildi.

Kaşlarını çattı, kapıyı iterek açtı. Her şey bıraktığı gibiydi, hiçbir şey yerinde değildi. Çantasını kapının arkasındaki portmantoya astı, ofisini bir kez daha gözden geçirdikten sonra deri koltuğuna çöktü, bakışları sarı yapışkanlı bir nota karalanmış bir mesaja takıldı.

SENI ÖZLÜYORUM.

Lucas gözlerini devirdi ama gülümsemesini engelleyemedi. Elbette August onun ofisine zorla girmişti. Bu tamamen onun yapacağı bir şeydi. Yapışkanı olduğu gibi bıraktı, kafeden aldığı poşeti açtı ve kocaman kekten bir ısırık aldı. Birden açlıktan ölmek üzereydi. Bunu gördüğünde kahvaltısının yarısına gelmişti: August'un fincanının üzerine karaladığı mesaj.

Lucas'ın bakışları önce nota, sonra tekrar bardağa kaydı. El yazısı aynı değildi. Uzaktan yakından bile. Yapışkan notun tamamı büyük harflerle ve ağır bir elle yazılmıştı. August'un yazısı da kendisi gibi karmakarışık, kelimeler eğik, harfler kalabalıktı. Kupanın üzerindeki mürekkep de Cricket'a ait değildi. Korkak blok harflerle yazmıştı, önündeki notların hiçbirine benzemiyordu.

Lucas bakışlarını nottan ayıramıyordu. Sarı yapışkan kâğıda sanki saldırmaya hazır zehirli bir yılanmış gibi bakıyordu. Notu buruşturup çöpe atmak, Kohn'u ve işlediği suçları unutmak istiyordu. Zaten kimse Lucas'a inanmıyordu. Belki de August'un yaptığı şeyi yapmasına izin vermeliydi. Ama bu Kohn'un ortağını durdurmayacak ya da o orada otururken bile ellerinde tutuyor olabilecekleri olası kurbanları kurtarmayacaktı. Daha büyük bir iyilik duygusuyla onları feda edemezdi.

Lucas post-it'e bakarken merak etti... kalkanlarını indirirse ondan bir şey çıkarabilir miydi? Kohn'un hisleri ya da duyguları yeterince güçlüyse, onu sadece bir anlığına tutmuş olsa bile, bir şeyler görmesi için yeterli olabilirdi. Kapalı ofis kapısına baktı. Kimsenin onu rahatsız etme ihtimali yoktu.

Kekinden bir ısırık daha alıp ılık kahvesinden bir yudum aldıktan sonra Lucas kalkanlarını indirip kendini açtı ve birkaç derin nefes alarak Post- it'in üzerinde kalan en ufak bir kanıt parçasını bile görebilecek kadar rahatladı. O aptal kâğıt parçasına uzanırken ellerinin titremesinden nefret ediyordu.

Ona dokunduğu anda ciğerlerinden bir nefes koptu. Çığlık. Dehşet. Acı. Çok fazla acı. Kan. Elektrikli bir şeyin vızıltısı. O garip kırmızı parıltı. Sandalyeye bağlanmış bir kız, bilekleri ve alnı deriyle bağlanmış. Derisine harfler kazınmış. Üç harf. I- C-U.

Seni görüyorum.

"Lucas? Lucas!"

Lucas gözlerini açtığında August'un önünde diz çökmüş olduğunu gördü. İkisi de yerdeydi. Nasıl olmuştu da yere düşmüştü? August'un elleri yüzünü kavrıyordu ve sıcak tenine karşı soğuk hissediyordu. Acı Lucas'ın duyularına hücum ederek başının dönmesine ve ateşinin çıkmasına neden oldu. Çok kötü acıyordu. Her şey acıyordu. Kasları, derisi, içi. Ama bundan daha çok, kalbi acıyordu. Kız bu ezici korku ve umutsuzluk duygusuyla dolmuştu. Kısa hayatının geri kalanının ıstırapla dolu olmasına boyun eğmişti.

"Bana kurdu," diye geveledi Lucas dişlerinin arasından.

"Ne? Kim kurdu? Kohn mu? O burada mıydı?"

Lucas cevap veremedi. August yanına oturduğunda Lucas ona doğru kıvrıldı ve kendini August'un kolunun altına soktu. Ağzı çok kuruydu, dudakları çatlamış ve kanıyordu. Gözleri acıyordu. Neden gözleri acıyordu? Ellerini hissedemiyordu. Kayışlar yüzünden. Ön kollarındaki... Kan dolaşımını kesiyorlardı. O kadar çok acı vardı ki, beyni bunu reddetmeye çalıştı, bilincini kaybetti, sadece onu bir kez daha bu acının yüzeyine sürükledi.

August onu kendine doğru çekti. İşkencenin pis kutusu yerini donmuş bir göle ve sessizliğe bırakırken acı azalmaya başladı, çarpan kalbi yavaşladı. Mutluluk verici bir sessizlik. Yüzündeki buz gibi havayı, uzayın durgunluğunu hissedebiliyordu. Uçsuz bucaksız ve ıssız bir yerdi, ağaçların boş dalları arasından ara sıra gelen rüzgâr ısılığı dışında kilometrelerce etrafta hiçbir şey yoktu.

"Ne yaptın sen?" Lucas mırıldandı.

"İşe yarıyor mu?"

"Evet," dedi Lucas, hâlâ ıssız vahşi doğaya bakıyordu. August oradaydı, arkasında durmuş, kollarını ona dolamış, çenesini omzuna atmıştı. "Bu mümkün olmamalıydı."

"Neden?" August sordu, nefesi Lucas'ın kulağına sıcak bir şekilde değiyordu. "Dokunduğun şeylerden izlenimler alıyorsan, bana dokunduğunda gördüklerini kontrol edemem için hiçbir sebep yok. Bu sadece bilim."

Sadece bilim. Lucas'ın neler yapabileceğini bilen hiç kimseye göre değil. Bunun bilim olduğunu düşünmediler. Onun deli olduğunu düşündüler. Bir yalancı. Sadece August, Lucas'ın yeteneğini gerçekten benimsemiş görünüyordu. Bu yetenek August'un en büyük sırrını ortaya çıkarmış olsa bile. Her geçen gün daha da küçük görünen bir sır.

Eğer Kohn Lucas'a bir şey öğrettiyse, o da bazı insanların diğerleriyle aynı havayı solumayı hak etmediği idi. Dünyanın daha güvenli bir yer olacağını.

onlar gittiğinde. August ve ailesi bir hizmet verdiler. İnsanları güvende tuttular. Belki de mantık yürütüyordu. Belki de August'u o kadar çok istiyordu ki, diğer adamı elinde tutmak için her türlü zihin jimnastiğini yapmaya hazırdı ama umurunda değildi.

Hayat kısaydı. Kohn, Lucas'ın hayatını cehenneme çevirmeye, oyunlarından bıkana kadar ona işkence etmeye ve sonra da onu öldürmeye kararlıydı. Belki August onu kurtaracaktı, belki de kurtaramayacaktı. Lucas'ın August'un kendisini kurtarabileceğinden şüphesi yoktu ama ikisini birden kurtarabileceğinden emin değildi. Lucas, August'la geçirebileceği her anın tadını çıkarmaya kararlıydı. Ödünç alındığında zamanın pek bir anlamı kalmıyordu. Hayatlarını bir tür hızlandırılmış zaman çizgisinde yaşıyorlar, her kilometre taşından ışık hızıyla geçiyorlardı.

Dudakları başının üstüne bastırdı. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Lucas gözlerini kapadı ve August'un ağırlığına yaslandı. "Evet. Sanırım öyle."

"Burada bir dakika daha kalmak ister misin?"

Lucas çorak dallardan sarkan buz sarkıtlarını inceledi. "Evet. Lütfen."

Zaman geçtikçe Lucas'ın nabızı yavaşladı, vücut ısısı normale döndü, acısı ve üzüntüsü sızarak uzaklaştı. Sonunda gözlerini loş ışıklı ofisine açtığında, sanki ayağı takılıp bir çukura düşmüş ve kendini hiç beklemediği bir yerde bulmuş gibi şaşırdı.

August ayağa kalktı, Lucas'ı ayağa kaldırdı ve daha dün öpüştükleri kanepeye götürdü. Daha dün müydü?

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Kohn benimle taşak geçiyor," demeyi başardı Lucas, sesi çığdı. August yüzünü buruşturdu. "Anladım ama nasıl?"

Lucas, Cricket'la olan konuşmasını ve yapışkan not olayını anlatırken August'un onu sözüyle kabul etmesiyle rahatlamıştı. August, Lucas'ın yeteneklerini ne kadar kabul ederse etsin, içinde her zaman inanmayı bırakacağı korkusu vardı.

"Bu geceki planlarımı iptal ediyorum."

Lucas başını salladı. "Hayır, değilsin. Bütün hayatını benim korumam olarak geçiremezsin. Derslerimiz var, senin de... gönüllü işlerin var. Saklanamam yoksa Kohn kazanır."

August'un ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü, nefesi kızgın bir boğa gibi burnundan çıkıyordu. "Bu adamı öldüreceğim, yavaşça ve olabildiğince

Acıya dayanabildiğim kadar dayanacağım. Bunu bilmeni istiyorum. Her şey bittiğinde ve bu seri katil ikilisini ortaya , onun derisini canlı canlı yüzeceğim."

Lucas'ın August'un sözlerindeki zehirden tiksinişi gerekirdi ama bu sözler onun yıpranmış sinirlerini yatıştırdı. "İzleyeceğim. Ben sadece o kızların güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Yaptığı şeyler..."

"Ben onun gibi değilim," dedi

August. Lucas'ın kafası yukarı

kalktı. "Ne?"

August Lucas'ın yüzünü taradı. "Bunu bilmeni istiyorum. Onun gibi olmadığımı bilmeni istiyorum."

Lucas August'un yüzünü kavradı. "Bunu biliyorum. Seninle tanıştığım gün paniğe kapılmış olabilirim ama evime girdiğinde bile bir parçam senin aynı olmadığını biliyordu."

August öne doğru eğildi ve dudakları Lucas'ın kollarıyla birleşerek uzun süren bir öpüşmeye dönüştü. Lucas ağzını açtı ve August'un dili içeri girdiğinde inledi. Tadı kahve gibiydi. "Yine de bu gece sana göz kulak olacak birinin orada olduğundan emin oluyorum," dedi August dudaklarına karşı.

"Kim gibi biri?" Lucas başka bir yabancının evinin içinde dolaştığı fikrinden korkarak sordu.

"Bir yolunu bulacağım."

Lucas saatine baktı; tartışacak zamanı yoktu. "İkimiz de ilk dersimize çok geç kaldık."

August tereddüt etti. "Eğer bir şey olursa, hemen bana mesaj at. Öğretmen olup olmamam umurumda değil." Lucas başını salladı ama bu yeterli görünmüyordu. "Bana söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum," dedi Lucas. "Şimdi gidip işlerimizi yapabilir miyiz?"

August, ayağa kalkmadan önce ayak parmaklarını kıvrıran bir öpücükle ağzını Lucas'ınkinin üzerinde gezdirdi. "Bana mesaj at. Hiçbir şey olmasa bile. Sadece... mesaj at."

Lucas gülümsedi. "Gülümseyeceğim. Şimdi sınıfına git."

August kararsız görünüyordu ama sonunda Lucas'ı kanepeye yığılmış halde bırakarak gitti. August o sabah onu ziyaret etmeye karar vermeseydi ne olurdu? Kohn o notu ona kirli bir bomba gibi bırakmıştı, Lucas'ın bunu kafasına girmek için kullanacağını biliyordu. Hay sikeyim. Yaptığı şeyi yapabileceğine inanan iki kişi neden sadece iki psikopatı?

August, Kohn'la birbirlerine hiç benzemediklerini söylediler ama bu tam olarak doğru değildi. Onlar birbirlerinin ayna görüntüleri gibiydiler, yin ve yang, karanlık ve aydınlık,

Ateş ve buz... Suçluluk ya da pişmanlık hissetmeyen bir insanın başına gelebileceklerin en iyisi ve en kötüsü. Başkalarının acılarından zevk alan bir insan.

Lucas avuçlarını gözlerine bastırarak sabahın etkisinden kurtulmaya çalıştı. Sınıfı doluydu ve şu anda muhtemelen saati izliyor, o gelmeden dışarı çıkmak istiyorlardı.

Kohn gelecekte Lucas'ın sorunu olacaktı. Şu anda tek yapması gereken gününü atlatmaktı.

Yaşıyor.

ELEVEN

AUGUST

"Yeni erkek arkadaşına bakıcılık yapmamızı mı istiyorsun? Eski FBI ajanına mı?"

August kardeşine ters ters baktı ama o daha sözünü gerekçelendirmeden Noah ağzından kaçırdı: "Çok isteriz."

Adam'ın yüzündeki ifade August'a ifadedeki 'biz' kelimesinin öznel olduğunu söylemişti. Noah'nın Lucas'a bir göz atmak, August'u ona çeken şeyin tam olarak ne olduğunu görmek istediğinden hiç şüphesi yoktu. Noah'yı gönderebilseydi gönderirdi ama bu bir seçenek değildi.

Adam, kendi başının çaresine bakma konusunda ne kadar yetenekli olursa olsun, Noah'nın yalnız gitmesine asla izin vermezdi. Sanki Adam, uyanık oldukları her anı birlikte geçirmezlerse Noah'nın kaçacağından emindi. Noah'nın da Adam'dan korktuğu ne kadar aşikâr olursa olsun.

Lucas'ın da kendini savunabildiği August'un dikkatinden kaçmamıştı ama -Nuh'un aksine- Lucas'ın çok bariz bir Aşıl topuğu vardı. O not kâğıdına dokunmak bile onu sakatlamış ve acı içinde bırakmıştı. Eğer bu olay Kohn'un huzurunda gerçekleşmiş olsaydı, Lucas'a her şeyi yapabilirdi. Her şeyi.

Bu düşünce bile August'un kanını tutuşturmuştu. Lucas'ı o halde görmek August'u çaresiz ve öfkeli hissettirmişti. Kohn'a acımayacaktı. Onun akla gelebilecek her şekilde acı çekmesini istiyordu ve bütün günü Kohn'un yüzünün acı içinde buruşmasını hayal ederek geçirmişti. August belki de

Hatta sırf ıgıllklarını duymak için kulaklıklarını çıkararak ona bir istisna bile yapabilirim.

Mantiken August, Kohn'un Lucas'ı gafil avladığı için ona ulaşmayı başardığını anlıyordu. Ama duygusal olarak, Kohn'un Lucas için gelebileceğini düşünmek August'u çileden çıkarıyordu. August'un Lucas'ı. Ama August, Laurence Kohn'a bir örnek olmayı umursamıyordu. Onun içini dışına çıkaracak ve kendisine ait olan biri için geldiklerinde neler olduğunu tüm dünyanın görmesi için onu asılı bırakacaktı.

Kohn Lucas'ı test ediyordu, onu öldürmeden önce onunla oynuyordu. Önemli değildi. Kohn bu dünya için fazla uzun değildi. Ama bu arada August bu geceki görevini bitirene kadar Lucas'ı güvende tutmak zorundaydı.

August genellikle öldürmek için sabırsızlanırdı. Dünyayı bu lanet olası tehditte kurtarmak için uzun zamandır sabırsızlanıyordu. Onları incelemek aylar almıştı ve artık incelediklerine göre Thomas bu işin hemen halledilmesini istiyordu - August'un bu işi hemen halletmesini istiyordu - onlar başka birine zarar vermeden önce.

Babası August ve kardeşleri gibi değildi. Ailelerinin atan kalbiydi. Archer onun ailelerinin *kanayan* kalbi olduğunu söylemişti, her cinayette kişisel bir çıkarı olan, her cinayette bir şekilde kendini iyileştirmesi gereken biriydi. Hiçbiri Thomas'ın başına onu bu getirecek ne geldiğini bilmiyordu ama hepsi de bunu tetikleyen, onu bir grup akli dengesi bozuk çocuğu evlat edinmeye ve onları insanlığın en kötüsüne salmadan önce eğitmeye iten bir tür... olay olması gerektiğini biliyordu. Kimse bir gün uyanıp provokasyon olmaksızın kendi İntikamcılar ekibini kurmaya karar vermedi.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?" Noah, August'u düşüncelerinden uzaklaştırarak sordu.

"O... mükemmel," dedi August.

Adam kanepede arkasına yaslandı, vücudu kahkahalarla kıvrılıyordu. "Şu anda kimsin sen?"

"Bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum."

Adam alay etti. "Evet, kimse mükemmel değildir kardeşim, Noah bile."

August gözlerini kardeşine dikti, çene kasları zonkluyordu. "O benim için mükemmel."

"Ona sataşmayı kes," diye uyardı Noah, Adam'a öyle sert bir bakış attı ki Adam altı saniye içinde gülmekten somurtmaya başladı.

"Neden herkes sana bebek yapıyor?" Adam August'a sanki bunu kendi yapıyormuş gibi sordu. "Sanki hepimizden daha zeki ve acımasızsın da, sanki Celine Dion falan dinleyip ağlayarak uyumana bir hakaret kalmış gibi davranıyorlar."

August burnunu çekti, kendini biraz sinirli hissediyordu. "Celine Dion'da yanlış bir şey yok."

Adam gözlerini devirdi. "Sen ve senin pop divaların, ahbab. Bu patolojik bir durum."

"Onu izleyebiliyor musun, izleyemiyor musun?" August ses tonuna öfke karıştığını söyledi.

Adam'ın ağzı sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, tamam, polis sevgilini izlememizi istemenin tuhaf olduğunu kabul edersen onu izleriz. Yani, bunu kabul etmeni istiyorum... yüksek sesle."

August başını salladı. ". "O zaman bize açıkla," dedi Noah nazikçe.

Adam haklıydı; tüm aile onunla rehineleri serbest bırakması için ikna etmeye çalışan rehine arabulucuları gibi konuşuyordu. Bunu neden daha önce hiç fark etmemişti? Gerçekten o kadar korkutucu muydu? Bazı insanların onu sarsıcı ve açık sözlü bulduğunu biliyordu. İnsanların düşüncelerini ve duygularını bir nezaket örtüsünün arkasına saklamaları, söyleyebilecekleri acımasız gerçeklerden her zaman çok daha kötü görünmüştü.

Ama Thomas bunun doğru olmadığını, Asperger sendromu ve psikopatlığının sözlerinin ve eylemlerinin başkalarına verdiği zararı görmesini engellediğini söylemişti. August sadece Thomas'ın doğruyu söylediğine güvenebilirdi.

August kanepenin diğer ucuna çöktü. "Onun peşindeki adam Lucas'ın yeteneğini biliyor. Bunu ona zarar vermek için kullanıyor."

Adam gözlerini devirdi. "Psişik şey mi? Yine mi? Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?" Adam sordu.

"Bu psişik bir şey değil. Bu psikometri. İzlenimleri almak için bir şeylere dokunması gerekiyor. Doğruyu söylediğini biliyorum çünkü onu test ettim. Yetenekleri onu şaşırttığında neler olduğunu da gördüm. Kohn... Lucas'ın yeteneklerini manipüle etmeyi öğrendi, eşyalara duygular ve imgeler yükleyip Lucas'ın yanlışlıkla bulması için bırakıyor. Onunla oynuyor."

Adam alay etti. "Görünüşe göre erkek arkadaşının bir tipi var." "Ben bunu asla yapmam," diye tersledi August.

"Yapmayacağını biliyoruz," diye yatıştırdı Noah, Adam'a hançer gibi bakarak. "Kardeşin sebepsiz yere hıyarlık yapıyor. Gidip takılacağız

beklenmedik bir şey olursa diye Lucas'ın yanında kalsın. Endişelenmene gerek yok."

August göğsündeki düğümün hafıflediğini hissetti. "Teşekkür ederim. Saat dörtte işten çıkıyor. Belki onu eve kadar takip edebilirsin ama orada olduğunu bilmesine izin verme."

Adam homurdandı. "Ciddi misin?"

Nuh bir kez daha gözlerini Adam'a dikerek ona baktı. "Evet, tabii ki yapacağız."

August tekrar, "Teşekkür ," dedi, bu kez doğrudan Noah ile konuşuyordu. Arabasına döndüğünde Calliope'u aradı.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Oh, bu bir ikram, senden hiç haber alamıyorum." Bir saniye tereddüt etti ve sonra aceleyle sordu, "Bekle. Herkes iyi, değil mi? Kimsenin öldüğünü söylemek için aramıyorsun. Değil mi?"

"Ne? Hayır. Hayır. Sence ölüm duyurusu yapmak için gönderdikleri kişi ben olur muyum?"

"Yani, eğer herkes ölmüş olsaydı, belki?" diye karşı çıktı.

"Ailem katledilmiş olsaydı, muhtemelen kimseyi arayıp bunu söylemek aklıma gelmezdi."

"Vay canına, onur duydum."

Sözlerinden damlayan alaycılığı duymak için dahi olmaya gerek yoktu. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Naber, düğün çiçeğim?"

August bunu dün yapmalıydı ama dikkati dağılmıştı. "Laurence Kohn adında bir adam hakkında derinlemesine araştırma yapmanı istiyorum."

Tuşlara vuran tırnakların sesi geliyordu. "Boca'daki bir huzurevinde yaşayan doksan yaşındaki Larry Kohn olmadığını varsayıyorum."

August kaşlarını çatı. "Hayır."

Calliope homurdandı. "Umarım diğeri değildir çünkü o adam lanet olası bir FBI ajanı."

August, "Evet, işte ," diye onu temin etti.

"Oh, hadi ama. Bana şaka yapıyorsunuz, değil mi? Benden gerçekten FBI'ı hacklememi istiyor olamazsınız?"

August'un bunun için zamanı yoktu. "Adam bir seri katil. Bilinmeyen bir ortağı var. Şu anda aktif olarak kadınları tutuyor ve işkence ediyor olma ihtimali var."

"Ne arıyorum ben?" Calliope iç çekerek konuştu.

"Kohn burada, şehirde. Burada ne yaptığını, ne kadar kalmayı planladığını ve buradayken kimlerle temas kurduğunu bilmem gerekiyor. rozeti var, yani ya özel bir görevde ya da başka bir yerde. Eğer yer değiştirdiyse, bölgemizde kadın avlıyor olma ihtimali çok yüksek."

"Yöntemi nedir?"

"New Mexico'da, rezervasyonlarda avlanıyordu. Yerli kızlar ve kadınlar. Yakınımızda rezervasyon yok ama savunmasız nüfusları aradığı açık. Ben olsam yüksek riskli kızlarla başlardım. Ancak seks işçileri ve bağımlılar her gün ortadan kaybolurken onları takip etmek kolay olmayacaktır."

Calliope'nin sesi acımasızdı. "Evet, ilgileniyorum. Ne kadar derin bir dalış istiyorsun?"

August direksiyonu sertçe kavradı. "İşin bittiğinde, onun hakkında proktoloğundan daha fazla şey bilmeni istiyorum."

"Tamamdır. Bir şey bulduğumda size geri döneceğim."

Bununla birlikte o da gitmişti. August, Calliope'un Kohn'u, Adam ve Noah'nın da Lucas'ı izlediğini bildiği için kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Lucas'ın da aynı şekilde hissedeceğinden şüpheliydi.

August kendini bir feminist olarak görmeyi severdi. Hak ettikleri sürece gazabının diğer ucundaki kişinin cinsel organını pek önemsemiyordu. Ve Dorothy Bryer bunu hak ediyordu. August'a o, canavarların en kötüsüydü. Hem başkalarının hem de kendi çocuklarına bakmakla görevlendirilmiş biriydi.

Yeterince masum görünüyordu. Biri onu metal katlanır sandalyeye bağlı görseydi, kesinlikle August'un kötü adam olduğunu düşünürdü. Ki öyleydi. Ama o çok daha kötüydü. Lululemon taytları ve ona uygun bluzuyla terliyordu, atkuyruğu saçları sallanıyordu ve ağzı bantlanmış ağzının arkasından August'a boğuk küfürler savuruyordu.

Genellikle enstrümanlar ortaya çıktığında paniğe kapılırlardı. O zaman bunun cazibeyle, rüşvetle ya da çılgılık atarak kurtulabilecekleri bir şey olmadığını anlıyorlardı. Öğrenildiklerini biliyorlardı. Dorothy ise... Korkmamıştı, öfkeliydi. August'un menajerini istemesine iki saniye kalmıştı.

Şaka olsun diye ağzındaki bandı çekti. "Özür dilerim, bu da neydi?"

Burnundan bir nefes çekti. "Dedim ki, 'Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı? Kocamın kim olduğu hakkında? Az önce yanlış kaltağı kaçırdın, pislik."

August kocasının kim olduğunu biliyordu. Reggie Bryer. Emlak kralı. August, Dorothy hakkında her şeyi biliyordu çünkü her düşüncesini ve duygusunu internette belgeliyor, sosyal medyayı hasta veya ölü çocukları için sempati toplamak için kullanıyordu. Bektan genetiğinden ya da kötü şansından yakınıyordu. Tanrı'ya neden çocuklarını ondan almaya devam ettiğini soruyordu.

"Kocanızın *sizin* kim olduğunuza dair bir fikri var mı?" August parmaklarını steril metal masanın üzerinde duran cerrahi aletlerde gezdirerek sordu.

İşte oradaydı; ne kadar duygusuz olurlarsa olsunlar asla gizleyemeyecekleri bir korku, bir anlık panik. "Affedersiniz?"

August bir neşter aldı ve ışığa doğru tuttu. "Kocan çocuklarına ne yaptığını biliyor mu? Çocuklarına ne yapmaya devam ettiğini?"

"Sen hastasın. Ne cüretle çocuklarımdan bahsedersin? Yaşadığım cehennemi hayal bile edemezsin. Hayatım bir kabus."

Bununla birlikte ağlamaya başladı, gerçek gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. August diğer metal katlanır sandalyeyi kaptı ve yüksek sesle betona sürterek kadının karşısına oturdu. "Tiyatroyu bir kenara bırakabilirsin, Dorothy. Gözyaşlarına, ağlamaya ya da yalvarmaya karşı bağışıklığım var. Bunlar sadece başımı ağrıtıyor."

Nazikçe kokladı. "Sen lanet olası bir canavarsın."

"Biliyorum öylesin, ama ben neyim?" diye söylendi August, neşteri yavaşça pamuk kaplı ön kolunda gezdirirken. Kadın çığlık bile atmadı, sadece kar beyazı üstündeki kan çiçek açarken tısladı. Şimdi ona ters ters bakıyordu, gözyaşları ortaya çıktıkları kadar hızlı kayboluyordu. "Bu çok pahalıydı, seni pislik."

August bunun eğlenceli olacağını düşünmüştü ama Dorothy sıkıcı olduğunu kanıtlıyordu. "Cenazeler de pahalı ama sen onları planlamayı seviyor gibisin. Siyah senin rengin olmadığı için ironik."

Bileklerinin etrafındaki koli bandını zorluyor, bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Adam onun yorulmasına izin verdi. Sandalyeye doğru geri çekildiğinde ona ters ters baktı. "Sen de kimsin lan?"

"Bunu neden yapıyorsun?" August onun sorusunu duymazdan gelerek sordu.

"Ne yapmak?"

"Öldürmek mi? Onları incitmek mi? Onları boğmak, boğmak... Neden zavallı, savunmasız çocukları öldürüyorsunuz?"

"Ben yapmadım! Çocuklarımın ikisi de hastalıklı doğdu. Kaç doktora gittilerse ya da kaç tedavi denedilerse hiçbirisi işe yaramadı. Bunu bana neden yapıyorsunuz? Ben iyi bir anneydim."

"İki çocuğunuz da hasta mı doğdu?" August ilgileniyormuş gibi yaparak sordu.

"Evet. Ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum. Ne duydunuz bilmiyorum ama yemin ederim çocuklarımı çok sevdim. İkisi için de iyi bir anneydim. Lütfen, bana inanmak zorundasınız."

August sarsılarak ayağa kalktı ve onun yeniden ayarlanmasını izledi. İşlerin tersine döndüğünü, bir şekilde üstünlüğü ele geçirdiğini düşünüyordu. Masaya doğru yürüdü ve üzerinde duran küçük yığını kaptı. Otururken bir fotoğrafı kaldırdı. Dört yaşlarında küçük bir kız. "Bu senin sevdiğin çocuk mu? Çok iyi bir anne olduğun çocuk mu?"

"Evet. Ona bak," diye hıçkırdı.

August resmi ona doğru fırlattı ve kucağında çırpınışını izledi. "Aşırı dozda alerji ilacından öldü."

"Sorgu yargıcı öyle demedi," diye tersledi, ağzı sert bir çizgiye dönüştü.

"Peki ya bu çocuk? Oğlunuz, Hunter. Altı yaşında. Onu da sevdin mi?"

"Tabii ki yaptım."

"Yine de göğsüne oturdunuz ve yüzüne bir yastık tuttunuz."

Gözleri büyüdü, sonra küçümseyerek daraldı. "Bunu kanıtlayamazsın."

"Boğazında lifler bulunduğunu biliyor muydunuz? Adli tabibin gözden kaçırdığı başka bir şey."

"Sen delisin."

"Diyelim ki sana inandım. İki çocuğunu da çok sevdiğini ve onları kaybetmenin sadece kötü şans ve kötü genlerden kaynaklandığını söyledin. Diyelim ki sana inandım..."

Ayağa kalktı. Başka bir fotoğrafı, başka bir çocuğu kaldırdı. "Çocukların senin etrafında ölmek gibi kötü bir huyu var, Dorothy. Onların da mı genleri kötü? Benny Ortega, on aylık, Harry Beckett, üç yaşında, Ginger Dunnigan, beş yaşında, Flora Eckerd, iki yaşında." Her bir çocuğu sıralarken

kucağındaki resim. Toplamda, bildikleri on çocuk vardı ve muhtemelen bilmedikleri birkaç çocuk daha vardı.

Artık konuşmuyordu, sadece öfkeleniyordu. Onun gibi bir psikopat olduğu açıktı. Suçluluk ya da pişmanlık duymuyordu. O bir köpekbalığıydı, soğuk ve hesapçı. Şimdiden bir sonraki hamlesini planlamak için dönmeye çalışıyordu. Bir yanı onunla oynamaya devam etmek istiyordu. Ona yavaş yavaş işkence etmeyi düşünmüştü, çocuklarının hissetmiş olması gereken korku ve endişeyi hissetmesini istiyordu, her şeyden önce güvenilecekleri tek kişi tarafından ihanete uğramışlardı.

Ama bu tatmin edici olmazdı. O sadece boş bir kabuktu, bir insan bile sayılmazdı. Telefonu cebinde titredi. Bıçağı tepsiye yerleştirdi ve elini cebine attı. Lucas.

August Dorothy'ye, "Bir dakika," dedi. "Sorun ne?" diye cevap vermek için parmağını kaydırıldı.

Lucas bir şey söyleyemeden Dorothy bağırmasına başladı. "Yardım edin bana! Yardım edin! Lütfen, o lanet olası bir katil!"

August içini çekti ve koli bandını tekrar ağzına yapıştırmak için telefonunu yere bıraktı. Ona şiddetle küfretmeye geri . Ağzındaki bantı çiğneyip geçen ilk kurbanı olabilirdi.

Telefonunu bir kez daha eline aldı. "Her şey yolunda mı?"

"Neden arka planda kanlı cinayet çılgınları atan bir kadın var?" Lucas sordu.

"Çünkü o bir drama kraliçesi," dedi August ve arkasındaki boğuk sesin yükselmesine neden oldu.

"Sen... bir kadını mı öldürüyorsun?"

"Kadın olan bir çocuk katilini öldürüyorum. Yirmi birinci yüzyıldayız, hayatım. Eşit haklar falan. Bir kadını öldürdüğüm için bana bağırarak için mi aradın?"

Lucas derin bir iç çekti. "Hayır. Kardeşini ve erkek arkadaşını bana bakıcılık yapmaya gönderdiğin için sana bağırarak için aradım."

August kaşlarını çatı. "Neden? Sorun ne? Adam mı yapıyor? Alışırın, söz veriyorum."

"Öyle değil." August bunun bir hayır olmadığını belirtti. "Sadece bunun gereksiz ve biraz da utanç verici olduğunu düşünüyorum."

"Bu sabah sana o aptal post-it notuyla olanlardan sonra seni tek başına bırakmayacağımı söylemişim. Noah kardeşimi kontrol altında tutacak ve ben de yakında orada olacağım. Zaten hiç eğlenceli değil."

Çığlık gibi bir ses August'un dikkatini Lucas'tan ayırdı ve Dorothy'nin neşteri kapıp çılgınca savurduğunu görmek için tam zamanında başını çevirdi. August siyah gömleğinin kolunun ıslanmasını izledi. August onun yolundan çekildi. "Gitmeliyim," dedi ve Dorothy yere sertçe çarptığı sırada telefonu cebine geri koydu.

Ayak bilekleri hâlâ katlanır sandalyenin ayaklarına sıkıca bağlıydı. Yine de bu onu durdurmadı. Ordu August'a doğru sürünürken o da sandalyeyi sürükledi. August onun etrafında geniş bir yol açtı ve bir çingiraklı yılanı yaklaşıp gibi arkasından geldi. Çizmeli ayaklarından birini neşteri tutan elinin üzerine koydu ve kız çığlık attığında biraz heyecanlandı. Muhtemelen parmaklarını kırmıştı.

"Biliyorsun," diye başladı, neşteri artık işe yaramayan parmaklarından almak için eğildi. "Birlikte geçireceğimiz zamanı gerçekten dört gözle bekliyordum. Şu anda evde erkek arkadaşım ile yemek yiyor ve muhtemelen seks yapıyor olabilirdim. Bunun yerine buraya seni öldürmeye geldim, senin var olduğunu öğrendiğimden beri yapmayı hayal bir şey. Ama dürüst olmalıyım, bu işin eğlencesini gerçekten kaçırdın." Kadının sırtına bir diz atarak başını at kuyruğundan geriye doğru çekti. "Cehennemde görüşürüz, Dorothy."

"Oh, lanet olsun-" Neşter derisini tereyağı gibi kesti, şahdamarını kesti ve August'a ılık kan püskürttü. İçini çekti, eldivenini çıkarıp cebine uzandı ve bir kez daha telefonunu aldı, bu kez Adam'ı aradı.

"Neredeyse geldin mi? Sanırım erkek arkadaşın benden nefret ediyor." "Oldukça sevimsizsin. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne tür bir iyilik?"

"Noah'yı Lucas'la bir saatliğine gelip olay yerini temizlememe yardım eder misin?"

Adam inledi. "Şu Dorothy denen hatun mu? Onu boğup nehre atacağını sanıyordum?"

"Evet, tahmin edilenden çok daha fazla sorun çıkardı." "Genelde öyle olurlar," diye dert yandı Adam. "Temizlik ne kadar kötü?" "Arteriyel sprey kötü."

"Oh, hadi ama, adamım. Islak işlerden nefret ederim. Archer'ı ara. Ya da Atticus'u. Balta olayından sonra bize borçlu."

August gözlerini devirdi. Adam bazen çok tembel oluyordu. "O bir satırdı. Ayrıca Archer hâlâ Vegas'taki poker turnuvasında ve Atticus da Yılın Adamı yarışmasında babamı tanıtıyor."

"Babam bu şeyi kaç kez kazanabilir?" Adam homurdandı.

"Seksi ve zengin olmaya devam ettiği sürece. Komitedeki tüm o yaşlı kadınlar onu seviyor. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Evet, öyle . Dediğim gibi, yeni erkeğinin benden hoşlandığını sanmıyorum zaten." August sırttı. "Sana onun akıllı olduğunu söylemiştim."

"Evet, evet. Otuz dakika içinde orada olurum. Minibüsü almak için babama uğramam lazım."

"Sana yerimi mesaj atarım. Lucas'a da söyle, tatlıya biraz geç kalacağım."

Adam cevap vermedi, sadece inledi ve telefonu kapattı. August, Dorothy Bryer'ın solgun yüzüne bakarken yüzünü buruşturdu.

Bunun için Lucas'la yemekten vazgeçtiğine inanamıyordu.

TWELVE

LUCAS

Lucas kendini çocuk gibi hissediyordu. Otuz üç yaşındaydı, bir kanepede oturuyordu ve bira alacak yaşta olmayan bir çocuk ona bakıcılık yapıyordu. Lucas, August'un ailesini düşündüğünde ne beklediğinden emin değildi ama bu ne süper model kardeşi ne de çilli yüzlü, melek gibi erkek arkadaşıydı.

Adam'la August'un konuşmasına kulak misafiri olduğunda, özellikle de Adam anahtarlarını alıp Noah'nın alnına bir öpücük kondurduğunda ve 'pisliği' temizlemeyi bitirir bitirmez gelip onu alacağına söz verdiğinde endişesi daha da arttı. Ne dağınıklığı? August iyi miydi? Adam endişeli görünmüyordu, daha çok sinirlenmiş ve biraz da eğlenmişti.

Lucas sormamıştı. Adam zaten pek konuşkan biri değildi. Noah ise Lucas'ı yalnız yakalamak için fırsat kolluyormuş gibi görünüyordu.

Kapı kapanır kapanmaz ona doğru döndü, dizini kanepeye çekip daha da yaklaştı. "Buna alışacaksın."

Lucas kaşlarını çattı. "Neye alışmak?"

Noah bir el salladı. "Tuhaflik. Sahiplenme. Kendi başımızın çaresine bakmaktan acizmişiz gibi davranmak. Kendime sürekli Adam'ın bunu sadece benim iyiliğimi düşündüğünü göstermenin tek yolu olduğu için yaptığını hatırlatmak zorundayım."

Lucas kaşlarını çattı. "August'un benim iyiliğim konusunda endişelenmesi için hiçbir neden yok. Birbirimizi tanıyalı bir haftadan az oldu."

Noah homurdandı. "Mulvaney'ler için zaman önemliymiş gibi davranıyorsun. Değildir. Onlar hayvan gibidir. Hoşlarına giden bir kokuya bir kez kilitlendiler mi, ister on saniye ister on yıl olsun, artık onlarınsındır. August ondan uzaklaşmanıza izin vermez. Kulağa korkutucu geldiğini biliyorum ama ailenin etrafında olmak asla sıkıcı değildir. Ve kimse sizi onlar gibi koruyamaz."

"Benim bu konuda hiç söz hakkım yok mu?" Lucas, Noah'nın rahat tonunu korumaya çalışarak sordu.

Noah'nın yüzüne sevgi dolu bir gülümseme yayıldı. "Sana öyle olduğunu söyleyecektir. Thomas hepsine toplumsal incelikleri öğretti -ve bu davranışın doğru olmadığını biliyorlar- ama bu, çatlamış bir boyanın üzerine yeni bir kat boya sürmeye benziyor. Sonunda, orijinal şey... içinden çıkmaya başlar. Anlıyor musunuz?"

Lucas bir profilci olarak bunu defalarca görmüştü. Takıntılar evcilleştirilemez ya da unutulamazdı. Bazen yıllarca süren terapiler bile en ahlaksız fantezileri hayata geçirme ihtiyacının önüne geçemiyordu. Sonunda kişi bu ihtiyacını karşılamak zorunda kalırdı ve işler o zaman karışırdı. Ama August bu ihtiyacını düzenli olarak karşılıyordu... Bu onu daha mı iyi yapıyordu?

"Onun hakkında ne düşünüyorsun? August'u kastediyorum," diye sordu Lucas sonunda.

Noah'nın bakışları Lucas'tan uzaklaştı. "Komik biri... Yoğun. Gerçekten çok çabalıyor."

Bu August'un tam bir tasviriydi. Yoğun, komik ama aynı zamanda çekici ve tutkulu. August'un sabah kahvesi fincanının üzerine aptalca sözler karaladığını düşünmek bile Lucas'ı gülümsetiyordu.

"Ama bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

Lucas'ın bakışları Noah'nın onu dikkatle incelediğini görmek için yukarı kaydı. "Ne?"

"August'un ilgi odağı olmayı seviyorsun." Lucas itiraz etmeye başladı ama Noah omuz silkti. "Kendini açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum. İnan bana, nereden geldiğini benden daha iyi kimse anlayamaz. Adam kendi tarzında yoğun biri ama normal bir insan gibi davranmayı bir oyun olarak görüyor. Sıkılmış bir sosyetik ve acımasız bir kanunsuz olma arasında sorunsuzca gidip geliyor. August... o kadar değil."

Bu kez eğilen Lucas oldu. "Sence neden?" Noah bunu düşündü. "Bence bu kadar büyük bir beynin olduğunda August'a göre küçük şeyleri hatırlamak zordur ve onun için hepsi küçüktür.

şeyler. Bu yüzden gülümsememesi gerekirken gülümsüyor ve sonra gülümsemesi kayboluyor. İşte o zaman Thomas'tan aldığı eğitimi hatırlıyor. Bu da onu farklı gösteriyor."

August'un bu kadar çabaladığı düşüncesi Lucas'ın içinde bir şeyleri çekiştiriyordu. Bir katil için gerçekten üzülmüyor muydu? "Bana bundan hoşlandığını söyledi. İnsanlara işkence etmekten hoşlanıyormuş."

Noah'nın dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Öyle olmalı, değil mi? Bundan dehşete düşmeliyim. Eskiden onun gibi adamları avladım, yaptıklarından zevk alan acımasız katilleri. August iyi bir adam değil, hiçbir standarda göre değil. Normal bir insan çılgılık atarak ters yöne kaçardı."

Noah omuz silkti. "Hem normal olup hem de bir Mulvaney ile birlikte olamazsın. Bu mümkün değil. Eşit derecede uç ama zıt kutuplarda hayatlar yaşıyorlar. Bir an bir milyarderin aşırı başarılı oğulları, ertesi an ise hesapçı, soğukkanlı katiller olmak zorundalar. Hata yapmaya yer yok çünkü sonuçları domino etkisi yaratacak, Thomas'ın başarmaya çalıştığı her şeyi mahvedecek ve hepsini hapse atacak. Belki beni de."

"Sen de mi insan öldürüyorsun?" Lucas hiç düşünmeden sordu.

Noah'nın çenesi öne doğru çıkıktı, ifadesi , neredeyse düşmancaydı. "Birini öldürdüm, evet. Kendi adımları yazacak yaşa gelmeden önce bana defalarca tecavüz eden bir adamı. Ben de acı çektirdim. Ona acı çektirdim. Ve hayır, bunun için bir saniye bile uykum kaçmadı. Belki bu da beni bir psikopat yapar."

Lucas damarına basmıştı. Noah doğruyu söylüyordu. Adamı öldürdüğü için kendini kötü hissetmiyordu, bu çok açıktı ama temkinliydi ve ona yaptığı şey için kendini kötü hissetmesi gerektiğini söyleyen herkese saldırmaya hazırdı. Lucas o kişi olmayacaktı. Berbat bir çocukluk geçirmişti ama büyükbabası için üzülmesine neden olacak türden bir çocukluk, travma değil. Akademik açıdan ne kadar uzun süre çalışmış olursa olsun, o düzeyde bir travma yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sen bir psikopat değilsin. Belki bunu yüksek sesle söylemememiz gerekiyor ama her ölüm bir iz bırakmaz, her insan yasını tutmayı hak etmez. Günümde yüzlerce katille görüştüm. Aklınıza gelebilecek her tür katilin karşısında oturdum. Yabancıları, aile üyelerini, iş arkadaşlarını, dostlarını öldüren insanlar. Genel olarak, kararlarıyla en çok barışık olan insanlar, kendi yakınlarını öldürenlerdir.

istismarcılar. Tek çıkış yolunun buradan geçtiğini biliyorlardı. Yüzlerinde gülümsemeyle cezalarını çekiyorlar."

Noah'nın omuzları çöktü ve Lucas girdiğini bilmediği bir sınavdan geçmiş gibi hissetti. Noah sormadan önce onu dikkatle inceledi, "Neden August'u teslim etmedin? Sen bir federalsin. O bir katil. Kardeşleri hepimiz hakkında kanıt topladığına inanıyor ama ben buna inanmıyorum. August'u tanıyorum. Sana o kadar düşkün ki, sana her şeyi anlatır. Bu davayı bir buçuk günde bitirebilirdin. Belli ki ondan hoşlanıyorsun, çok garip biri olsa bile. Ama neden bu kadar çok çalıştığın her şeye sırtını dönüyorsun? Ajan olmak için çok çalışmadın mı?"

Lucas neredeyse cevap vermeyecekti. Geçmişiyle ilgili duygu ve düşüncelerini kendine saklamıştı. "Bana sırtlarını döndüler. Lekesiz bir itibarım vardı, profillerimde tehlikeli derecede yüksek bir doğruluk seviyesine sahiptim ve sonunda bunu nasıl yaptığımı itiraf ettiğimde bana inanmamakla kalmadılar, beni bir akıl hastanesine attılar ve bir seri katili kadınlara işkence etmesi için serbest bırakırken beni orada tutmakla tehdit ettiler. Sanırım iyiye karşı kötünün aslında siyah ve beyaz olmadığını öğrendim. Her hayat kutsal değildir. Bazı insanlar nefes almaya devam etme haklarını kaybettiler."

Noah kolunu kanepenin arkılığına dayadı. "Bu ailenin bir parçasıysanız, ayaklarınızın üzerinde nasıl düşüneceğinizi bilmeli, bir cesedi taşımaya, bir mazeret sağlamaya, bir silahı vurmaya, bir bıçağı kullanmaya, psikotik erkek arkadaşınıza neden bir adamı öldüremeyeceğini hatırlatmaya hazır olmalısınız çünkü bir Starbucks'ta size göz kırptı. Bir Mulvaney'nin sevgilisi olmak başlı başına tam zamanlı bir iştir."

Lucas'ın bakışları Noah'nın sol elindeki yüzüğe kaydı. "Kalıcı olarak üstlenmeyi kabul ettiğin bir yüzük."

Noah parmağındaki fırçalanmış nikel kordona bakarken yanakları pembeleşerek gülümsedi. "Evet, ama karar vermek benim için kolay oldu. Adam ve ben birbirimizi anlıyoruz. Birbirimizi görüyoruz, kusurlarımız ve her şeyimiz var ve bu işe yarıyor. Çılgınlıklarımız uyuyor. Adam benim ailem. Mulvaney'ler benim ailem. Onlardan biri olmak hayatımda verdiğim en kolay karardı."

"Benim de hiç ailem yok," diye teklif ettiğini duydu Lucas. "Ve sahip olduklarım da pek ödül kazanacak türden değillerdi."

Noah başını salladı. "Bana her dokunulduğunda bir şeyler görebilseydim ya da bir şeyler hissedebilseydim hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. ile

benim geçmişim... Ömür boyu bir hücrede kilitli kalabilirdim ya da hiç yaşayamazdım. Bunu nasıl yapıyorsun, kendini kaybetmemeyi nasıl başarıyorsun?"

Yaptığı şeyi yapabileceğine birini ikna etmek zorunda olmamak garipti. "Ben buna kalkan diyorum, beynimde istediğim zaman indirip kaldırabildiğim bir bölme gibi. Ama bazen kayıyorum. Beynimi aktif olarak bir şeyi gözlemlemeye zorlamak çok yorucu."

"August'u bu yüzden mi seviyorsun? Sana benzediği için mi?" Lucas kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

Noah başını öne eğdi. "August'un neredeyse günün her saati kulaklık taktığını fark etmedin mi?"

Lucas, August'u kulaklıkla uzaktan yakından benzer bir şeyle gördüğü zamanı hatırlamaya çalışarak beynini yokladı. Çarpıştıkları gün. "Hiç fark etmedim. Bu onu nasıl benden hoşlanıyor yapar?"

"Eidetik bir hafızası olduğunu biliyor muydunuz? Duyduğu ya da gördüğü her kelimeyi denemeden bile hatırlayabiliyor. Ama bundan nefret ediyor. Kafasını çok gürültülü yaptığını söylüyor. Hayatının geri kalanında kafasında yabancıların seslerini taşımamak için neredeyse her zaman müzik çalıyor."

Lucas omuz silkti. "Benim yanımdayken asla takmaz."

Noah bir kez daha Lucas'ı inceledikten sonra, "O zaman senden gerçekten hoşlanıyor olmalı. Çünkü August sessizliğe neredeyse her şeyden çok değer verir."

Lucas, Noah'nın sözleri karşısında karnında biriken sıcaklığı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Kendini bu çarpık peri masalının içine çekmesine izin veremezdi.

Ama o zaten öyleydi.

Noah kalktığı anda saat on biri geçiyordu ve Lucas'a Adam'ın onu aşağıda beklediğini, August'un da yukarı çıkmakta olduğunu söyledi. Lucas birden ne yapacağını bilemez hale geldi. Kanepede mi oturacaktı? August'un gelmesini mi bekleyecekti? Kapıyı mı çalacaktı? Kapıyı çalmayı geçmişler miydi? Daha önce hiç bu kadar kararsızlığa düşmemişti.

August kapıyı çalmadı, bir elinde kahverengi bir kese kâğıdı, diğerinde de bir gece çantasıyla hızla içeri girdi.

"Orada ne var?" Lucas sordu.

August kahverengi çantayı kaldırırken Lucas'ın kulağına bir öpücük kondurdu ve onun titremesine neden oldu. "Ağızına koyduğun en iyi şey."

Lucas kaşlarını kaldırdı ve sırtmasına engel olamadı. "Öyle mi?"

August'un ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Pastanedeki kız da öyle dedi."

"Yüzü kızarmadan mı söyledi?" Lucas sordu.

August düşüncelere dalmış gibi durakladı. O anda Lucas'ın aklına konuşmayı hatırladığı geldi -Nuh'a inanılacaksa kelimesi kelimesine.

"Sana söylenen her kelimeyi hatırladığın doğru mu?"

"Bunu sana Noah mı söyledi?" August tatlıyı tezgâha, gece çantasını da bar taburesinin üzerine bırakarak sordu.

"Gürültüyü bastırmak için hep kulaklık taktığını söyledi. Ben seni hiç kulaklık takarken görmedim."

August saçlarını kenara iterek kulağındaki küçük kulaklıkları çıkardı.

"Açık degiller. Senin yanında takmıyorum."

"Neden olmasın?"

August şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Çünkü bana söylediğin her kelimeyi hatırlamak istiyorum."

Söyledikleri çok rahat nefes kesici şeylerdi. August bir şekilde hiç denemeden bile delicesine romantikti. Lucas odanın karşısına geçip dudaklarını birleştirdi ve August'u hazırlıksız yakaladı. Çabucak toparlandı ve Lucas'ın çenesini kavrayarak ağzını yağmaladı. Lucas'ın elleri pazılarında gezinirken August acıyla tısladığında geri sıçradı.

"Ne oldu? Neyin ?"

"Bir şey olmadı. Sadece bu gece küçük bir olay yaşadım."

Lucas kaşlarını çatı. "Olay mı? Ne tür bir olay?"

August gömleğini başından sıyırdı ve kolundaki iki inçlik derin yarayı ortaya çıkardı. "Bu nasıl oldu?"

August yüzünü buruşturdu. "Onu hafife almışım. Telefonda konuşurken beni hazırlıksız yakaladı."

Lucas gözlerini devirerek August'u misafir banyosuna çekti ve kapalı tuvalet kapağına oturmaya zorladı. "Peki, en başta neden telefona cevap verdin?"

"Çünkü arayan sendin," dedi August, sanki cevap belliymiş gibi. "Sevgilin aradığında sen cevap verirsin."

. Öyle miydiler? İlişkileri çok hızlı ilerliyordu. Anlaşmalı evlilikler bir psikopatla çıkmaktan daha uzun sürüyordu. "Bir ilişkimiz yok."

"Sen öyle diyorsun," diye mırıldandı August, bakışlarını yukarı doğru kaydırırken ses tonu Lucas'ın direnişini eğlenceli bulduğunu belli ediyordu. "Aklın başına gelecektir."

"Rıza diye bir şey var," diye hatırlattı Lucas ama sesi hafifti.

"Bu rıza dışı mı?" August sordu. "Seni takip etmeye devam etmemi istemiyor musun?" Lucas omzunun üzerinden arkasına baktı ve August'un düşünceli ve kafası karışık halini izledi. "Seni istemediğin bir şeye zorluyor muyum?"

Lucas ayağa kalkıp August'u yatıştırmak için eşyalarını karıştırmayı bıraktı. Psikopatların bu kadar hassas olduğunu kim bilebilirdi? August'un yüzünü kavrayıp yukarı doğru eğerek iç çekti. "Beni takip etmeye devam etmeni istiyorum ama bunun çoktan bitmiş bir anlaşma olmadığını hissetmeye ihtiyacım var. Ben bir yetişkinim ve bedensel özerkliğim var. 'Ben yaladım, o yüzden benim' demek randevularda geçerli bir şey değil."

August'un elleri Lucas'ın kışını kavradı ve bakışları hararetlelenerek, "Yine de yaptım. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Hemen şimdi." Lucas, August'un dilinin vücudunun her yerini yoklayacağı düşüncesiyle ürperdi ve dün gecenin anılarına kapılmamaya çalıştı. "Hislerine karşı daha dikkatli olmaya çalışacağım."

Lucas kıs kıs güldü. "Bunu bir ilişki kitabında mı okudun?"

August'un cevabında hiç mizah yoktu. "Evet." Lucas'ın kalbi göğsünde takla attı. "Okudun mu?"

August başıyla onayladı. "Birkaç tane."

"Gerçekten mi?" Lucas sesindeki şaşkınlığa engel olamadı. "Noah bunun yardımcı olacağını düşündü."

"Öyle mi?" Lucas başını eğerek sordu.

"Evet, ama hiçbirisi konuda hemfikir görünmüyor."

Lucas hızla lavabonun altına bakmaya geri döndü, böylece August onun hoşnutsuz ses tonu karşısında yüzünde beliren gülümsemeyi görmedi. August onun için ilişkiler üzerine kitaplar okumuştı. Birkaç tane. Birkaç mı? Birbirlerini çok kısa bir süredir tanıyorlardı. İlişkiler üzerine bir sürü kitap okuyacak zamanı ne zaman bulmuştu? Bu yüzden mi Lucas'ın bardaklarına aptalca sözler yazmıştı?

Arka tarafa gömülü ilk yardım çantasını bulduğunda zafer çığlıkları attı. Tuvaletin arkasına yerleştirdi, açtı ve küçük bir şişeyi çekip mühürünü kopardı. Yaranın üzerine steril su dökerken yaranın hemen altına bir yıkama bezi tuttu. "Bu gerçekten derin."

August tiksintiyle kesiğe baktı. "Neşterler bunu yapmak içindir."

"Neşter mi? O kaltağın seni neşterle kesmesine izin mi verdin?" August, Lucas'ın öfkeli ses tonuna sıırttı ama August'un neyi komik bulduğundan emin değildi

psikopat bir katilin neredeyse boğazını keseceğinden bahsetti. "Seni öldürebilirdi."

August yaklaştı, burnu Lucas'ın tişörtünü yukarı iterek karnını öptü. "Bu onun hayatını kurtarmak için son çabasıydı," dedi eli Lucas'ın kot pantolonlu kalçasına kayarak. "Hiç şansı yoktu."

Lucas bu duyguyu biliyordu. August'un dudaklarının kalça kemiğini sıyırdığını ve parmaklarının uyluğunun iç kısmını sıktığını hissedince nefesini içine çekti. "Muhtemelen dikişe ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan şey sensin," diye karşı çıktı August, eli yukarı doğru kayarken başparmağı Lucas'ın bariz ereksiyonunun çıkıntısını izledi. "Görünüşe göre senin de bana ihtiyacın var."

Lucas August'un avucuna bastırdı ve ani baskının verdiği zevkle inledi. "Bunu kapatmam gerek."

"Sen onu kapat. Ben bunları açacağım," dedi August, elleri Lucas'ın düğmelerini ve fermuarını ustalıkla açıp kot pantolonunu iterek Lucas'ın iç çamaşırındaki şişkinlikte ağzını gezdirebildi.

August'un dudakları sikini okşarken Lucas'ın başı geriye düştü ve gözleri yuvarlandı. "Sen bunu yaptığında odaklanamıyorum."

"İyi olacağım," diye söz verdi August, Lucas'ın sikinin başındaki ıslak noktayı ağzına alırken.

Lucas'ın yarayı kapatması gerekiyordu. Enfeksiyon kapabilirdi. Parmaklarını August'un saçlarının arasından geçirdi ve onu hırlatacak kadar sert çekti. "Bunu kapatmama izin vereceksin," dedi sesini olabildiğince sertleştirerek. "Ve *işim* bittiğinde, beni becerebilirsin. Anladın mı?"

August'un göz bebekleri Lucas'a bakarken irileşti. "Anladım," dedi sesi titreyerek.

Lucas August'un dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Güzel."

Küvetin kenarına oturdu ve bulduğu steri-şeritlerle yarayı sıkıştırıp bantlayarak kapattı. Bütün paketi aldı. İş bitince, ayağa kalkmadan önce yarayı sardı. "İşte. Her şey yolunda-"

Cümlesinin geri kalanı August'un onu kalçalarının arasından çekip iç çamaşırını yolundan çekmesi ve yutmasıyla kayboldu.

"Tanrım. Siktir!" Lucas dizleri bükülme tehlikesi geçirirken elleri August'un saçlarına dolandı. "Burada olmaz."

August çekildi, yumruğu ağzının yerini aldı ve onu yavaşça çalıştırdı. "Ciddi ? Seni becerebilir miyim?" Lucas'ın kalçasını ısırıldı. "Yapabilirsin."

İstersen sik beni. Her iki şekilde de severim."

Lucas odaklanmakta güçlük çekiyordu. Her iki şekilde de hoşuna gidiyordu ama August'u içinde istiyordu. "Yatak odası, şimdi."

THIRTEEN

AUGUST

August fazlasıyla heyecanlanmıştı. Belki geceki olayların adrenalini, belki de sadece Lucas'ın vücudunun sıkı sıcaklığına gömülme düşüncesi idi. Her iki durumda da, Lucas omzunun üzerinden ona her baktığında kanı hızlanıyordu. August onu yatağa atmak ve her santimini yalamak, her santiminin tadına bakmak, onu tutmak ve bir gece önce onu emerken çıkardığı o seksi sesleri çıkarırken onu becermek istiyordu.

Lucas'ın yatak odasına vardıklarında onu kapıya doğru itmekten, ağzını yağmalayabilmek için yüzünü kavramaktan, dudaklarını, çenesini ısirmaktan kendini alamadı. "Bütün gün bunu düşündüm. Burada beni beklediğini bildiğim için bu gece işime zar zor konsantre olabildim."

Lucas inleyerek August'un kıcını sıktı ve kalçaları birbirine değene kadar onu daha da yaklaştırdı. Lucas'ın başı kapıya çarptı ve August'un sikinin zonklamasına neden olan bilinçsizce itaatkâr bir hareketle gırtlakını açtı.

Lucas ona güvenirdi ve ona her şeyi yapmasına izin verirdi. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi. Bu düşünce August'u çılgına çevirmiş, Lucas'ın kıyafetlerini yolundan çekip onu ağlayıp yalvarana kadar kapıya yaslayarak sikmek istemesine neden olmuştu. Lucas tamamen çaresizken nasıl görünüyordu? Ne

August ona neler yapabilirdi? Lucas kendini August'a yasladı, sanki August onun kirli düşüncelerini duyabiliyordu.

"İstersen ön sevişmeyi atlayabiliriz," diye nefes nefese August'un dudaklarına yapışan Lucas, elini açık kotunun önünden aşağı itip ereksiyonunu avuçladı. "Bana ne istersen yapabilirsin. Ben de bütün gün bunu düşünüyordum."

Bana ne istersen yapabilirsin. Lucas böyle şeyler söyleyemez.

August ağır ağır nefes alarak ondan uzaklaştı. Lucas, August'un ani geri çekilişi karşısında irkildi. "Ne oldu? Sorun ne? Az önce ne oldu?"

August'un kalbi Lucas'a karşı kendini kaybetme, Lucas'a... her ne yapacaksa... yapma düşüncesiyle çarpıyordu. *Bana ne istersen yapabilirsin.* Tanrım. "Ben sadece... beni bağlamamı istiyorum. Şu anda güvenilmezim." Lucas bir adım daha yaklaştı ama August elini kaldırdı. Lucas'a zarar verme düşüncesini aklından çıkaramıyordu. "Lütfen."

Lucas onu yakından inceledi, şaşkınlığı her halinden belliydi. August onu kapı dışarı edip bir daha geri dönmemesini söylerse hiç şaşırmayacaktı. En mantıklı seçim buydu. Akli başında her insan onun tehlikeli olduğunu görebilirdi. Lucas, August'un isteğini düşünürken bıçak sırtında dans ederek durdu.

Sonunda Lucas, "Soyun ve yatağa uzan," dedi.

August vücudunu aniden terk eden gerginlik yüzünden sersemlemiş hissediyordu. Lucas onu kovmuyordu ve endişelerini de görmezden gelmiyordu. Güvende . August'tan güvende. Her ihtimale karşı.

Soyunup yatağa sırtüstü uzandı ve Lucas'ın dolabına geçip en üst raftaki bir şeye uzanmasını izledi, tişörtü ince bir deri şeridini ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmıştı. Aradığı şeyi bulana kadar etrafı karıştırdı, dönüp August'a bulduğunu gösterdi. Parmağından bir dizi devlet kelepçesi sarkıyordu. Küçük anahtarı yan masanın üzerine bıraktı ve giyinik halde August'un üzerine tırmanıp göğsüne oturarak kelepçelerden birini bileğine taktı.

"Daha sıkı," dedi August.

Lucas gözlerini devirdi ama dediğini yaptı, zinciri yatak başlığındaki ahşap dübellerden birinin arkasına geçirdikten sonra diğer bileğini kelepçeledi. "İşte oldu. Şimdi mutlu musun, huysuz pantolon?"

August, Lucas'ın onunla alay ettiğini biliyordu ama umurunda değildi. Onu parçalara ayırma dürtüsü geçene kadar Lucas'ı güvende tutmanın en iyi yolu buydu. "Evet. Artık benim için güvendesin."

Lucas tişörtünü başından çıkarıp yere attı ve eğilip August'un göğsünün ortasındaki bir şeridi yaladı. "Ama artık benden güvende değilsin." Lucas yassı bir meme ucunu dişleriyle çekiştirerek dillerken August'un nefesi kesildi, sonra tekrar doğrulup August'un sertleşmiş sikini eline aldı ve birkaç sert vuruş yaptı.

"Endişelenmene gerek yok, biliyorsun," diye mırıldandı Lucas, çenesini ısırıp kulak memesini ısırarak fısıldamadan önce uzun süren bir öpüşmeyle ağızlarını birleştirmek için onu serbest bıraktı, "İsteseydim düşündüğün her şeyi bilebilirdim. Beni gafil avlayamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

August, Lucas'ın alayına karşılık kalçalarını boş havaya doğru kaldırdı. "Bunu riske atmaya niyetim yok."

Lucas arkasına yaslanıp omuz silkti ve kör tırnaklarını August'un göğsünde ve karnında gezdirdi. "O zaman sana istediğimi yapmakta özgürüm," dedi Lucas. "Bana uyar."

August onun ayağa kalkıp kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarmasını izledi. Çıplak Lucas mükemmeldi, aşırı kaslı ya da iri değildi, karın kasları yoktu ama hafifçe belirgin kolları ve kaslı baldırları, hayatını koşarak geçirmiş biri gibiydi.

August birden ona dokunmak, daha önce her şeyi yapmak için can atmaya . Ama şimdi kapana kısılmıştı.

Lucas komodinin çekmecesini açtı, bir prezervatif ve kayganlaştırıcı alıp August'un yanındaki yatağa fırlattı. Yastıklardan kurtuldu ve onları August'un başının altından çekip yere attı. August'un üzerine tekrar tırmanmadan önce uzun bir an August'a baktı, ancak bu sefer August'un ayaklarına bakıyordu, dizleri August'un bağlı kollarının her iki yanında duruyordu, sert boyu August'un dudaklarının hemen üzerinde sallanıyordu.

Lucas'ın ağzı zaten ağrıyan sikinin üzerine kapandığında nefesini içine çekti, ıslak emiş karşısında gözleri doldu. Lanet olsun. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Başını kaldırıp Lucas'ı içine aldı ve karşılık veren iniltisi August'un şaftı boyunca taşaklarına kadar titreşirken kızardı. Lucas dizlerini açarak August'un ağzına kısa, sık hamlelerle girebilmek için kendini alçalttı, sanki canını yakabileceğinden endişeleniyordu. August, Lucas'ın sikiinde boğularak seve seve ölebilirdi.

August kendini sabit tutmaya çalıştı -Lucas'a August'a gösterdiği özeni göstermeye çalıştı- ama kendini dizlerini bükerken buldu,

Topuklarını şilteye gömüp Lucas'ın ağzına soktu. Lucas'ın rahatsız olacağından duyduğu endişe, ellerini August'un kalçalarının altına kaydırıp gözleri dönene kadar August'un sikini yutmasıyla dağıldı.

Sonra Lucas dudaklarından kurtuldu ve ağzının sıcaklığı kayboldu. Lucas, August'un kalçasının altına yuvarlanmış olan kayganlaştırıcıyı aldı ve August, Lucas'ın parmaklarını kapladıktan sonra geriye uzanarak iki parmağını içeri bastırmadan önce deliğine masaj yaparken August'a mükemmel bir görüntü vermesini izledi.

August birden fazla kez bıçaklanmış, kalçasından vurulmuş, hatta bir keresinde Atticus'un berbat nişancılığı sayesinde omzuna bir shuriken saplanmıştı. Ama August hiçbir şey yapamazken Lucas'ın tam orada, yüzüne birkaç santim mesafede, parmakları dar deliğine girip çıkarken olması? Bu gerçek bir işkenceydi.

Parmakları, dili olabilirdi. Lucas'ı milyonlarca farklı şekilde ele geçirebilirdi ve Lucas da buna izin verirdi. Bunu açıkça istemişti. Ve şimdi, August'a bunu ödetiyordu. Kendi kontrolüne yeterince güvenmediği için ona acı çektiriyordu. Bunu da gösteriyordu, parmaklarının üzerinde geri sallanıyor, her geri itişinde dudaklarından fısıltıyla küfürler dökülüyordu.

"Lucas..." August onun adını bir uyarı gibi söyledi. Çeliği kıramazdı ama yeterli motivasyonla muhtemelen yatak başlığını kırabilirdi.

Lucas omzunun üzerinden August'a baktı. "Ne? Bunu yapmak için kendine güvenmedin. Bu yüzden şimdi kendimi tek başıma hazırlamak zorundayım."

"Yalnız değilsin," dedi August, suratı asık bir tonla.

"Sorun nedir? Sen de mi oynamak istiyorsun?" Lucas alay ederek parmaklarını kurtardı ve çarşafın üzerine sildi. Folyo paketini kaptı ve dişleriyle yırttı. August, Lucas onu sızıntı yapan sikinin üzerine yuvarlayıp kayganlaştırıcı sürdüğünde nefesini içine çekti. Lucas dizlerinin üzerinde yükseldiğinde August, "Arkanı dön. Yüzünü görmek istiyorum."

Lucas ona uyarak yüzünü ona döndü, August'un kalçalarına bindi, arkasına uzanarak sikinin tabanını kavradı ve girişine doğru bastırdı. Lucas kendini aşağıya bırakıp August'u tek bir hamlede köküne kadar içine alırken ikisi de inledi. "Ah, lanet olsun. Göründüğünden de büyüksün," dedi Lucas kalçalarını birkaç kez deneysel olarak yuvarlayarak.

August zar zor konuşabiliyordu. Her bir dakikalık hareket sinir uçlarında şimşekler çakmasına neden oluyordu. Lucas avuçlarını August'un göğsüne yerleştirdi ve kendini yavaşça yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. "Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye inledi Lucas hızını artırarak.

August, "Tanrım, böyle yapmaya devam edersen bu iş çok çabuk bitecek," diye uyardı.

Lucas onun üzerine eğilip dudaklarına bir şeyler bastırdı. "Tamam. Bacakların serbest. İş sen yap."

August, Lucas'ın konuşmasını bitirmesini bile beklemedi, topuklarını yatağa dayadı ve Lucas'ın içine girdi ama bu daha iyi değildi. Aksine daha da kötüydü. August, Lucas bu kadar sıcak, sıkı ve ıslakken itişlerini yavaşlatamıyordu.

"Kendine dokun. Ben boşalmanı hissetmek istiyorum."

Lucas bir eliyle kendini kavradı ve diğer elini August'un göğsüne dayadı. Gözlerini ondan alamıyordu. Çok seksiydi, özellikle de kendi boşalmasının peşinde koşmaktan başka hiçbir şeyin farkında değilken. Nefes alış verişleri hızlandı ve her itişinde dudaklarından alçak bir inilti döküldü.

O anda August'un aklına bir şey geldi. "Ciddi miydin?"

"Ne demek istiyorsun?" Lucas dalgınca sordu, eli August'un hamleleriyle aynı anda hareket ediyordu.

"Bunu yaparken ne düşündüğümü, ne hissettiğimi gerçekten hissedebiliyor musun?"

Lucas tereddüt etti, sonra başını salladı. "Eğer kendime izin verirsem."

"Yap hadi. Beni ne kadar iyi hissettirdiğini bilmeni istiyorum."

Lucas'ın eli titredi ve August her şeyi mahvettiğinden endişelenerek dondu kaldı. Ama sonra Lucas gözlerini kapadı ve August'un üzerinde sallanmaya başladı. İkisi de aynı anda inledi. Lucas nefesini içine çekti, hareketleri bir kez daha hızlandı. August hızını onun kontrol etmesine izin verdi ve gözlerini ondan alamıyordu. August ne zaman heyecanlansa Lucas inliyor, sızlanıyor ya da mızızlanıyor, bu da August'u daha da azdırıyordu. Bu dünyanın en erotik geri besleme döngüsüydü, her biri diğerinin zevkinden besleniyordu.

Lucas artık kendine dokunmuyordu bile. Arkasına yaslandı, ellerini August'un kalçalarına koyarak onu sertçe itti, August'un zaten zayıf olan kontrolünü yerle bir etti, her aşağı inişte aralarındaki gerilim artıyordu

hareket. "Oh, siktir. Oh, lanet olsun. Seni hissedebiliyorum. Fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyorum."

Lucas onu hissedebiliyorsa daha fazla dayanamayacağını da biliyor olmalıydı. "Yaklaştım."

"Biliyorum. Ben de." Lucas bir şekilde kendini daha da hızlı çalıştırarak başardı.

August'un omurgasının dibine bir sıcaklık yayıldı ve ardından orgazmı vurarak üzerine şok zevk dalgaları gönderdi. Boğuk bir çığlıkla boşaldı, prezervatifi doldurdu, tüyleri diken diken oldu. Lucas'ın dizleri kalçalarının etrafında sertçe kenetlendi, nefesleri daha çılgınca, daha düzensiz hale geldi. Sonunda bir elini kızarmış ve sızan sikinin etrafına sardı ve bir iki kez çektikten sonra haykırarak August'un tüylü göğsünü ve karnını boşalmasıyla kapladı.

Lucas üzerine yığılırken August çok ihtiyaç duyduğu nefesleri içine çekti. "Vay anasını. Bu... Bu inanılmazdı. Keşke benim hissettiklerimi sen de hissedebilseydin. Akıl almazdı."

"Düşünsene, bunu başından beri yapıyor olabilirdin," dedi August, Lucas'ın başka erkeklerle birlikte olması konusunu açtığı için kendine kızarak.

Lucas kollarını August'un göğsünde kavuşturarak çenesini ön kollarına indirdi. "Anlamıyorsun. Ben hiç böyle bir şey yapmadım. Kimse yaptığım şeyi yapabileceğime inanmıyor. Bu yüzden düşüncelerinin güvende olduğunu düşünüyorlar. Genellikle öyle, ama bazen hata yapıyorum ve yaptığımda da sonuçlar oldukça kötü oluyor. Ama sen... Beni içeri alıyorsun, *davet* ediyorsun ve bu çok ateşli. Çok ateşlisin çünkü düşüncelerinin canımı yakmayacağına güvenebiliyorum."

August buna ne diyeceğini bilemiyordu. Hayatında ona pek çok şey söylenmişti, hatta çekici bile denmişti ama hiç kimse ona güvenilir dememişti ve hiç seksi dememişlerdi, özellikle de Lucas'ın ona baktığı gibi bakarken. O daha söyleyecek bir şey bulamadan Lucas anahtara uzanmış, August'un bileklerinin kilidini açmış, ellerine ve parmaklarına yeniden kan işlemeye başlamıştı.

"Duş mu?" August prezervatiften kurtulurken Lucas sordu.

"Evet, tabii."

"O zaman yemek sipariş etmeliyiz. Açlıktan ölüyorum. Yemek yedikten sonra... bilirsin işte?" Sanki bir Hitchcock filmindeymiş gibi bıçaklama hareketi yaptı.

August gülmekten kendini alamadı. "Hayır, her şeyi temizledikten sonra vakit kalmadı. Öldükten sonra bile tam bir baş belasıydı."

Lucas August'un elini onu banyoya götürdü ve suyu açtı. Spreyin altına girdiklerinde Lucas kaşlarını çatarak August'a baktı. "Sen iyi misin?"

O değildi. Tek bir düşünce diyaframına bir darbe gibi çarptı. "Beni bırakamazsın."

Lucas hızla gözlerini kırptırdı, su damlacıkları kirpiklerine takıldı. "Ne?"

August, Lucas'ın yüzünü kavrayarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bunun delilik olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve bir parçanın Kohn'un seni öldüreceğini, dolayısıyla bunların hiçbirinin önemi olmadığını düşündüğünü de biliyorum. Bu yüzden bir katille yatmak konusunda bu kadar rahat olduğunu biliyorum."

Lucas itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama August başını salladı.

"Yapma. Bana yalan söyleme. Başının üzerinde bir saat olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bu doğru değil. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sıradan yabancılar ya da sen arasında kalırsam, her seferinde seni seçerim. Birinin seni incitmesine izin vermeden önce bu dünyayı yakıp kül ederim. yüzden kimin acı çekeceği umurumda değil. Bunun yoğun ve garip olduğunu biliyorum ama ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Ölmeyeceksin ve gitmene izin vermeyeceğim. Eğer beni bırakacaksan, önce beni öldürmen gerekecek. Lütfen, önce beni öldür."

August ağzını kapattı ve Lucas'tan uzaklaşarak beş dakika boyunca normal olamamasına lanet etti. Lucas'ın kolları onu arkadan sarana ve dudakları ensesine bastırana kadar bir saat geçmiş gibi geldi. "Bunun seks yaptıktan sonra birinin bana söylediği en boktan şey olduğunu bilmeni istiyorum, bir keresinde bir adam seviştikten sonra tıpkı ağabeyine benzediğimi söylemişti. Ne yazık ki bunu zaten biliyordum çünkü gördüm... bilirsin, aklımla."

August gülmek istedi ama yapamadı. Lucas'ın ona defolup gitmesini söylemesini, ona psikopat, deli demesini bekliyordu. "Sadece bilmeni istedim. Bu konuda kötü hissediyorum. Eğer yapabilseydim kendimi kötü hissedirdim. Bu konuda kötü hissetmem gerektiğini biliyorum. Ama kendimi de tanıyorum. Birbirimizi çok az tanıyor olmamız umurumda değil. Sadece sen varsın. Sen benim için doğru kişisin ve eğer sana sahip olamayacaksam, artık var olmamayı tercih ederim."

Lucas August'a döndü ve kollarını onun boynuna doladı. "Bu konuda nasıl hissetmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Mesleğim göz önüne alındığında ironik. Eğer bir hastam bana sevgilisinin ona bunu söylediğini söyleseydi

Onlara hızlı ve uzak bir yöne doğru kaçmalarını ve kötü niyetli bir ilişki içinde olduklarını söyledim. Ama işte buradayım, hiçbir yere gitmiyorum. Senden korkmuyorum. Ve belki de ödünç alınmış gibi hissediyorum, ama bu benim için bunu daha az gerçek yapmıyor... bu her neyse."

"Benden korkmuyor musun?" August kalbi kaburgalarına çarparak sordu.

Lucas'ın kaşları kalktı ve yarım bir gülümseme oluştu. "Senden mi? Hayır. Diğer herkes için korkuyorum, evet. Sırf benim için dünyayı yakıp yıkmana izin veremem."

August ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak Lucas'ın yüzünü inceledi. "Sanki başka seçeneğin varmış gibi konuşuyorsun."

"Peki," dedi Lucas iç çekerek ve sabuna uzandı. "Ama bu evleneceğimiz anlamına gelmiyor. Bir ilişkimiz yok. Henüz değil. Birbirimizi tanıyalı bir hafta bile olmadı."

August kaşlarını çatarak Lucas'a baktı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye suratını astı. Sonra da, "O zaman biz neyiz?" diye sordu.

Lucas sabunlu bezi August'un göğsüne bastırdı ve onu iyice ovmak için zaman ayırdı. "Kohn'la işler ters giderse ikimiz de hangi akıl hastanesine düşersek düşelim oda arkadaşınız."

August, Lucas'ın kaçmadığını, sadece onunla dalga geçtiğini anladığında nabızı normale döndü. "Birbirine uyan deli gömlekleri alabiliriz."

Lucas sırtarak el bezini aşağı kaydırды ve August'un taşaklarını daha sonra yemeyi planlıyormuş gibi temizledi. "Modaya uygun deli gömleği yapıyorlar mı?" Lucas sordu.

August eğilip onu öptü ve kendini Lucas'ın eline bastırdı. "Elbette. Mulvaney'ler için sadece en iyisi."

FOURTEEN

LUCAS

Cricket, Lucas ve August kafeye girdiğinde gülümsedi ve parmaklarını birbirine geçirdiklerini görünce sırttı. Bu sabah saçları asit yeşiliydi ve mor ruj sürmüştü. El sallayarak selam verdi ve kapıya yakın bir masaya oturduklarında hemen her zamanki siparişlerini vermeye başladı. Mekân tamamen boştu. Yine de Lucas, August'un kapıya bakan koltuğa oturmasına dikkat etmeden edemedi. Tam da polislere göre bir hareketti. August'un hiç de öyle olmadığını düşünürsek ironikti.

Siparişleri tamamlandığında August tezgâhtan alıp Cricket'ın bahşiş kavanozuna fazla para bıraktı. Yerine dönerken Lucas'ın kahvesini ve kekini masaya bıraktı ve bacaklarını birbirine doladı. Fazla konuşmadılar ama Lucas'ın birkaç saat önce yaptıklarını düşünerek liseli bir kız gibi kızarmasına neden olan bakışlarla dolu rahat bir sessizlikti bu.

Lucas çikolatalı kekini yavaşça parçalara ayırdı, küçük parçalara ayırıp ağzına attı. August çedarlı jalapeno çöreğini seçmişti ve Lucas'ın eğlendirici bulduğu bir incelikle, sanki kotuna ve tişörtüne kırıntılar bulaşmasından endişe ediyormuş gibi yiyordu.

Onlar yemek yerken Cricket onları dikkatle izledi, bakışları onlardan tezgâhın arkasındaki bir şeye, kapıya ve tekrar geri döndü. Her zamankinden daha garip davranmıyordu ama davranışlarında bir şey vardı

Lucas'ı tedirgin ediyordu ve bu da August'un restoranda gizlenen tehditlere karşı etrafı taramasına neden oluyordu.

August'un telefonu çaldığında ekrana bakmak için çevirdi ve kimin aradığını görünce hemen açtı. Telefonu aralarına yerleştirdi ve hoparlör düğmesine bastı. "Günaydın, Calliope."

August'un hoparlörü açması garip bir şekilde samimi bir jest gibi görünüyordu. Lucas bu saçma düşünce karşısında gözlerini devirdi ve August'tan şaşkın bir bakış aldı. Lucas onu görmezden gelmesini söylemek için elini salladı.

"Kolun nasıl?" Calliope selam vermek yerine sordu.

August'un ağzı sert bir çizgi oluşturdu. "Kim söyledi?"

Calliope kıkırdadı. "Kim sanıyorsun? Siz daha depodan çıkmadan Adam bana mesaj attı. O kaltağın neşteri ele geçirmesine izin mi verdin? Sen böyle biri değilsin."

"Teşekkür ederim. Ben de öyle dedim," diye araya girdi Lucas, August'a üstün bir bakış atarak.

Uzun bir duraklama oldu ve sonra, "Aman Tanrım. Sen o musun? Lucas sen misin? Lucas mı?" Calliope ünlü birine gösterebileceği saygı ve huşu ile sordu.

August ona sırtarak kahvesinden bir yudum aldı.

Lucas telefona doğru eğildi. "Evet. Selam."

"Merhaba. *Merhaba*," dedi tekrar. "Hakkınızda çok şey duydum. Medyum olduğun doğru mu? Bunların hepsine inanırım. Astroloji. Tarot. Hayaletlere. Annem insanların ne zaman öleceğini onlardan önce bilirdi. Eskiden onların yüzlerine baktığını ve normal yüzleri yerine bir kafatası gördüğünü söyledi. Çocukken başlamış, en azından kilisede-"

"Calliope," diye araya girdi August, "aramanın bir nedeni var mıydı?"

Lucas ondan hemen hoşlanmıştı. August'un ukala kardeşi Adam'ın aksine Calliope daha çok Noah'ya benziyordu, daha... insana. Arkadaş canlısıydı. Onu tanıdığı için heyecanlıydı. Doktorlardan iş arkadaşlarına kadar onun deli olduğunu düşünen yüzlerce insanla çevrili olduktan sonra bu garip bir duyguydu.

"Babanın evine gidebilir misin? Bulduğum şeyi sana anlatmak istiyorum ama sanırım bunu büyük ekranda görmem gerekiyor."

August bakışlarını Lucas'a çevirdi, o da omuz silkti. "Bir saat içinde orada olabilirim."

"Bir saat içinde orada olabiliriz," diye düzeltti Lucas, August'a sert bir bakış atarak onunla bu konuyu tartışmayacağını anlamasını sağladı.

August uzun bir süre onu inceledi. "Birazdan orada olacağız."

Calliope'nin sesi sersemlemiş , "Aileyle mi tanışacak?
Şimdiden mi? Adam'dan daha hızlı
çalışıyorsun." August iç çekti.
"Calliope..."

Lucas gülümsedi. August'un insanların isimlerini bir uyarı gibi kullanmak gibi bir huyu vardı. Dün gece Lucas onu yatağa bağladığında da aynı şeyi yapmıştı. Bunu düşününce tüm vücudu kızardı. August Mulvaney'yi yatağa bağlamış, muhtemelen hayatının en erotik ve samimi anını yaşamıştı... ve bunu söyleyecek kimse yoktu.

"Peki. Babana geldiğini haber vermemi ister misin?" Calliope yenilmiş bir halde sordu.

"Hayır. Sorun değil. Sanırım, eğer evdeyse, eninde sonunda bize ulaşacaktır. Bu konularda altıncı hissi vardır. Ve ne yaparsan yap diğerlerine söyleme. Lucas'ın ailenin geri kalanı tarafından bunaltılmasına gerek yok."

"Ayy," diye Calliope.

August gözlerini devirerek bağlantıyı kesti, sonra Lucas'a baktı. "Buna hazır olduğuna emin misin? Adam onu ilk kez eve getirdiğinde babam Noah'ın ağzını burnunu dağıtmıştı."

Lucas'ın göğsü sıkıştı. "Arkadaşım olduğunu düşündüğüm insanlardan daha kötü olamaz. Bu işin sonunu görmem gerek. Dışarı çıktığımdan beri korkuyla kaçarak çok fazla zaman harcadım. Kohn'un ne yaptığını ya da bu yüzden ellerime ne kadar kan bulaştığını kim bilebilir?"

August kaşlarını çatı. "Bunların hiçbirini sen yapmadın. Başkalarını uyarmaya çalıştın. Doğru olanı yapmaya çalıştın ve bunun için seni cezalandırdılar. Bu onların suçu."

August ayağa kalktığında Cricket, "Lucas?" diye seslendi.

Sesinin dalgalanma şeklindeki bir şey, başlangıçtaki tedirginliğini bir kademe daha artırdı. "Öyle mi?"

Tereddüt etti, sonra tezgâhın altına uzandı ve bir kutu aldı. "O adamı tekrar görürsem seni aramamı söylediğini biliyorum ama..." Sözlerini yarıda kesti, yüzü solgundu.

Kutuda uğursuz bir şey yoktu ama sanki bir bombaymış gibi dikkatle tuttu. Sadece siyah bir ayakkabı kutusuydu, etrafında özenle hazırlanmış kırmızı bir kurdele ve küçük beyaz bir etiket vardı.

Alt dudağını çiğneyerek tezgâhın yanına geldi. "Bu sabah kapımızın önündeydi. senin adın yazıyordu. August'un değildi."

Yazı. Bir şey beni ürküttü ama o adamdan olup olmadığından emin değildim. Geldiğinde sana gösterecektim ama çok mutlu görünüyordun. Ama şimdi gidiyorsun... Bununla ne yapmalıyım?"

Lucas'ın midesi bulandı ama August sakın bir şekilde ondan aldı ve ona güven verici bir gülümseme verdi. "Bundan sonrasını biz hallederiz. Bunun gibi başka paketler alırsan bizi ara. Onlara dokunmayın, sadece beni arayın." Cebinden bir kartvizit çıkardı ve ona uzattı. "Lucas bundan sonra benimle kalacak."

"Ne?" Lucas kafasını kaldırarak sordu.

August gerekirse dövüşmeye hazırmış gibi çenesini dikleştirdi. "Beni duydun. Seninle oynuyor. Bir seri katille kedi fare oyunu oynayacak değilsin."

Cricket'in nefesi kesildi. "Seri katil mi? FBI ajanı olduğunu söylemişti." Kaşlarını çatı ve kendi kendine, "Rozeti çok yasal görünüyor," diye mırıldandı.

"O bir seri katil ve gerçek bir rozet," dedi August, Lucas'ı şaşkına çeviren gerçekçi bir tonla. "Yani ne kadar tehlikeli olduğunu tahmin edebilirsin. Eğer onu görürsen beni ara. Günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun. Anladın mı? Polisleri arama. Beni ara."

Cricket'in gözleri irileşti ve korktuğu her halinden belli olan başını salladı.

Lucas'ın bu otoriter ve buyurgan August'u garip ve yapmacık August kadar çekici bulmaması gerekirdi ama bulmuştu. Adam seksi, zeki bir paketin içinde toplanmış bir düzine farklı insandı ve Lucas'ın psikoterapist kalbi bunun için oradaydı. August'tan asla sıkılmayacaktı.

Cricket sesli bir şekilde yutkundu, eli August'un kartını ölümcül bir şekilde buruşturdu. "Ölecek miyim yoksa?"

August ona şaşırtıcı derecede nazık bir gülümseme verdi. "Onun tipi değilsin. Kaybolursanız insanlar umursayacaktır."

Cricket'in yüzünde sayısız ifade belirdi; bir yandan rahatlamış, bir yandan da bu ifadenin imaları karşısında dehşete düşmüştü. Kimse kendi güvenliğinin daha az şanslı birinin zararına olduğunu düşünmek istemezdi.

Lucas onun koluna dokunmak için elini kaldırdı ama sonra vazgeçti. Kazara bir aktarıma ihtiyacı yoktu. Zaten yeterince endişeliydi. "Her şey yoluna girecek."

Cricket ona inanmaz bir bakış attı. O da anladı. Sözlerine onun kadar inandığından emin değildi. Ama kendine her şeyin yoluna gireceğini söylemeye devam etmek zorundaydı.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Thomas Mulvaney'nin evi bir filmde fırlamış gibiydi. Yemyeşil peyzajıyla geniş bir arazi. Lucas'ın dairesinin beş katına sığacak kadar büyük bir garaj. Üniversitenin tüm sosyal bilimler bölümünü sorunsuzca barındırabilecek gibi görünen dev bir ev.

August kapıyı çalmadı, sadece kapıyı iterek açtı, polo tişörtlü ve haki pantolonlu genç bir kadına başını sallayarak elektrik süpürgesini İran halısının üzerinde itti, at kuyruğu hareket ettikçe sallanıyordu. Evin her yerinde düzinelerce başka temizlikçi vardı. Bu büyüklükte bir evin bakımı için kaç kişi gerekiyordu?

August hiçbirine aldırış etmiyor, kaşlarını çatanlara başıyla selam veriyor ama Lucas'ı varlığını belli etmeden evin içinde sürüklüyordu. Lucas'ın sadece evin karmaşık düzenini anlaması bile oraya ait olduğunu gösteriyordu. Lucas bir şirket patronunun seri bir kundakçıya kurban gittiği bir davada çalıştığından beri bu kadar büyük bir evde bulunmamıştı ve olay yerine vardıklarında o evin duvarlarının çoğu yoktu.

August onu dar bir koridordan geçirerek tuş takımı olan sağlam bir kapıya götürdü. Lucas'ın omzunun üzerinden onu izlediğini düşünmeden şifreyi tuşladı. Belki de kod her gün değişiyordu.

İçeri girdiklerinde bir toplantı odasına benzeyen bir yere girdiler. August'un, evine girdiği ve Batman olduğunu söylediği gece ona zihninde gösterdiği odaya. Büyük bir masa, iki duvarı kaplayan ekranlar, üçüncü duvarda bir cinayet panosu... ve devasa konferans masasının etrafında oturdukları yerden ona bakan dört adam vardı.

August içini çekerek ayakkabı kutusunu masanın üzerine koydu. "Neden hepiniz buradasınız?"

Yaşlı adam ayağa kalktı ve Lucas'a dostça bir gülümseme verdi. Thomas Mulvaney objektif olarak bakıldığında resimlerinden bile daha ateşliydi. Lucas adamın kaç yaşında olduğunu daha önce okuyup okumadığını hatırlamaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Kırklı yaşlarının sonundan ellili yaşlarının başına kadar herhangi bir yaşta olabilirdi ama fitti, iyi giyinmişti ve sorgulanmadan yürümeye alışmış bir adamın özgüveniyle yürüyordu.

"Lucas, bu benim babam," dedi August isteksizce, sanki bunu sadece beklediği için yapıyormuş gibi. "Kardeşim Adam'ı tanıyorsun. Kötü bir koku almış gibi görünen kızıl saçlı olan ağabeyim Atticus ve korsan gemisinden yeni inmiş gibi görünen de kardeşim Archer. Bu da Lucas."

Thomas uzandı ve Lucas'ın karşılık vermesini beklemeden elini tuttu. Anında bir görüntü yağmuruna tutuldu. Çok daha genç bir Thomas beş tabutun başında ağlıyordu. Gözetleme penceresinden küçük bir çocuğa bakan bir adam. Thomas, kızıl saçlı ve perili gözlü çok daha genç bir adamla kavg ediyor. Thomas masanın etrafında toplananlara Lucas'a iyi davranmalarını söylüyor ve onlar da buna itiraz ediyorlardı. Lucas elini çekti, içinden bir ürperti geçti.

Thomas başını eğdi, bakışları keskindi. "Ne gördün?"

Lucas tereddüt etti. Bu bir çeşit test miydi? August, Noah'yı bezdirdiklerini söylemişti. Şimdi olan da bu muydu? Lucas toplantıya girebilmek için para mı kazanıyordu? Thomas'ın Lucas'ın sahip olduğu her şeyi görmesini istemesine imkân yoktu. İlk birkaç görüntü samimi gelmişti. Yüksek sesle paylaşılamayacak kadar samimi. "Diğerlerine bana iyi davranmalarını söylüyorsun çünkü bu August'u kızdırabilir. Adam, Noah buraya ilk geldiğinde ona kötü davrandığın için surat asıyor. Atticus'un Kendra adında birinin asla döngüye dahil olmasına izin verilmemesinden şikayet etmesi."

Hepsi ona baktı, sonra da Lucas hakkında hüküm vermesini bekliyormuş gibi bakışlarını Thomas'a çevirdiler. Thomas sadece gülümsedi ve boş sandalyeleri işaret etti. "Otursana Lucas. Lütfen," diye ekledi, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. Lucas ayakta durmaya devam etti, Thomas'ın ani tavır değişikliğine rağmen odadakilerin düşmanca bir tavır içinde olduğunu sezmişti.

"Neden hepiniz buradasınız?" August tekrar sordu.

Atticus homurdandı. "Çünkü Calliope'u bu adam için bir FBI ajanını gözetliyorsunuz - eski bir FBI ajanı, *bir yabancı* - ve sınıfın geri kalanına söyleme ihtiyacı hissetmediniz."

August öfkeden kuduruyordu. "Ve bunun yerine, ispiyonladı ve bu küçük müdahalenin sahnelenmesine yardım mı etti?"

Thomas içini çekti. "Calliope bana çocuklardan duymadığım hiçbir şey söylemedi. Ve bana söylememenin seni kızdırmaktan daha büyük bir risk olduğunu biliyordu."

"Ona Laurence Kohn'un geçmişini araştırmamasını mı söyledin?" August sordu. Lucas'ın kalbi sıkıştı. Sonunda bir yerlere varmaya başladıklarını sanıyordu.

Thomas kaşlarını çatı. "Hayır. Soruşturmayı onun yapmasına izin verdim. Ondan sadece kendi geçmişimi kontrol etmesini istedim. Arkadaşın hakkında."

Evet, bunun sonu iyi bitmeyecekti. August'u bu işe bulaştırmamalıydı. Bekle, August'u mu bu işe bulaştırmıştı yoksa kendisi mi davet etmişti? Lucas artık hatırlayamıyordu bile.

August'un etkisi soğuklaştı. "Calliope'u kişisel bir mesele için kullandığımı sana söylemem gerektiğini düşünmemiştim. Ve kesinlikle önce benimle konuşmadan erkek arkadaşımın geçmişini araştıracağınızı da düşünmemiştim."

Atticus başını Adam'a doğru eğerek, "Az önce erkek arkadaş mı dedi?" diye fısıldadı.

"Hı-hı," diye onayladı Adam, sanki bir kavga bekliyormuş gibi öne doğru eğilerek. Archer kehribar rengi sıvıyla dolu bir bardağa uzandı, belli ki sıkılmıştı.

Thomas ürkütücü derecede sakindi. "Calliope'tan bir federal ajanı soruşturmasını istediniz. Bu hepimizi etkiler."

"Peki, bu bir tuzak mı?" August sordu. "Calliope gerçekten bir şey bulmadıysa, biz gideriz. Bizim işlerimiz var. Bundan sonra kendi araştırmamızı yapacağımızdan emin olacağım."

Lucas'ın elini tutarak onu kapıya doğru çekti.

"August, dur." August babasının sert ses tonu karşısında donakaldı. "Calliope ajanınız hakkında bilgi buldu."

August arkasını dönmedi. "Dairemden bana iletebilir. Bu, size gelebilecek tepkileri en aza indirecektir."

Lucas, Ağustos'u hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Dışarıdan herhangi bir öfke belirtisi göstermiyordu ama Lucas onun öfkesini canlı bir şey gibi hissedebiliyor, dokundukları noktadan Lucas'ın içini sıcaklıkla dolduruyordu. August babasının kendisine güvenmemesinden hoşlanmıyordu ve Lucas'a yansıttığı görüntüler, August öfkesini işledikçe artan şiddetin neredeyse karikatürize edilmiş görüntüleriydi.

Thomas'ın sesi sertti ama kaba değildi. "August. Otur. Şimdi."

Lucas August'un boşluğuna doğru eğildi ve dudaklarını kulağına bastırdı. "Benim için savaş başlatma. Onu dinle. Zaten buradayız."

Lucas onu masanın sonundaki iki koltuğa doğru çekti ve August karşı koymadan onu takip edince rahatladı. İkisi de oturduktan sonra Lucas sordu, "Benim hakkımda ne buldun? En azından kendimi açıklayabilmeliyim, değil mi?"

Thomas belli belirsiz gülümsedi. "Başlangıç olarak, akli dengenizin yerinde olup olmadığını ya da gerçekten durugörü yeteneğine sahip olup olmadığınızı öğrenmek istedim. Belki de oğlumu, tüm sırlarımızı zaten bildiğini düşünmesi için kandırmanın akıllıca bir yolu olduğunu düşündüm. Gizli görevde olduğunu."

"Peki ya şimdi?" Lucas temkinli bir ifadeyle konuştu.

"FBI'daki kayıtlarınızı, hızlı zihinsel düşüşünüzü ve tesisteki tıbbi çizelgelerinizi inceledikten sonra, meslekteki birkaç güvenilir arkadaşımın telefon görüşmeleri yaptım ve kimsenin iyi bir kapak hikayesi satmak için bir akıl sağlığı tesisinde bu kadar zaman geçirmediği sonucuna vardım."

"Yani ona inanıyor musun?" August sordu.

"Sadece onun gerçekten deli olduğunu, gizli görevde olmadığını düşündüğünü söyledi. Pek parlak bir onay değil," dedi Atticus.

Thomas bakışlarını en büyük oğluna çevirdi. "Atticus, sessiz ol."

İri yarı adam somurtmaya başladı. Mulvaney çocukları sorgulanmaktan ve istediklerinin yapılmamasından hiç hoşlanmazlardı. Oyuncaklarını ve babalarının gözdesi olma statülerini şiddetle savunmaya istekli, canı küçük çocuklar gibiydiler. Lucas'ın içindeki kriminolog her biriyle oturup nasıl davrandıklarını görmek istiyordu. Ama orada bulunmalarının nedeni bu değildi.

Thomas Lucas'a baktı. "Söylediğin şeyi yapabileceğine ve sana tuzak kurulduğuna inanıyorum. Calliope'un ne bulduğunu öğrenene kadar başka bir şey hakkında karar vermeyeceğim."

Thomas konferans odasının hoparlöründeki bir düğmeye bastı. "Calliope, hepimiz buradayız."

Tam önlerindeki ekran aydınlandı, ancak hiçbir bilgi sunulmadı. "Üzgünüm August," dedi utangaç bir ifadeyle. "Pekâlâ, işte bildiklerim. Laurence Kohn, Lucas'ın üniversitedeki işe başlamasından yaklaşık iki hafta sonra buraya kalıcı olarak transfer oldu. Aslında Lucas buraya resmen taşınmadan önce yerleşmiş. Söyleyebileceğim kadarıyla yalnız yaşıyor, masa başı bir işte çalışıyor."

Denetleyici özel ajan ve faturalarını zamanında ödüyor. Bilgisayarı tertemiz, banka kayıtları sıkıcı. Kağıt üzerinde, gıcırdayacak kadar temiz."

"Ortağı olabilecek birini bulabildiniz mi?" August sordu.

"Evet, mesele de bu, tuhaf olarak göze çarpan tek şey telefon kayıtları. Kullan at telefonlardan müstehcen sayıda arama alıyor. İlk başta bu ortağın aşırı temkinli olduğunu, sınırlı kullanımdan sonra kullan at telefonları attığını düşündüm ama sonra rakamların üst üste geldiğini fark ettim. Kullan-at telefonlardan tekrar tekrar aranıyor ama hepsi farklı kişilerden geliyor."

"İnsan kaçakçıları mı?" Archer sordu.

Lucas başını salladı. "Kohn bu kadınlara işkence ediyordu. İnsan tacirleri mallarına zarar vermezler. İnsan tacirleri kurbanlarını kontrol etmek için uyuşturucu ve borç kullanırlar. Onları tutmak bir sorumluluk haline gelmedikçe sakat bırakmazlar. Bu kadınlar sadece onun sapkın zevki için alındı. Kaçırıldıkları zaman ile cesetlerinin bulunduğu zaman arasında çok kısa bir zaman var."

August Lucas'a döndü. "Ama birkaç genç kadının kaybolmasına rağmen sadece üç cesedin söylemiştin. Onları saklamamasının bir nedeni olabilir mi? Belki de çok fazla sorun çıkarmışlardır? Belki diğerleri kaçırılmıştı ama bu kadınlar... bir uyarı mıydı? Ya da dediğiniz gibi, sizinle alay etmenin bir yolu mu?"

"Belki de. Ama bu sadece... kötü hissettiriyor. Bir şekilde yanlış. Bunu açıklayamıyorum. Eğer onları kaçırıyorsa, parasını bir yerlerde saklıyor olmalı, değil mi?"

Archer koltuğunda kıpırdandı. "İşlemler darknet üzerinde gerçekleşiyorsa, kripto para kullanıyor olabilir. Yeraltı dünyasının tercih ettiği para birimi."

"Yani elimizde hiçbir şey yok mu? Tüm niyet ve amaçlar için, o sadece başka bir namuslu vatandaş," dedi Lucas, ses tonuna iğrenme sızarak.

"Ama biz öyle olmadığını biliyoruz. Seninle taşak geçiyor. O post-it notu sadece bir uyarı değil, bir ipucuydu," dedi August. "Seninle oynamak istiyor, seni kendi sapkın oyununa çekmek istiyor. O kutuda her ne varsa, seni bulmacanın başka bir parçası için korkunç bir şey yaşamaya zorlayacak bir şey olacağını garanti ederim. Suçlu olduğunu biliyoruz. Bırakın da şu herifi öldüreyim. Kimse onu özlemeyecek."

Lucas başını iki yana salladı, bakışları ayakkabı kutusuna kilitlenmişti. August kutu konusunda haklıydı. Kohn onunla taşak geçiyordu. "Ya başka kızları da kaçırdıysa? Dışarıda işkence gören başka kadınlar olup olmadığını bilmiyoruz."

"Lucas haklı. Burada kızlar kayboluyor," dedi Calliope ve herkesin dikkatini tekrar odanın ortasındaki hoparlöre çekti.

"Kim?" Thomas sertçe sordu.

Calliope, "Kim olduğunu söyleyemem ama nerede olduğunu söyleyebilirim," derken ekranda bir imleç belirdi.

"Ne demek istiyorsun?" Thomas sordu.

Ekranda bir harita belirdi. "Bu altı blokluk yarıçapı görüyor musunuz?"

"Evet," diye onayladı Thomas, pembe renkle işaretlediği bloklara bakarak.

Calliope konuşurken bile sanki bir şekilde çoklu görev yapıyormuş gibi hızla yazıyordu. "Burası bizim skid row versiyonumuz. Burası evsiz nüfusumuzun, bağımlıların ve seks işçilerinin en yoğun olduğu yer. Tahmin edebileceğiniz gibi, çok fazla çakışma var."

"Tamam mı?" August sordu.

"Düzenli olarak kaybolan belli sayıda yoksul insan var. Garip bir şekilde, istatistikler oldukça sabit kalıyor. Laurence Kohn şehre taşındıktan iki hafta sonra bu sayı hızla artmaya başladı. İnsanlar şehrin bu bölgesinde endişe verici bir oranda kayboluyor." Kayıp kişi ilanları ekranı doldurmaya başladı, tek bir kişi bile göze çarpmayana kadar birbirinin üzerine biniyordu. "Eğer erkeklerden ve ölü bulunanlardan kurtulursam, geriye tüm bu kadınlar ve genç kızlar kalır."

Lucas kahvaltısının yemek borusundan geri çıktığını hissedebiliyordu. "Calliope, profillerde herhangi bir örtüşme var mı? Hayatlarının detaylarını karşılaştırabilir misin? Özellikleri, karakterleri? Bir modele işaret eden herhangi bir şey?"

"Deneyebilirim. Bu biraz zaman alacak. Bu nüfus, isteseler de istemeseler de şebekeden bağımsız yaşama eğiliminde."

August, "Bu arada, belki de bunu eski yöntemlerle yapmalıyız," diye önerdi.

Lucas kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" "Onu takip edelim," diye önerdi August.

Lucas başını salladı. "Bizim de hayatlarımız var. Gece gündüz adamın peşinden koşamayız."

August'un kaşları birbirine çatıldı. "Biz değil. Aracına bir GPS yerleştireceğiz. Evine böcek yerleştireceğiz."

Adam alay etti. "Bir FBI ajanının evine zorla girmenizi tavsiye etmem."

Thomas içini çekti. "GPS takip cihazına evet. Haneye tecavüze hayır." August'un kuşkulu bakışları karşısında Thomas, "Şimdilik." dedi.

August ofladı pufladı. "Peki."

"Calliope, önceliği buna verelim. Noah'nın diğer davalarını ikinci plana at, Lucas'ın önerdiği gibi en olası kurbanları daraltabilecek misin bir bak ve ayrıca Kohn'un herhangi bir kripto para birimine sahip olduğuna dair bir referans bulabilecek misin bir bak."

Çiviler tıkırdamaya devam etti. "Elimden geleni yapacağım ama eğer Bitcoin ya da Ethereum değilse, daha az bilinen para birimlerinden biriye, bu neredeyse imkansız olacak."

"Elinden geleni yap," dedi Thomas. "Beni haberdar et. Ben söylemeden kimse bir şey yapmayacak. Anladın mı?"

August'un burun delikleri alevlendi ama başıyla onayladı. "Calliope, Kohn hakkında elinde ne varsa bana gönder. Bugün arabasına bir takip cihazı yerleştirmek istiyorum."

"Anladım."

Bununla birlikte gitmişti. Thomas Lucas'a baktı. "İhtiyacın olan kanıtı asla elde edemeyebileceğin gerçeğiyle barışmalısın. Eğer kurbanlarını bulamazsak, birkaç kayıp kadın ile potansiyel kurbanlarla dolu bir dünya arasında seçim yapmak zorunda kalabileceğin bir zaman gelebilir."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi Lucas, bu kadınları bir yerlerde ölüme terk etme düşüncesiyle boğulurken.

Archer içkisinin kalanını fondip yapmadan önce, "O zaman biz senin için yaparız," dedi.

Thomas, "Evet, bu operasyonun bir saati var," dedi. "Eğer önümüzdeki bir hafta içinde bu işi halledemezsek, onu ortadan kaldıracacağız. Başka seçeneğimiz yok."

Lucas ellerini yüzünde gezdirdi. Mantıklarını anlıyordu, gerçekten. Bu kayıp kadınları sonsuza dek arayamazlardı. Kim olduklarını bile bilmiyorlardı. Hayaletleri kovalamak gibi olurdu, belki de kelimenin tam anlamıyla. Hangi noktada Mulvaney'lerin yaptıklarına izin vermeliydi?

Ve her şey bittiğinde kendisiyle yaşayabilecek miydi?

FIFTEEN

AUGUST

August öğleden sonraki ilk dersi bittikten sonra Lucas'ı aradı. Konferans salonunda oyalanan sıkılmış bir birinci sınıf öğrencisi, Lucas'ın yirmi dakika önce dönem ödevi için bir değerlendirme tablosunun kopyalarını çıkarmak üzere kütüphaneye gittiğini söyledi. August buna kaşlarını çattı. Lucas neden fakülte için fotokopi makinesini kullanmıyordu ki?

Kütüphane kırmızı tuğlalı, üç katlı, kemerli pencereleri ve girişleri olan gotik bir canavarlıktı. İçeri girdiğinde öğrenciler hoş karşılanmamış gibi kaşlarını çattı. Kulaklığını masasında unuttuğu için sessizliğe şükrederek onlara pek aldırış etmedi. Konferans odalarının ve sadece ders çalışmak için yapılmış ses geçirmez bölmelerin yanı sıra öğrenciler tarafından yönetilen üç ödeme masasının önünden geçti.

Her katta fotokopi makineleri vardı ama August girişten görülebildiği ve Lucas olmadığı için birinci kattakileri atladı. İkinci katta da yoktu. Üçüncü katta August kütüphanenin en ıssız yerine, nasıl yapılır kılavuzları ve teknik rehberlerle dolu bölüme yöneldi.

August fotokopi makinelerinin nerede olduğunu bilmeseydi bile, Lucas'ın sinirli küfürlerinin sesini takip edebilirdi. August gülümseyerek hızını artırdı. Köşeyi tam zamanında döndüğünde Lucas'ın fotokopi makinesini bir kez, sonra bir kez daha tekmelediğini gördü.

"Bu fotokopi makinesinin huysuzluğu meşhurdur. Bu yüzden burada, kimsenin olmadığı bir yerde duruyor."

Lucas August'un sesiyle irkildi ama hemen toparlandı, sesi asıktı. "Elbette öyle."

Lucas bir kez daha fotokopi makinesinin tepesine vurduğunda August onu çekiştirerek yığınların içine doğru sürükledi. "Fakülte fotokopi makinesinin nesi var?"

"Arızalı." Lucas sanki diğer fotokopi makinesini bozmuş gibi yanlarındaki makineye ters ters baktı.

"Neden ofisinizin dışındakini kullanmıyorsunuz?"

Lucas burnundan bir nefes üfledi. August onu hiç bu kadar gergin görmemişti. "Çünkü arkadaşın beni her gördüğünde ikimiz hakkında bilgi almak için beni sıkıştırmaya çalışıyor."

"Bianca?" August sordu.

Lucas omuz silkti. "Sanırım. Tanıştığımız gün ikiniz çok samimi görünüyordunuz."

Sesinin altında ufak bir ipucu vardı... bir şey. Kıskançlık olmadığı kesin. "Sen... Benim iş arkadaşımın aramda bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Benimle mi? Öyle birine benziyor muyum?"

Lucas alışılmadık bir şekilde somurtkandı. "Nereden bilebilirim ki? Birbirimizi çok az tanıyoruz."

August onu dikkatle inceledi. "Neler oluyor? Babamın evinden ayrıldığımızda iyiydin. Şimdi ise surat asıyorsun ve sanki sana borcu varmış gibi ofis ekipmanlarını dövüyorsun."

"Daha fazla kadının nasıl kaybolduğunu düşünmeden edemiyorum. Benim yüzümden. Haftalarımı bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmaya çalışarak geçirdim. Bencil ve aptaldım ve şimdi benim yüzümden daha fazla insan acı çekecek ve ölecek."

August, Lucas'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sarı sayfalı eski kitaplarla dolu bir koridora doğru itti. Yaşlarının kokusunu alabiliyordu. "Elinden gelen her şeyi yaptın. O kadınları kurtarmaya, bir katili sokaklardan uzaklaştırmaya çalışırken kendini bir psikiyatri merkezine attırdın," diye hatırlattı ona.

"Yalan söylemeliydim. O olduğunu anlamaları için başka bir yol bulmalıydım. Yapabilirdim..." Lucas elini çaresizce sallayarak sözünü kesti.

"Ne olabilir? Kanıt mı üretmiş? Onu iş üstünde mi yakaladınız? O yalnız çalışmaz. Seni öldürür ve arkalarına bile bakmazlardı. Sen doğru olanı yaptın."

Lucas çenesindeki kaslar titreyene kadar dişlerini sıktı ve sertçe yutkunarak, "Boğazını kesip bu işi bitirebilirdin. Hayır, onu yavaşça öldürür, canını yakar, sonra da öldürürdün ve bu yeni kadınlar onunla asla karşılaşmazdı."

August başını salladı. "Çünkü ben öldürmeye programlandım. İnsanları araştırmıyorum, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilim. Noah, Calliope ve Thomas vakaları bulurlar, kanıtları bulurlar. Ben bir dosya klasörü ve bir plan alırım. Sonra da yapacağımı yaparım." August, yüzündeki gerginliğin bir kısmının gittiğini görmeyi umarak Lucas'ı inceledi ama yüzündeki gerginlik daha da artmış gibiydi. "Lucas, sana bir hediye verildi. Bir dokunuşla insanların en iyi ve en kötü yanlarını görebiliyorsun. Nüfusun yüzde birinden daha azının yapabildiği bir şeyi yapabiliyorsun. Mucizevi sayılırsın. Ve babam hiçbir şey söylememiş olsa da, seni ailede nasıl kullanabileceğini düşünmeye başladığını garanti edebilirim."

Gözyaşları Lucas'ın yanaklarından aşağı yuvarlandı, August'un elleri altında yüzü ısındı ve sonra August'un elinden kurtuldu. "Bunu sadece kendimi daha iyi hissetmem için söylüyorsun."

August alay etti. "Bunu söylüyorum çünkü doğru. Daha iyi hissetmek isteyen birinin en son başvuracağı kişi benim."

Lucas burnunu çekerek yüzünü sildi ve başını eski kitaplara yasladı. "Artık beni daha iyi hissettiren tek şey senmişsin gibi görünüyor."

August'un kaşları birbirine çatıldı. Bu bir iltifattı ama öyle bir acıyla söylenmişti ki kafası karıştı. "Bu kötü bir şey mi?"

Lucas mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Bir seri katille yatıyorum ve bir diğeriyle kafa oyunları oynuyorum. Birbirimizi tanıyalı bir hafta bile olmadı ama göğsümde bir delik varmış gibi hissettiğimde aramak istediğim tek kişi sensin."

Lucas'ın sözlerindeki bir şey August'u şiddetli bir sahiplenme duygusuna sürüklemişti, tam orada kendisine ait olanı sahiplenmeye yönelik derin ve ilkel bir ihtiyaç. Lucas onu aramak istiyordu, sadece onu. O Lucas'ın kişisiydi. İleri atıldı, ağızlarını birbirine çarptı, Lucas'ın dudakları yumuşadığında inledi, sonra şaşkınlık dolu bir sesle onun dudaklarına teslim oldu.

August onu yığınlara doğru sıkıştırdı ve Lucas'ın sikinin kalçasında sertleştiğini hissettiğinde hırladı. Dişleriyle kulağının kabuğunu çekiştirmeden önce dudaklarını çenesinden öpmek için uzaklaştırdı. Lucas'ın aleti

Elini Lucas'ın kemerine götürdü ve August'un bileğini yakaladı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

August şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve ellerine baktı. "Pantolonunu açıyorum. Neden birdenbire fısıldamaya başladın? Sizi temin ederim, kütüphanenin bu bölümüne kimse gelmiyor. Birilerinin üçüncü kata gelmesinin tek nedeni süreli yayınları okumak ve onlar da diğer tarafta." Lucas ihtiyatla August'un omzunun üzerinden baktı ama parmakları August'un bileğinde gevşedi.

"Bunu yapamayız," dedi Lucas gönülsüzce de olsa.

August onun kulağının arkasına burnunu soktu. "Şu anda ağzımı üzerinde istediğini biliyorsun," diye mırıldandı. "Bunu bir düşün. Beni dizlerimin üzerinde hayal et, sikin dilimin üzerinde, dudaklarım üzerinde çalışıyor, seni emiyor, boğazımdan ağı boğalana kadar çalışıyor."

"Tanrım, August..."

August'un siki Lucas'ın ses tonundaki yalvarışla zonkladı. "Senin için diz çökmenden hoşlandığını söylemiştin. Ben de hoşlanıyorum. Seni daha iyi hissettirmeme izin ver. Seni tatmama izin ver."

August bu sefer Lucas'ın pantolonunu indirdiğinde itiraz etmedi ama nefesi hızlandı ve elleri iki yanında yumruk oldu. August dizlerinin üzerine çöktü, Lucas'ın parmaklarını saçlarında gezdirmesi karşısında mırıldanır gibi oldu, dudaklarını ayırıp göz bebeklerini kocaman açarak ona baktı.

"Siktir, benim için diz çökmenden gerçekten hoşlanıyorum," diye başardı Lucas, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı.

August, Lucas'ın gömleğinin kuyruklarını yukarı itti ve Lucas'ın pantolonunu ve iç çamaşırını onu engellemeyecek kadar çekiştirmeden önce karnını öptü. Lucas serbest kalınca August dilini Lucas'ın uzun aletinin alt kısmında gezdirdi. Lucas kısık bir inilti çıkardı, başı sertçe rafa çarptı.

August gülümsedi, ağzına almadan önce sikinin başının hemen altıyla alay etti, diliyle yarığıyla oynayarak ön sperminin acı tadını aldı.

August onaylar gibi mırıldandı ve sonra onu boğazının arkasına götürdü.

Lucas'ın boğuk çığlığı kütüphanenin sessizliğinde yankılandı. August durmadı, elini uzatıp Lucas'ın açık ağzını kapattı. August onu uzun, sert çekişlerle emiyor, bir amaç uğruna çalışıyordu. Lucas August'un avuçlarının arasında aklını yitirmiş, boğuk inlemeleri ve sızlanmaları August'u çılgına çevirmişti.

Başka bir yerde olsalardı bunu bütün gün yapabilirdi. Lucas'ın sikinin dilinin üzerindeki ağırlığını, onun tadını ve kokusunu arzuluyordu.

tenini, saç diplerinin burnunu gıdıklayışını. Lucas'ın her parçasından sonsuza dek zevk alabilir ve ondan asla bıkmayabilirdi. Ama bunu uzatamazdı. Zaman yoktu. On beş dakika sonra dersi vardı ve Lucas'ın da yapacak başka işleri olduğunu tahmin ediyordu. Lucas August'un dudaklarının arasında kendini becermeye başladığında August boğazını gevşeterek Lucas'ın serbest kalmasının peşinden gitmesine izin verdi.

Lucas yaklaştıkça daha da gürültücü oluyordu. August'un çarpık bir yanı elini çekebilmeyi diledi, birlikte ne kadar iyi olduklarını, Lucas'ı tatmin etmekte ne kadar iyi olduğunu tüm dünyaya duyurabilmeyi diledi. August dünyanın Lucas'ın ona ait olduğunu, birbirlerine ait olduklarını bilmesini istiyordu.

Lucas'ın kalçaları kasıldı, elleri August'un saçlarını sertçe çekiştirirken elinin arkasından son bir uzun inilti verdi, sonra August'un ağzını doldurdu. Hepsini ve sonra birazını yuttu, her damlanın tadını çıkarmak için elinden geleni yaptı.

Elini Lucas'ın yüzünden çektiğinde Lucas rafa yaslanmış, derin nefesler alıyordu. August, Lucas'ı dikkatlice kıyafetlerinin içine soktu, kendi ereksiyonu dar pantolonunun içinde acı verici bir şekilde belli oluyordu.

Lucas August'u ayağa kaldırdı ve pantolonunu açmaya çalıştı, belli ki bu işi onun yerine halletmeye kararlıydı. August onun elini itti. "Hayır. Bu iyiliğe bu gece karşılık verebilirsin. Bana bir şey olmaz. Bu seninle ilgiliydi."

"Teşekkür ederim." Lucas kollarını August'un boynuna doladı ve yanağını August'un omzuna bırakmadan önce onu derinden öptü.

İçine bir sıcaklık yayıldı. Karşılığında kollarını Lucas'a doladı ve onun hemen sarılmayı bırakmamasına şaşırды. Sadece ona sarıldı. August, Lucas'ın kollarına sarılmasından hoşlandığını fark etti. Sabun ve baharatlı kolonya gibi kokuyordu ve vücudunun sıcaklığı August'un kıyafetlerinden sızarak onu mutlu ediyordu. Birden, daha sonra August'un dairesinin mahremiyetinde birlikte yapabilecekleri onca şey aklına geldi ve onları silkeleyip atana kadar aklından çıkmadı.

Daha az tahrik olması gerekiyordu, daha fazla değil.

"İyi misin?" August, Lucas bütün öğleden sonra August'un kucağında kalmaya kararlı görüldüğünde sordu.

"Sadece bunu biraz daha yapmama izin vermeni istiyorum. Genelde kimseye sarılamam çünkü kalkanlarım düşer ve sonra onların tüm can sıkıcı düşüncelerini öğrenirim."

August yanağını Lucas'ın saçlarına sürttü. "Ama ben değil?"

Lucas başını August'un omzuna doğru salladı. "Hayır, sen değil. Sadece bir sonraki dersime geç kalmadığımdan emin olmak için endişeleniyorsun ve bundan ne kadar hoşlandığını ve bu gece benimle yapmak istediğin şaşırtıcı derecede edepsiz şeyleri düşünüyorsun. Bu arada ben de tamamen seninle aynı fikirdeyim."

"Tüm bunları sadece bana sarılarak mı elde edebiliyorsun?" August sordu.

"Evet. Düşüncelerin benim için çok net. Dürüst olmak gerekirse, her dokunuşumuzda daha da netleşiyor."

"Bu kötü bir şey mi?" August sordu.

"Sadece aniden yok olmasını istemediğim için," diye itiraf etti Lucas.

August onu daha sıkı sıkı. "Sadece kaçarsan yok olur." "Ben buradayım," dedi Lucas usulca.

August'un dilinin ucunda ona söz verdirmek vardı ama Lucas reddederse bunun sonuçlarıyla uğraşmak istemiyordu. "Sınıfa gitmeliyim. Benimle aşağı yürümek ister misin? Sana çalışan fotokopi makinesini gösterebilirim."

Lucas geri çekildi ve tereddütle başını salladı. "Evet, bir sonraki dersim için bunları almalıyım."

August elini uzattı ve Lucas elini tuttuğunda rahatladı. Bir yanı reddedeceğini, birlikte olduklarını başkalarının görmesini istemeyeceğini düşünmüştü. Gerçekten birlikte olduklarını. Ki öyleydiler. Lucas henüz bilmeseydi bile. Kahretsin, bunu da okuyabilir miydi?

"Evet," dedi Lucas eğlenerek. "Özür dilerim."

Lucas homurdandı. "Hayır, değilsin."

August gülümsedi. "Tamam, değilim ama olurdum."

Lucas gözlerini devirdi ama birkaç dakika önce onda olmayan bir hafiflik vardı ve August'un umursadığı tek şey de buydu.

İşten ayrıldıktan sonra Lucas ürkütücü bir sessizliğe büründü. Sanki ona uzun süre sırtını dönerse kendisine saldırabilecek vahşi bir hayvanmış gibi arka koltuktaki ayakkabı kutusuna duruyordu. August, kütüphanedeki karşılaşmalarından sonra Lucas'ın öğleden sonraki dersinin iyi geçtiğini varsayıyordu ama geçmemiş olması ihtimaline karşı sessizliği bozmak istemiyordu. Bu durumda doğru cevabın ne olduğundan emin değildi.

Okuduğu ilişki kitaplarında sevgilinin gününü sormanın adetten olduğu yazıyordu ama onlarınkinin nasıl başladığını düşününce bu kadar sıradan bir soru sormak saçma geliyordu. Yine de onun, gerçek erkek arkadaşların yaptığı her şeyi yapmaya çalışmadığını düşünmesini istemiyordu. August, Lucas'a baktığında, onu dürtmek, ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini öğrenmek için duyduğu doymak bilmez merak yerine, normal bir insanın hissedeceği endişe ve empatiyi hissetmeyi diledi.

Thomas August'a insanların üzerinde deney yapılacak kobay fareleri olmadığını söylerdi. Ama August, Lucas'ı bu şekilde düşünmüyordu. Gerçekten öyle düşünmüyordu. Ama ilişki kitaplarının söylediği gibi, Lucas'a neyin iyi geldiğini görmek için onu test etmezse ona ihtiyacı olanı nasıl vereceğini bilmiyordu. Thomas ona sadece Lucas'la konuşmasını söylerdi.

Temiz, kapılı bir apartman kompleksinin dışına park etmiş arabaların yanından sürünerek geçmeye başlayana kadar dilini tutmayı başarmıştı. August GPS takip cihazını Kohn'un arabasına yerleştireceğini söylediğinde Lucas da onunla gelmek için ısrar etmişti. Ona eşlik etmesine aldırmıyordu ama sürpriz unsurlarını tehlikeye atabilecek bir kazayla karşılaşabileceklerinden endişe ediyordu. Yine de onu reddedemezdi. Onun yanında olmak hoşuna gidiyordu.

August sitenin dışındaki bir çağrı kutusuna yanaştı ve A ile başlayan rehberi tıkladı. Birinin telefona cevap vermesi ve sorgusuz sualsiz kapıyı açması için bir düğmeye basması iki deneme aldı.

"Bunun işe yarayacağını nereden biliyordun?" Lucas sordu.

August öne doğru çekildi. "Ben yapmadım. Birkaç başarısızlıktan sonra Calliope'a kapıyı kırdırırdım. Ama insanlar topluluklarına girmelerine izin verme konusunda çok cimri davranıyorlar. Orada olmalarının bir nedeni olduğunu varsayıyorlar ya da kapılarının kilitli olmadığını söyleyerek rasyonalize ediyorlar."

Lucas başıyla onayladı ama bir kez daha sustu. Kohn'un binasını bulmak için apartman labirentinde yavaşça ilerlediler. Lucas başıyla soldaki iki katlı binayı işaret etti. "İşte orada. Bu o."

August park taradı. Yerler tahsis edilmemişti. "Şimdi tek gereken arabasını bulmak."

Lucas pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Ya evde değilse?" "O zaman bekleriz."

"Ya dışarıda başka birine zarar veriyorsa?" Lucas yine endişeyle konuştu.

August içini çekti. "O halde bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

Huysuz sessizlik geri döndü. August ödünç aldığı arabasını park yerine çekti ve farlarını kapattı. Mercedes'inin fiyatı yüz binin üzerindeydi. Oldukça lüks bir site olmasına rağmen, arabası göze çarpabilirdi ve istedikleri son şey fark edilmekti. Bunun yerine babasının Ford kamyonetini almışlardı, babasının sahip olduğu birkaç arabadan biriydi.

Kohn'un arabasını yaya olarak arasalar daha iyiydi. Toyotalar ve Hondalar arasında siyah bir Lincoln Navigator bulmak çok zor olmasa gerek. Yine de Kohn'un böylesine sıradan bir apartman kompleksinde yaşarken neden bu kadar göze çarpan bir araba kullandığı sorusu akla geliyordu.

Lucas'ın pencereden dışarı, karanlığa baktığını görünce nihayet, "Sana dokunabilir miyim?" diye sordu.

Lucas irkilerek ona baktı. August sorduğu sorunun aniliğinden irkildi. "Sormana gerek yok," dedi Lucas. "Sana söyledim, senin düşüncelerinden korkmuyorum."

August, Lucas'a August'un düşüncelerinden sadece korkmakla kalmayıp tiksindiği, hatta belki de dehşete düştüğü bir zamanın gelebileceğini söylemek istemiyordu. Ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konuydu. Elini Lucas'ın kalçasının üzerinde kaydırды ve sıktı. "İyi misin?"

"Hayır. Ama olacağım. Sanırım. O kayıp kadınlar için kendimi sorumlu hissetmemek çok zor."

August başını salladı. "Durmalsın-"

Lucas onun sözünü kesti ve "August..." derken eliyle işaret etti. August parmağını takip edince siyah bir Navigator'ın köşeyi dönerek çıkışa doğru ilerlediğini gördü. "Gidiyor."

August farlarını yakıp park yerinden çıkmadan önce otuz saniye kadar bekledi. "Güzel. Bakalım nereye gidiyor."

August, kompleksin dışına doğru kıvrıla kıvrıla ilerlerken mesafesini korumak için elinden geleni yaptı. Tam zamanında ana yola döndü ve Kohn'un ilerideki sokak lambasından sağa döndüğünü gördü. Onu kaybetmemek için hızlandı, Kohn'un kuyruğunu fark etmemesi için aralarında birkaç araba olmasına dikkat etti.

Kuzeye giden otoyola girdiklerinde Lucas şaşkınlıkla August'a baktı. August'un verecek cevabı yoktu, o yüzden yola konsantre oldu. Dikkatli olmazsa herhangi bir çıkışta Kohn'u kaybedebilirdi. Lucas'ın elleri kucağında yumruk olmuş, ön camdan gözlerini kısarak bakarken yüzü gerilmişti.

Yarım saat kadar araba sürdükten sonra Kohn hiçliğin ortasında, içinde sadece duşların olduğu iğrenç büyüklükte bir kamyon durağının olduğu bir çıkışa saptı,

eğlence ve yirmi dört saat açık bir lokanta. August da onları takip etti ama Kohn lokantanın önüne park ettiğinde, geri dönmeden önce markete doğru bir tur attı. Park ettiklerinde Kohn arka taraftaki bir masada oturuyordu.

August farlarını söndürmeden önce kamyonetini bir kez daha pencereye bakan park yerine geri sürdü. Kohn bir masada tek başına oturuyordu. August, Lucas'ın adamın kendisiyle flört etmesine neden şaşırdığını anlayabiliyordu. Uzun boylu ve kaslıydı, kahverengi saçları yüksek ve sıkı bir askeri kesimle tıraş edilmişti. Yaklaşılmaz görünüyordu. Yaklaşık on beş dakika boyunca kahvesini yudumladıktan sonra başka bir araba yanaştı. Siyah ve gümüş renkli Mazda RX-7, Kohn'un Navigator'ının hemen yanındaki boşluğa mırıldanarak girdi. Birileri bu arabaya çok para yatırmıştı.

"Bay Hızlı ve Öfkeli kim?" Lucas sordu.

Adam uzun boylu ve genişti, dövmele kasları, beyaz atletli sarkık, yıpranmış kot pantolonu vardı. Kendinden emin adımlarla Kohn'un oturduğu arka kabine doğru yürüdü, karşısındaki koltuğa kaydı ve ona tiksiniş bir bakış atan gümüş saçlı, tıknaz bir garsonu işaret etti.

"Sence bu o mu?" Lucas kaba bir fısıltıyla sordu, sanki adam onu duyabilirmiş gibi. "Ortağı mı?"

August dikkatle Lucas'ın sinirlendiğinde fısıldamaya meyilli olduğunu fark etti. "Sen söyle."

"Tipik profile uymuyor. Ona baksana, kendinden emin, otoriteyle hareket ediyor, Kohn'a hiçbir şekilde boyun eğiyor gibi görünmüyor." Lucas başını salladı. "Belki de her şeyi yanlış anlıyorum. Bu hiç mantıklı değil."

August hiçbir şey söylemedi, sadece ikisini izlemeye devam etti. Yabancıların yanındaki araba gidince August kamyonetini onun yanındaki boşluğa sürünerek soktu. Camlar karartılmıştı. Böyle bir adamın arabasında mutlaka bir güvenlik sistemi olmalıydı. Aklına bir fikir geldi. Kamyonetten atlayıp arabanın camına gitti ve telefonunu kullanarak ön camın hemen altındaki şasi numarasının fotoğrafını çekti.

Kamyonete geri döndüğünde telefonundaki bir tuşa bastı. Lucas kaşlarını çatarak ona bakarken telefonun sesi taksiyi doldurdu.

Calliope ikinci zil sesinde telefonu açtı. Ağzında bir şeyler gevelerken, "Nasılsın?" diye sordu.

August nezaketi bir kenara bırakabileceğini düşündü. "Önümüzdeki beş-on dakika içinde bir arabanın alarmini atlatmanın bir yolu var mı?"

"Şasi numarası sizde var mı?" diye sordu.

"Sadece bir resim
gönderdim."

"Bekleyin lütfen."

Bir dakika boyunca onun yazdıklarını dinlediler. "Araç Vasili Kudashev'e
ait. Altmış yaşında. Rus ithalat/ihracat adamı."

August kaşlarını çatı ve bakışlarını kulübedeki adama çevirdi. Bu kesinlikle altmış yaşında bir Rus değildi. August içerideki adamın arabayı çalmış olabileceğini düşündü ama altmış yaşında bir adamın sokak yarışlarına katılacağından da şüpheliydi ve bu araba kesinlikle yarış için kullanılıyordu. "Oğlu var mı?"

Biraz daha yaz. "Um, hayır. Bir kızı ve bir torunu var. Kızı otuz sekiz, torunu on beş yaşında."

August parçaları birleştirmeye çalışarak başını salladı. "O arabaya binmem gerek. Bana alarmı kapatabileceğini söyle."

"Hm, görünüşe göre o arabaya beş bin dolarlık kırlamaz bir alarm takmış." August sinirli bir nefes verdi ama sonra şöyle dedi: "Neyse ki bu sistem bir uygulamaya dayanıyor. Kolayca hacklenebilen bir uygulama. Bana on dakika verin ve aracının kontrolünü tamamen ele geçirin. İstersen onunla uzaklaşabilirsin."

Bununla birlikte, kadın gitmişti. Oturmuşlar, iki adamın bir şey hakkında ısrarla konuşmalarını, Kohn'un parmağını masaya vurmasını, karşısındaki adamın da sanki randevudaymışlar gibi patates kızartmasını milkshake'e batırmasını izliyorlardı.

August bir mesaj aldı: **Araba senindir.**

"Onlara göz kulak ol. Arkadaşımız ayrılmaya başlarsa bana haber verin."

Lucas cevap vermedi, sadece başını salladı ve bakışlarını içerideki iki figüre dikti. August hiç vakit kaybetmedi. Sürücü tarafına geçip bu yeni oyuncunun kim olduğuna dair ipucu verebilecek herhangi bir şey aradı. Aracın ruhsatı da Vasili adına düzenlenmişti ama sigortası D&G Ltd. adında bir şirkete aitti. August saçma şirket duyduğunda tanırdı. Bir şeylerin gevşeyebileceğini umarak kullanım kılavuzunu karıştırdı ama hiçbir belge yoktu. Tam torpido gözünü kapatmak üzereydi ki, arka tarafa sıkışmış bir kâğıt parçası fark etti. Bir oto yedek parça dükkanından alınmış bir faturaydı. Müşterinin adı Devon Nicholls'du.

Lucas camı indirdi. "Gitmemiz gerek. Az önce hesabı getirdi."

August her şeyi bulduğu gibi yerine koymak için elinden geleni yaptı, kapıyı kapattı ve Devon Nicholls'un kamyonetinin arkasına geçtiği sırada

lokantanın kapısını iterek açtı. Nicholls alarm sistemini devre dışı bıraktığı sırada August içeri girmeyi başardı. Ya da en azından öyle olduğunu sanıyordu. Onlara doğru bakmadı bile. Sadece arabasına atladı ve kaldırımında lastik izleri bırakacak kadar hızlı bir şekilde park yerinden çıktı.

Kohn içerde hesabı ödüyor, Devon Nicholls'a tiksintiyle bakan garsonla sohbet ediyordu. Lucas GPS yer belirleyiciye o kadar hızlı uzandı ki August'un ne yaptığını anlamaya bile vakti olmadı. Kamyonetten atladı ve boş park alanından Kohn'un Navigator'ına doğru koşarken eğildi.

August bir korku filmi gibi Kohn'un ön kapıya doğru ilerleyişini izledi. Takip cihazını fark edilmeyeceği şekilde tekerlek yuvasının yukarısına yerleştirmekte olan Lucas'a baktı. Kahretsin. August kamyonetten çıkarken beyni milyonlarca senaryoyu gözden geçiriyordu. Eğer Kohn onu gördüyse, sıçmışlardı.

August Kohn'a doğru koşarak onu etrafında döndürdü. "Kusura bakma dostum. Orada bir ankesörlü telefon olup olmadığını biliyor olamazsın, değil mi? Telefonum bozuldu ve acil bir durum var."

Kohn şaşkınlıkla ona kıırttı. "Ne? Hayır. Bilmiyorum."

Kohn omzunun üzerinden Lucas'ın kamyonun kapısını sessizce kapatmasını izledi. "Evet, tabii. Kusura bakma. İyi geceler."

August'un restorana girip beklemekten başka çaresi yoktu. Neyse ki Kohn ona olan ilgisini hemen kaybetmiş görünüyordu ve arkadaşı gibi hızla otoparktan ayrıldı.

Kamyona geri döndüğünde Lucas'a döndü. "Sen delisin. Kendini öldürtebilirdin."

Lucas ona sinirli bir bakış attı. "Beni bir lokantanın otoparkının ortasında öldürecek değildi ya. Bana hediyeler bırakarak çok eğleniyor. Sadece bundan sonra nereye gideceğini bilmek istiyorum."

August içini çekerek elini Lucas'ın boynunun arkasına geçirdi ve dudaklarını birbirine değdirecek kadar yaklaştırdı. Lucas direnmedi ama August onu bıraktığında kafası karışmış gibi görünüyordu. "Bu ne içindi?"

August omuz silkti. "Sen olduğun için sanırım. Artık eve gidebilir miyiz?" Lucas başını salladı, yorgunluk yüzüne yansımıştı. "Evet, lütfen."

SIXTEEN

LUCAS

August *ev* dediğinde Lucas nedense bunun August'un evi olmasını beklememişti, o sabah öyle demiş olmasına rağmen. Sadece o sabah mı olmuştu? Günlerinin uzadıkça uzaması garipti ama bir yanı hâlâ içini korkuyla dolduran, bilinmeyen bir bitiş çizgisine doğru savruluyormuş gibi hissediyordu.

August'un apartmanı kesinlikle lükstü. Binanın kendisi uzun ve parlaktı, tavandan tabana büyük pencereleri ve herhangi bir otelinki kadar büyük bir lobisi vardı. Girişte durduklarında August anahtarları bırakıp yanlarına geldi ve valeye başıyla selam vermeden önce Lucas'ın kapısını açtı. Üniformalı gerçek bir kapıcının önünden geçtiler. Lucas binalarda hâlâ kapıcı olduğunu bile bilmiyordu.

İçeri girdiklerinde August onun elini tuttu, personelin yüzündeki şok ifadelerinden tamamen habersizdi. August eve hiç birini getirmemiş miydi? Bu düşünce onu bir tür kendini beğenmiş memnuniyetle doldurdu. Asansörde August onun arkasında durmuş, kollarını onun beline dolamış, çenesini omzuna atmış, sanki sürekli daha yükseğe tırmanıyorlarmış gibi görünüyordu.

Lucas aynalı kapılardaki yansımalarına baktı. Her yönden çok farklıydılar. Karanlık ve aydınlık. İlgisizlik ve empati. Çok fazla ve asla yeterli değil. Yine de Lucas August'un dokunuşunu, saplantısını, güvenliğini arzuluyordu.

Birinin onun tarafında olduğunu bilmek. August'un teklifini bu kadar isteyerek kabul etmesi onu kötü bir insan mı yapıyordu?

August kapısının yanındaki tuş takımına şifreyi girdiğinde Lucas'ın kapı açıldığında neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. August'un çevresinin minimalist, düzenli, bolca beyaz alanlı, belki de kitap yığınlarıyla olacağını hayal etmişti. August gibi adamlar rutinlerinde ve dekorlarında katı olma eğilimindeydiler. Genellikle iç çamaşırlarına kadar her şeyi renklerle kodlardı.

Lucas'ın bulduğu şey seyrek ve minimalistten başka bir şey değildi. August'un tüm dairesi siyahtı. Duvarlar, mobilyalar, dolaplar. Ahşap zemindeki halı bile. Ama garip sıcaklık ipuçları vardı. Kenarlarından bitkiler taşan koyu renkli ahşap bir şömine. Kocaman yemek masasının ve simsiyah mutfaktaki bembeyaz tezgahın üzerinden sarkan çıplak ampullere bağlı siyah kablolarla sarılmış ahşaptan yapılmış aydınlatma armatürleri.

Her nasılsa, siyah boya, ham ahşap ve bitkiler kavernöz alanı daha organik gösteriyordu. Lucas, August'un dünyaya gösterdiği yüzü olmadığını unutmuştu. Sadece o yüz değildi. Bu August'un en karanlık tarafıydı, gerçek tarafıydı. Kristalle kaplı kafataslarının, küçük antika heykelciklerin ve parçalanmaya yüz tutmuş kitapların yanındaki kitap raflarını kaplayan kalıntılara benzeyen kavanozlara sahip olmak konusunda hiçbir şey düşünmeyen kişi.

"Bu çok karanlık bir akademi estetiği Bay Mulvaney," diye takıldı Lucas.

Lucas her şeyi kavramaya çalıştı. Renk paleti tek renk olsa da birkaç sanat eseri, süslü altın aynalar ve tuhaf bir biblo koleksiyonu vardı. Ama Lucas'ın dikkatini çeken parça, şöminenin üzerine bir sanat enstalasyonu gibi yerleştirilmiş kılıç, bıçak ve diğer silah koleksiyonuydu.

Lucas'ın bakışları genişledi. "Bunlar gerçek silahlar mı?"

"Beğenmedin mi?" August kaşlarını çatarak sordu. "Noah ve Adam bunu çok fazla bulacağını düşündüler. İstersen senin zevkine göre değiştirebiliriz. Siyah sadece gürültüyü kesmeyi mümkün kılıyor."

"Gürültü mü?" Lucas boşlukta gezinmeye başlayarak yankılandı.

"Sert ışıklar, ses, çok fazla renk, hepsi kafamı gürültülü yapıyor. Düşünmeyi zorlaştırıyor. Renklerin yokluğunu rahatlatıcı buluyorum."

Doğru. August aşırı uyarılmayı sevmezdi. Yukarıda olup biten onca şeyden sonra mantıklı geliyordu. "Hoşuma gitti. Bu çok...sen."

"Etrafımda en sevdiğim şeylerin olmasını seviyorum. Babam onlara hazinelerim diyor. Yıllar içinde bulduğum ve hemen benimsediğim şeyler. Ne olursa olsun ayrılmayı reddettiğim şeyler."

"Benim gibi mi?" Lucas söylediği sözlerden hemen sonra pişmanlık duydu. August'un bakışlarının Lucas'ın üzerinde sahiplenici bir tavırla gezinerek ona yönelmesi August'un anında sertleşmesine neden oldu. "Evet. Tıpkı senin gibi."

"Beni raflarından birine mi koyacaksın?"

August başını salladı. "Hayır, yatağında olmanı tercih ederim."

Lucas sinsice yaklaştı. "Bu öğleden sonra sana hâlâ borçlu olduğuma eminim."

"Her ne kadar o senedi nakde çevirmek istesem de, bence odadaki ayakkabı kutusuyla ilgilenmeliyiz."

Lucas sertçe yutkunarak kutuya baktı. "Bunu halletmem gerektiğini biliyorum. Biliyorum. Sadece acıtıyor. Bunun beni çok sert ya da erkeksi göstermediğini biliyorum ama acı sadece fiziksel değil. Psişik bir şey. Sadece fiziksel acılarını hissetmiyorum, duygusal acılarını, yorgunluklarını, dehşetlerini, o ana kadar yaşadıkları her pişmanlığı hissediyorum."

August öne doğru eğildi ve alnından öptü. Bu jest o kadar doğaldı ki Lucas'ın kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. "Bu konuda. Bir fikrim var. Ama bana güvenmen gerekecek."

"Sana güveniyorum," dedi Lucas, bunu kastettiğine şaşırmişti. Belki de şaşırmamıştı. Lucas'ın asla August'un öfkesinin ya da hiddetinin nesnesi olmayacağı açıktı ama bu onun güvenilir olduğu anlamına gelmiyordu. Ama Lucas ona güveniyordu. Hayatıyla. Ve kalbiyle. Ve görünüşe göre kafasıyla.

"Hadi yatak odasına gidelim." August masadan kutuyu aldı ve Lucas'ı başka bir güf odaya götürdü.

Bu oda da karanlıktı, duvarlar koyu yeşildi, yağmur ormanlarının derinliklerinde bulunan egzotik bir bitki gibiydi. Çarşaf lar bembeyazdı ama örtü desenli siyah kadifeydi. Diğer odada olduğu gibi burada da ahşap vurgular vardı ve sadece etrafı çevreleyen bitkilerle bölünmüştü. August'un bitkileri ya da bakım gerektiren herhangi bir şeyi olmasını beklemiyordu. "Bütün bunlara kendiniz mi bakıyorsunuz?"

August başını salladı. "Bunlar oksijenlenme ve arınma için iyidir. Neden?"

Lucas sağlıklı yeşilliklere baktı. "Bitkiler belli miktar bebek bakımı gerektirir."

August alay etti. "Bitkileri canlı tutmak bir formüldür. Gerekli adımları bildiğim sürece onlara ihtiyaçları olanı verebilirim. Ve benimki gibi fotoğrafik bir hafızayla, neye ihtiyaçları olduğunu her zaman bilirim."

Lucas bir süre alt dudağını çiğnedikten sonra sordu, "Benimle yaptığın şey bu mu? İlişki kitaplarında bulduğun formülleri mi uyguluyorsun?"

August ayakkabı kutusunu yatağın ortasına koydu. "Senin için tek bir basit formül yok. Sürekli olarak teorileri test etmek ve en iyi neye tepki verdiğini görmek zorundayım."

Lucas August'u inceledi, onun açık sözlü açıklaması karşısında midesi bulandı. "Yani ben bir bilim projesi miyim?"

August yatağın kenarına oturdu ve Lucas'ı yayılmış kalçalarının arasına sürükledi. "Sen benimsin. Seni mutlu etmek benim işim. Bunu tek başıma yapabilecek kapasitem yok. Sevemiyorum. Suçluluk, empati ya da pişmanlık hissedemiyorum, neye ihtiyacın olduğunu anlamama yardımcı olabilecek şeylerin hiçbirini hissedemiyorum. Elimdeki tek şey araştırma ve bağlam ipuçları, ki onları da yorumlamakta pek iyi değilim. Ama size ihtiyacınız olanı verebilirim. Ne gerekiyorsa yaparım. Ama bunu yardım almadan yapamam. Bildiğim tek şey teorilerimi test etmek."

August'un açıklaması Lucas'ın kalbini hoplattı. Parmaklarını August'un saçlarında gezdirdi. "Beni kendi başına mutlu edecek 'kapasiteden yoksun' biri için şaşırtıcı derecede tatlısın."

August kollarını onun beline doladı ve daha önce kütüphanede yaptığı gibi ona sarıldı.

Birkaç dakika sonra Lucas çekildi. "Senin fikrin neydi?" August ayağa kalkıp soyunmaya başladığında Lucas'ın kaşları havaya kalktı. "Önce kutuyla ilgileneceğimizi sanıyordum?"

August sırtıttı. "Öyleyiz. Sadece bir sonraki bölüm için rahat olmak isteyeceğini düşündüm."

August iç çamaşırlarını giydiğinde Lucas'a beklenti içinde baktı. Lucas içini çekti ve soyunarak yatağa süründü, ayakkabı kutusundan uzak durmaya dikkat ederek August'un bacaklarının arasına yerleşti, sırtı August'un göğsüne dönüktü. "Şimdi ne olacak?"

"Benden hisleri çekebilirsin, değil mi? Beni bir tampon olarak kullanabilirsin. Tıpkı benim müziğim ve dünyanın geri kalanıyla yaptığım gibi. Ben senin psişik kulaklığın olacağım."

Lucas bu ifadenin saçmalığı karşısında kıs kıs güldü. "Psişik kulaklıklar mı?"

Fikir aptalcaydı. Böyle bir şeyin işe yaramasına imkân yoktu. Ama August'un ofisinde ona donmuş gölü gösterdiğinde işe yaramıştı bile. "İyi ama orada kopmuş bir ayak ya da el varsa, her şey biter."

August kutuyu kaldırıp ağırlığını test etti ve hafifçe salladı. "Kopmuş bir uzantı gibi hissettirmiyor," dedi Lucas'ın sorgulamaya cesaret edemediği bir otoriteyle.

"Tamam," dedi sonunda. "Bunu nasıl yapacağız?"

August kollarını Lucas'ın gövdesinde dolaştırdı, avuç içleri göğsünde ve karnında gezindi. "Gölü rahatlatıcı buldun mu?"

Lucas başını August'un omzuna yasladı. "Evet." "O zaman sadece gözlerini kapat ve bana odaklan."

Lucas göz kapaklarının kapanmasına izin verdi ve August'un ruhunun buz gibi rüzgârı ona çarptığında içgüdüsel olarak titredi. Lucas herkesin istediği zaman bu seviyede bir beyaz gürültü yaratıp yaratamayacağını ya da August'un dehasının ona dünyanın geri kalanına karşı neredeyse doğaüstü bir üstünlük sağlayıp sağlamadığını merak etti. Ya da belki de bu onun psikopatlığıydı. Her iki durumda da Lucas onun kafasının içinde erimeyi kolay buldu.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, August bu donmuş gölün kıyısında arkasında durmuş, tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi ona sarılmıştı. Her şey o kadar gerçektir ki Lucas uzanıp çorak ağaç dallarında biriken su damlalarının buz sarkıtları oluşturduğunu hissedebileceğini düşündü. Rüzgâr ısıklık çalıyordu ama Lucas artık üşümüyor, sadece dingin hissediyordu.

Orada ne kadar durduklarından emin değildi ama August ayakkabı kutusunu Lucas'ın yayılmış bacaklarının arasına koyduğunda, birdenbire bu kar manzarasında onlara katıldı. Elleri kutunun üzerinde gezinirken midesi bulandı.

August sözlerini Lucas'ın kulağına doğru bastırdı. "Ben buradayım. Sadece senin gördüklerini göremediğimi unutma, bu yüzden benimle konuşman gerekecek."

Lucas neredeyse konuşmaya korkarak başını salladı. Kutunun kapağını çevirdi ve içindeki nesnenin sadece bir ayakkabı olduğunu görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Bir yanı Kohn'la ilgili hiçbir şeyin *sıradan* olmadığını biliyordu ama daha korkunç bir şey bekliyordu.

Şeffaf akrilikten yapılmış yüksek platformlu bir ayakkabıydı, sanki Sindirella striptizci olmuş gibiydi. Topuk kısmında, arkadan sarkan bir zincire asılı bir kelebek tılsımı vardı. Lucas zorlukla yutkundu, eli ayakkabının üzerinde geziniyor, onu almak için kendini zorluyordu.

"Bunu yapabilirsiniz. Ait olmayan şeylere odaklan. Unuttun mu? Bu sefer hazırsın. Bu senin için yeni bir şey değil. Bunu daha önce binlerce kez yaptın."

August haklıydı. Bu yeni bir şey değildi. Kohn geçen sefer onu hazırlıksız yakalamıştı. Bu sefer hazırды. Ayakkabıyı eline aldı ve ilk görüntü gözüne çarptığında nefesini içine çekti. "Bir kadın. Eski bir kamyonun camına yaslanmış. Gevşek nikotin ve bayat bira gibi kokuyor. Cadılar Bayramı kostümü gibi ucuz pembe bir peruk takmış. Ve mavi pamuklu bir elbise. Bu topuklular. Şimdi kamyonun içinde. Bench koltukta. Eski bir radyo klasik rock çalıyor. Sigarasını yakıyor. Kadın gülüyor. Ondan hiç korkmuyor." İçindeki elektrik sarsılırken tısladı. "Acı. Siyahlık. Onu bayıltmış olmalı."

Sonraki görüntüler flaş ışığı gibiydi, zonkluyor ve odaktan çıkıyordu. Bir bulantı dalgası üzerine çökerken inledi. August, "Ben buradayım," diye söz verdi.

Lucas ona yaslandı ve anılarından sıyrılıp August'un gölünün huzuruna baktı.

Bir süre sonra tekrar fişe taktı, ama bu sefer o kadındı. "Sırtıma metal bir şey bastırıyor. Sanki bir ızgara derimi kazıyor. Kollarım başımın üzerinde, omuzlarım ağrıyor. Ter, kan ve idrar gibi kokuyor. Ve korku. Korkunun bir kokusu var mı? Onu görebiliyorum. Tam şurada. Kafasında gözleri ve ağzı kesilmiş bir torba var."

"Onlarla dalga mı geçiyor? Korkularını arttırmak için mi kullanıyor?" August sordu.

"Gülünç olmalı ama dehşet verici. Bir kızı kaçırdığında, kız geri gelmiyor. Geri gelmeyeceğimi biliyorum. Genelde rahat giyinirdi ama şimdi gömleksiz ve deri pantolon giyiyor, tür ortaçağ celladı gibi."

August'un eli Lucas'ın saçlarını okşadı. "Gösteri yapıyordur belki?"

"Korkuyorum. Ve çok susadım. Sadece biraz su istiyorum. İstiyorum ama beni görmezden geliyor." Lucas inledi. "Benim iyiliğim için uzatmıyor, sanki bir tür ayin ya da rutin gerçekleştiriyormuş gibi hareket ediyor, meşgul."

"O ne yapıyor?"

"Eğilmiş... belki de odanın köşesinde bir şeyi ayarlıyor. Bana dikkat bile etmiyor, sadece kendini meşgul ediyor. Ne yaptığını göremiyorum. Duvarda bir sürü alet var. Ev yapımı. Kaba. Korkutucu. Henüz benim üzerimde kullanmadı ama biliyorum ki sırada ben varım. I

Bunun benim için son olduğunu biliyorum." Hıçkırıklarının kaçmasına engel olamadı. "Annem. Bana ne olduğunu bilmeyecek. Onu kendi başının çaresine bakması için bıraktığımı düşünecek. Eve gelmediğimde endişelenecek."

"Şşş," diye yatıştırdı August.

"Bir düğmeyi çevirdi ve tüm oda kırmızıya büründü. Çok korkmuştum, önümde diz çökmüştü..."

"Ne yapıyor bu?" August soruyor.

"O... Tanrım. Ayakkabısını çıkarıyor. Bunu benim için yapıyor. Bu benim için. Tüm bunları görmemi istedi."

Lucas hırslanarak ayakkabıyı yataktan fırlattı, ayakkabı kutusunu devirdi ve August'un yatağının önünde yürümek için kendini August'un elinden kurtardı. "Bu saçmalıktan bıktım usandım artık. Neden doğrudan benim peşimden gelmiyor? Neden böyle yapıyor? Onu öldürmelisin. Hayır, siktir et. Onu öldürmeliyim. Onu öldürmek istiyorum, August. Acı içinde kıvranmasını izlemek istiyorum. Kanamasını izlemek istiyorum. Canının yanmasını istiyorum. Acımasını istiyorum."

August aniden oradaydı, yüzünü tutuyordu. "Bunu yapabiliriz. *Yapacağız*. Yemin ederim. Onu çılgık attırmanın milyonlarca yolunu gösterebilirim."

Bu seksi olmamalıydı. Gördüklerinde seksi bir şey yoktu ama adrenalin ve öfkeyle kafayı bulmuştu. Ve August da oradaydı. "Sik beni," diye fısıldadı Lucas. "Seninle ilgileneceğimi söylediğimi biliyorum ama bunu durdurmanı istiyorum. Delirecekmişim gibi hissediyorum."

August dudaklarını birbirine çarpmadan önce, "Seni becermek hiç de zor değil," diye söz verdi ve geri çekilerek, "Bana boyun eğdirmen için elimde hiçbir şey yok..." dedi.

Lucas başını salladı. "Hayır, onunla işimiz bitti. Ona ihtiyacın yok. Düşündüğün kadar korkutucu ."

August'un burun delikleri Lucas'ı etrafında döndürürken alevlendi ve dişlerini boğazına geçirmeden önce onu kendine doğru sürükledi. "Evet, gerçekten öyleyim."

"O zaman göster bana," diye alay etti Lucas.

Lucas August'un reddetmemesi için dua ediyordu, August'un ona vermek istediği vahşetten daha azını kaldıramazdı. Cezalandırılmak istiyordu. Hâlâ kafasının içinde yüzen hayalleri bastırmak istiyordu. August'un onu doldurmasını, bastırmasını istiyordu. Hayır, buna ihtiyacı vardı,

aklını kaçırmadan önce içindeki öfkeyi, kızgınlığı ve sinirsel enerjiyi dışarı atması *gerekiyordu*.

August bir elini Lucas'ın saçlarına geçirirken diğer elini iç çamaşırının içine soktu ve hızla sertleşen sikini sardı. "Son şansın."

Lucas kalçalarını eğerek August'un yumruğuna doğru soktu. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

August'un eli kurtuldu ve Lucas bu kaybın yasını tuttu. İç çamaşırı ayak bileklerinin etrafında toplandığında, August'un eli kürek kemiklerinin arasına yerleşip ellerini yorgana zorunda kalana kadar onu eğmeden önce serbest kaldı.

Sikeyim.

August kendini Lucas'ın üzerine atıp kulağını ısırıldı. "Siktir. Böyle iyi görünüyorsun. Eğilmiş, savunmasız. Ne demiştin? Tamamen merhametime mi kaldın?"

Lucas ürperdi ama korkudan değil. August'un parmakları taşaklarını çekiştiriyor, parmaklarının arasında onlara masaj yapıyor, Lucas'ın deliğini kabaca okşamak için daha da geriye kayıyordu.

Sonra da onu tamamen açıkta bırakarak gitmişti. Yan masasına gidip bir şeyler aldıktan sonra geri dönüp arkasında dizlerinin üzerine çökerken Lucas onu çevresinden izledi.

August'un dişleri kış yanağına batarken Lucas keskin bir nefes çekti. August tatmin olmuş bir ses çıkardı, sonra diliyle izleri yatıştırdı. Bunun acısı/zevki baş döndürücüydü, sikinin zonklamasına neden oluyor, August'un bozulmamış siyah yorganına müstehcen bir şekilde döl sızıyordu.

Lucas kendini toparlayamadan August onu araladı ve deliğinin lazer gibi bir odaklanmayla gezinerek uzun uzun ve August'un çevik dilini geri itti. "Ah, lanet olsun."

August ellerini Lucas'ın beline doladı, onu daha da yaklaştırdı, dilini girişine dayadı, doyamıyormuş gibi yalayıp emdi.

"Daha fazla," diye yalvardı Lucas, sesi düzensizdi. "Becer beni."

Lucas ilk başta August'un onu duyduğundan emin değildi ama sonra ağzı kayboldu ve iki kaygan parmak sert bir hamleyle onu içine aldı. Lucas dudaklarından dökülen sert sese engel olamadı. "Nazik olmayı bırak artık. Ben hazırım. Sikini istiyorum, parmaklarını değil."

August zarif bir hareketle ayağa kalktı, parmakları Lucas'ın vücudundan hiç ayrılmadı. Elini Lucas'ın boğazına doladı ve parmaklarını kurtardığı gibi onu dikleştirdi. Lucas daha bir şey söyleyemeden August tek bir sert hamleyle onu sikinin üzerine oturttu, ciğerlerindeki havayı boşalttı ve onu ayaklarının üzerinde doğrulmaya zorladı. "Bu da neydi?" August onun boğazına doğru hırladı.

August'un parmakları boğazını kavrarken ve kalçaları onu düşünmekten alıkoyan acımasız bir ritimle içine girip çıkarken Lucas konuşamıyordu. Lucas'ın ihtiyacı olan şey buydu. August ona zarar vermiyordu, ona sahip oluyordu. Onun içindeydi ve her yerindeydi. Hissettiği zevki ve soluduğu havayı kontrol ediyordu.

Birden August'un kalçaları titremeye başladı. "Siktir."

August'un ses tonundaki ani değişim Lucas'ı nedense korkutmuştu. "Sorun nedir?"

"Prezervatifi unuttum."

Lucas'ın göğsünde bir şey gevşedi. "Ben negatifim."

"Ben de," diye yemin etti August. "Ama duracağım."

Lucas sadece August'un sözlerini anlaması için gereken süre kadar durakladı. "Hayır. Durma." Sonra, daha güçlü bir şekilde. "Devam et. Ciddiyim, sik beni."

Ağustos'taki değişim anlıktı. Lucas'tan sadece onu şiltenin üzerine itecek kadar uzun süre kurtuldu ve onu takip ederek Lucas'ın bacaklarını kendi bacaklarıyla ayırmaya zorladı, böylece onu yatağa sabitleyip acımasızca içine girerken ona geri dönebilecekti.

"Kahretsin, keşke içinde ne kadar sıcak ve sıkı olduğunu hissedebilseydin. O kadar mükemmelsin ki," diye mırıldandı August, sesi eforla gerilmişti.

August bir elini Lucas'ın kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi, neredeyse sonuna kadar çekip tekrar soktu, sikinin başı her geçişte Lucas'ın prostatına sürtünüyordu. Lucas konuşamıyor, düşünemiyor, dudaklarından dökülen çaresiz çığlıklara engel olamıyordu. Her hamle ruhunu ateşe veriyor, göbeğiyle battaniye arasında sıkışıp kalan sikinin zonklamasına neden oluyordu.

August'un tüm ağırlığı bir kez daha üzerine çöktü. "Sorun yok, biliyorsun. Her zaman sorun olmaz. Ne hissettiğimi, ne düşündüğümü bilmek istiyorsan. Öğren. İstersen kafamın içinde olabilirsin."

Lucas tereddüt etmedi, sadece zaten zayıf olan kontrolünü bıraktı, derin uyuşturucu dalgalar onu içine çekene kadar dudaklarından sert bir inilti döküldü.

O sadece saf bir duyguydu. Omurgasını karıncalandıran, ayak parmaklarını kıvıran, her sinir ucunda sıcak bir şekilde parlayan coşkuyu asla açıklayamazdı. Aynı hem sikiliyor hem de bir şekilde sikiliyordu. İki kişi arasında üçlü bir ilişki.

August'un onun içine girerken hissettiği ilkel, neredeyse vahşi sahiplenmeyi hissedebildiği kadar, August'un içinden akan gerçek zevki de hissedebiliyordu. Kendini Lucas'ın bedenine boşaltmasını sağlayacak bir boşalma. Bu düşüncenin August'u ne kadar heyecanlandırıldığını ve dolayısıyla Lucas'ı da heyecanlandırıldığını hissedebiliyordu. Bu deneyimin samimiyeti göğsünün sıkışmasına ve sikinin ağrmasına neden oluyor, her yanını sarıyordu.

August yakındı, çok yakındı. Lucas bunu içinde gittikçe sıkılaştıran bir sarmal gibi hissedebiliyor, August'un keskin nefeslerinde duyabiliyor, ona daha sıkı sarılışında ve yüzünü Lucas'ın boğazına gömüşünde, içinden yükselen zevk dalgalarında hissedebiliyordu.

August'un kalçaları ritmini kaybetti ve sonra sertçe boşaldı, Lucas'ın içine döküldü, August'un dişleri Lucas'ın omzunun hassas etine batarken ikisi de sert çığlıklar attı.

August bir an onun üzerinde titredikten sonra vücudundan sıyrılıp onu yuvarladı, zaten onunla ilgilediğinin değildi. Lucas'ın tükenmiş sikini görünce kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Sen..."

August'un zevkini bir şekilde kendi zevki olarak kabul ederek el değmeden gelmişti. "Evet, bunun mümkün olduğunu kim bilebilirdi ki?"

August onu derinden öptü, ağzının içini yaladı. "Bu çok ateşli."

Lucas kıkırdadı, aniden iliklerine kadar yorgun düşmüştü. "Böyle düşünmene sevindim."

"Uyuyamazsın. Yemek yemedin," diye azarladı August.

Lucas'ın göz kapakları yarıya inmişti, kelimeleri bulamaç gibiydi, beyni halsizdi. "Yarın yerim..."

August'un söyledikleri Lucas'ın dikkatinden kaçmıştı çünkü çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

SEVENTEEN

AUGUST

August her gibi erkenden kalkmıştı. Koşu bandında zaman geçirdikten sonra duş aldı ve Lucas'ın bir santim bile kıpırdamadığını görünce gülümsedi. Hâlâ sırtüstü yatıyordu, çıplaktı, kollarını uykuya teslim olmuş gibi başının üzerine kaldırmış, derin derin horluyordu. Dünden sonra dinlenmeye ihtiyacı olduğu belliydi.

August kurulandıktan sonra dikkatlice onun üzerine yerleşti ve gevşemiş ağzını öptü. Lucas gözlerini bile açmadı, sadece bacaklarını açıp August'un bacaklarının arasına yerleşmesine izin verdi ve kollarını August'un boynuna doladı. Lucas'ın ne kadar sert olduğunu hissetmesine izin verdi. August'un sertleşmiş sikinin kendi sikine hissedince inledi.

Lucas, August'un kulağına doğru, "Günaydın," dedi. "Güzel kokuyorsun."

"Sen de öyle," diye söz verdi August, yüzünü Lucas'ın boynuna gömüp ona doğru niyetle sallandı.

"Bundan şüpheliyim," diye karşılık verdi Lucas, August'u daha da yaklaştırmak için bacaklarını daha da açarak, yaptıkları her neyse ona katıldığını belli edercesine.

"İyi uyudun mu?" August kalçalarını yavaşça sallamaya devam ederek sordu.

"Evet, en son ne zaman bu kadar sert uyuduğumu hatırlamıyorum." Lucas bacaklarını August'un kalçalarına dolamak için yukarı kaldırdı, topukları her tembel hareketinde August'un bacaklarının arkasına sürtünüyordu.

Kendine ait bir insana sahip olmak böyle bir şeyse August, Adam'ın Noah'ya karşı neden bu kadar korumacı olduğunu anlayabiliyordu. August Lucas'a doyamıyordu. Sıcak ve seksiydi ve -iddialarına rağmen- inanılmaz kokuyordu. Sadece kokusu bile August'u çılgına çeviriyordu. "Yatağında olmandan hoşlanıyorum," demeyi başardı ve bunun ne kadar yetersiz bir ifade olduğunu daha iyi ifade edemediği için nefret etti.

"Ben de senin yatağında olmayı seviyorum," dedi Lucas, August'un aşağı doğru hareketini karşılamak için yükselirken nefesi kesildi. Kendini Lucas'a yasladı, bu sefer daha sertti, sadece onun kısık iniltisini duymak için. "Mm, siktir. Bunu tekrar yap."

August kıkırdadı ve Lucas'ın kulak memesini hafifçe çekiştirerek hareketi tekrarladı. "Böyle mi?"

"Aynen böyle," diye soludu Lucas, sözleri neredeyse bir yalvarış gibiydi.

August, Lucas'ın ağzını uzun süren bir öpücükle yakaladı, birbirlerine karşı tembelce hareket ederken kolları Lucas'ın omuzlarına dolanarak onu sabit tuttu. "Bu sabah dersin var mı?" August onun dudaklarına karşı sordu.

"Bu öğleden sonra bir tane. Sen?" Lucas sordu.

"Bu sabah bir dersim var, öğleden sonra da bir dersim var ama onu asistanıma vereceğim. Bütün sabah yataktan çıkmayalım."

"Yapamayız. Yapamaz mıyız?" Lucas nefes nefese ama umutlu bir şekilde sordu. "Kesinlikle yapabiliriz."

Ondan sonra başka konuşma olmadı. Hareketlerinde çılgınca bir şey yoktu, ta ki daha hızlı hareket edene, daha sert nefes alıp verene, birbirlerinin peşi sıra boşalana kadar birbirlerine karşı çalışana kadar.

O zaman bile hareket etmek için hiçbir çaba göstermediler. August, Lucas'ın üzerine yığılmış, döllerini tenlerinde rahatsız edici bir şekilde kuruyarak yatıyordu. Kesinlikle bir duşa daha ihtiyacı vardı ama biraz daha bunun tadını çıkaracak, sonra da Lucas'la ona katılması için konuşacaktı.

"Kahvaltı siparişi vermek ister misiniz?"

"Meh," dedi Lucas. "Daha sonra derse giderken Cricket's'a uğrayalım. Taşınmak istemiyorum."

August'un telefonu yan masanın üzerinde cıvılamaya ve titremeye başladı. İnledi, telefonu almak için kolunu uzattı ve bakmadan cevaplamak için kaydıldı. "Evet?"

Bir an tereddüt etti. "Sen iyi misin?" Calliope sordu. "Sesin nefes nefese geliyor. Seni koşu bandında mı yakaladım?"

August, Lucas' altında kahkahalarla titrediğini hissedebiliyordu. "Evet. Yeni bitirdim. Ne var ne yok?"

"Kohn işe geldi, yani dışarıda çaresiz kadınları öldürmüyor. Ama dün gece benden araştırmamı istediğin adam, Devon Nicholls, istediğin bilgiyi aldım."

"Devam et," dedi August, elini hafifçe göğsüne bastırdığında Lucas'ın üzerinden yuvarlanarak.

Calliope kısık bir sesle, "Yani bu adam temiznin tam tersi. *On iki yaşından* beri hapse girip çıkıyor. Küçük suçlarla başlamış, hırsızlık, araba çalma, sonra saldırı, aile içi şiddet ve kundakçılık gibi daha büyük suçlara yönelmiş. Görünüşe göre bir sokak yarışı çetesinin parçası, ki böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Aryan Kardeşliği'nin bir kolu. Ve hepimiz bu adamların ne kadar harika olduğunu biliyoruz. Ama o ve küçük haydut çetesini yerel, uyuşturucu ticaretinden silah kaçakçılığına kadar her şeye karışıyorlar. Ve eğer sosyal medya hesapları bir şey ifade ediyorsa, bu konuda hiç özür dilemiyorlar."

"Peki, neden bir Nazi çetecisi tertemiz bir Rus ithalat/ihracat adamının arabasını kullanıyor ve neden gecenin bir yarısı Kohn'la buluşuyor?" Lucas, Calliope'un duyabileceği kadar yüksek sesle sordu.

"Ah," dedi Calliope, sanki parçaları bir araya getiriyormuş gibi. Sesi Lucas'ın varlığıyla . "Günaydın, Lucas."

"Günaydın," dedi Lucas, August gözlerini devirdiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. Calliope de Noah'ya böyle davranıyordu. Sanki küçük 'duyguları olan insanlar' grubuna anında yeni bir üye katılmış gibiydi.

"Sorunuza gelince, tahminimce Bay Rus dünyanın kendisini düşünmesini istediği kadar temiz biri değil. Bu adamlar genellikle kendilerini olaylardan altı derece uzak tutmayı severler," dedi Calliope. "Yine de genellikle iyi para ödüyorlar ve Devon Nicholl'un yıllardır vergi ödememesine rağmen hesaplarına çok fazla para girip çıkıyor."

August, "Bu tehlikeli bir oyun," dedi.

"Hayır, federal zaman bu tipler için bir şehir kulübüdür. Hapiste de dışarıda olduğu kadar rahatlar. Ama bunun Kohn'un seri katil olmasıyla ne ilgisi var?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum... henüz." Calliope konuşurken yazmaya devam etti. "Ama Nicholl'un bir sürü çorap kuklası hesabı var."

"Çorap kuklası hesaplar mı?" August yankıladı.

"Düzinelerce ve düzinelerce sahte çevrimiçi kimlik. Bazıları beni darknet'in tavşan deliğine kadar götürüyor. Herhangi bir hata var mı diye hepsini inceliyorum. Bu dangalaklar eninde sonunda tembelleşiyor. Umarım ikisini birbirine bağlayacak bir şey bulurum."

August, Lucas'ın yüzüne kazınan ani endişeye baktı ve kalçasını sıkarak, "Yaptığında bana haber ver," dedi.

Bağlantıları kesilir kesilmez August, Lucas'a doğru yuvarlandı ve başını göğsüne yasladı. "Yemin ederim, bazen sanki başka bir dil konuşuyor gibi oluyor."

Lucas'ın eli August'un saçlarında geziniyor, kör tırnaklarını August'un kafa derisinde gezdiriyor ve August'un bir kedi gibi parmaklarını yukarı itmesine neden oluyordu. Dokunmaktan hiç hoşlanmazdı ama Lucas'ın ellerinin üzerinde olmasına doyamıyordu.

"Neden kodlama üzerine bir kitap okuyup bir öğleden sonra usta bir hacker olmuyorsun?" Lucas sordu. "O zaman onun dilini konuşursun."

August gülümsedi. "Kafamın içi zaten çok kalabalık. Ayrıca, şu aşk dili olayını hâlâ çözebilmiş değilim. Çok kafa karıştırıcı. Ve bunu bir haftada Rusça konuşmayı öğrenen biri söylüyor."

Lucas'ın kalp atışları August'un kulağının altında hızlandı. "Benim aşk dilimi, her ne ise, sürekli vurgulamana gerek yok. Beni akıcı bir şekilde konuşuyor gibisin."

August başını sertçe salladı. "Ama ben bilmiyorum. Sorun da bu zaten. Ben Adam ya da Atticus gibi değilim. Otizmim onlar gibi bağlam ipuçlarını yakalamamı imkânsız kılıyor. Bu yüzden insanlar benim tuhaf olduğumu düşünüyor. Bir kitaba, bir el kitabına, bir rehbera ihtiyacım var. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Bunu mahvetmeyeceksin," diye güvence verdi Lucas ona. "Ben... ben hayatımda hiç senin yanında olduğum kadar rahat hissetmedim. İnsanlara dokunmaktan sürekli korkarak yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Çok yorucu. Seninleyken korkmama gerek yok. Derin, karanlık sırlar yok."

August, Lucas'ın göğsüne bir öpücük bıraktı. "Sadece seni mutlu etmek istiyorum."

"Neden?" Lucas sordu.

August bu ani soru karşısında kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bunu mahvetmeyi neden bu kadar önemsiyorsun? Psikopatlar sevemez, aşk ilişkisi kuramaz. Eninde sonunda beni unutmaz mıydın ya da en azından kayıtsız kalmaz mıydın?"

August bu düşünceyle birlikte içine dolan garip korku şokundan nefret etti. Kötü niyetle söylenmemiştii, daha çok akademik bir merak ve biraz da endişe vardı.

Yine de Lucas'ı kaybetme düşüncesi August'un ölçemeyeceğı bir şeydi. "Seni asla unutmazdım. Ve kesinlikle kayıtsız kalamazdım. Seninle sadece birkaç gün geçirdim ve seni her gün göremeyeceğimi düşünmek... Nefes almamı zorlaştırıyor." August sertçe yutkunarak Lucas'ı daha da sıktı. "Gidemezsin."

Lucas derin bir iç çekti ve sonra dudakları başının üstünü okşamaya başladı. "Gitmiyorum."

"Hiç," dedi August açıkça.

Başına bir öpücük daha kondurdu. "Ben buradayım."

Lucas, "Rusça'yı gerçekten bir haftada mı öğrendin?" diye sormadan önce aralarında uzun bir süre sessizlik oldu.

"Konuşmayı bir haftada öğrendim. Yazmakta ve karşılıklı konuşmakta ustalaşmak neredeyse bir ayımı aldı."

Lucas, "Neden Rus?" diye sormadan önce uzun bir duraklama daha oldu.

August omuz silkti. "Dokuz yaşındayken Tolstoy'a kafayı takmıştım. Eserlerini kendi ana dilinde okumak istiyordum."

"Dokuzda Tolstoy mu okumak istedin?" Lucas'ın sesi merak doluydu.

"Tolstoy'u zaten okumuştum. Rusça olarak tekrar okumak istedim."

Lucas homurdandı. "Bir dakika? Tolstoy İngilizce yazmamış mıydı?"

August buna gülümseyerek başını hafifçe eğip Lucas'ın yastığına yaslandığı yere baktı. Böyle şeyleri önemseyen biriyle konuşmak çok güzeldi. "Evet. Tolstoy da benim gibi çok dilliydi. Rusça'nın yanı sıra İngilizce, Fransızca ve Almanca da konuşuyordu. Ama bir düzine başka dilde de okuyabiliyordu. Kitaplarını Rusça okumam gerektiğı fikrine takıldım. Bazen bu düşüncelere takılıp kalıyorum ve bunu yapana kadar da bırakamıyorum. Yani... Rusça."

"Bu yüzden mi Rus Edebiyatı diplomasına sahipsiniz?"

August gülümsedi. "Hayır. Rus Edebiyatı diplomam var çünkü babam daha çok yönlü görünmem gerektiğini söyledi. Ağır bilimlerin dışında ilgi alanlarım varmış gibi görünmek için."

Lucas bu sefer kıs kıs güldü. "Yani sadece Rus edebiyatında yan dal yapacağını düşündün. Film dersi falan alamaz mıydın?"

August omuz silkerek Lucas'ın elini tekrar başına koydu ve mesajı anlamasını umdu. "Rusça konuştum. Yeterince kolay görünüyordu."

Lucas' parmakları bir kez daha saçlarını taramaya başladığında göz kapakları dalgalandı.

"Gerçekten altı yaşındayken MENSA'ya mı kabul edildin?" August "Hayır" demeden önce tereddüt etti.

Lucas'ın parmakları durakladı. "Hayır mı?"

August içini çekti. "Hayır. Dört yaşındaydım. Babam insanlara altı yaşında olduğumu söylemişti."

Lucas'ın parmakları yavaşladı. "Neden? Dört yaşındayken daha etkileyici olmaz mıydı?"

"Bu uzun ve karmaşık bir hikaye, çoğunu ben anlatmayacağım."

Lucas'ın parmakları August'un kafa derisini kazımaya devam etti. "Zamanım var. Bana ne yapabileceğini söyle?"

August sadece bir an tereddüt etti. "Babam pek çok açıdan bana benziyor. Dengesiz bir ev ortamından geldi. Sadece, üstün yetenekli olduğunu öğrendiklerinde, ona evde eğitim vermesi için öğretmenler getirdiler, dikkati dağılmasın diye onu arkadaşlarından ve kardeşlerinden uzak tuttular, zengin arkadaşlarını etkilemek için onu kullandılar. Onlar öldüğünde İskoçya'da üniversiteye gidiyordu. On dört yaşındaydı."

Lucas daha da yakınına kıvrıldı. "Bunun senin yaşınla ne ilgisi var?"

"Thomas daha içki içecek yaşa gelmeden doktorasını yapmıştı. O da sizin gibi psikolojiye takıntılıydı. Sosyopatlar üzerine çığır açan araştırmalar yapan bir kadınla tanıştığında, onun teorilerini test etmek istedi, benim gibi insanları düzeltmenin bir yolu olup olmadığını öğrenmek istedi. Ama bunu yapmak için, onun sahip olduğu gibi çevremiz üzerinde tam kontrole sahip olması gerektiğini ve hiçbir inceleme kurulunun böyle bir çalışmaya onay vermeyeceğini biliyordu. Ve bizim gerçek bir bilim projesi olarak büyüdüğümüzü hissetmemizi istemiyordu. Desteklendiğimizi hissetmemizi, hiç görmediği sevgiyi görmemizi istiyordu."

"Mantıklı," dedi Lucas ama sesi tereddütlüydü, sanki tam olarak mantıklı değilmiş gibiydi.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, hiçbir evlat edinme kurumu, kendisi çocuk denecek yaşta olan bir adama bir sürü hasarlı çocuğu teslim etmezdi. O da bu işi biraz daha karanlık yollardan halletti. Parası sayesinde, araştırmasına ilgi duyan ve aynı zamanda komite denetiminden hoşlanmayan insanlara erişim sağladı. Çocuklar sistemden her zaman kaybolur. Babam sorgusuz sualsiz yeniden ortaya çıkmamıza yardım etti."

"Peki, gerçekten kaç yaşındasın?"

August omuz silkti. "Otuz, sanırım. Belki de otuz bir. Gerçek doğum günümü hiç bilmiyorum."

"Asıl aileniz hakkında bir şey hatırlıyor musunuz?"

August başını salladı. "Eidetik hafızanın laneti bu. Her şeyi hatırlıyorum. Annem... çok hastaydı. Şizofrenikti. Benim bir tür doğaüstü yaratık olduğumu düşünüyordu çünkü yaşıma göre çok gelişmiştim."

"İlaçsız mıydı?"

August bir parmağını Lucas'ın karnında gezdirdi. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Benden gerçekten korkuyordu. Bu çok açıktı. Bu konuda kendini kötü hissediyordu. Bana zarar vermek istemedi. Sadece benden korkuyordu. Bana kitaplar, yiyecekler ve okumam için bir lamba verdi ama bunun dışında varlığımı unutmaya çalıştı. Bazen kapımın önünde hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyordum."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakınsın? Kulağa korkunç bir deneyim gibi geliyor."

August, Lucas'ın sesindeki sıkıntıyı görünce gülümsedi. "Psikiyatrik açıdan bakacak olursak, Thomas müdahale etmeseydi şu anda soruşturmanızdan birinin diğer tarafında olacağıma eminim. Ama kendimi hiç üzgün ya da korkmuş hissetmedim. Uyarılmış, aynı şeyleri tekrar tekrar okumaktan bıkmıştım. Kirli olmaktan yoruldum. Ama sessizlik, bugün uğraştığım tüm görüntü ve seslerle kıyaslandığında aslında güzeldi."

"Yine de..."

"Beni o odaya attığında konuşabiliyor ve okuyabiliyordum. Neredeyse iki yaşındaydım. Onun kadar hasta bir kadın için bunun korkunç bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum. Elinden gelenin en iyisini yaptı."

"Durugörü yeteneğim olduğuna nasıl bu kadar kolay inandın? Annenin ne kadar rahatsız olduğunu bile bile? Hiç deli olduğumu düşündün mü?"

August başını salladı. "Bana dokunduğunda yüzündeki dehşeti taklit edemezsin. Ayrıca, on yıl önce insanların bilim kurgu olarak nitelendirdiği bir bilim üzerinde çalışıyorum. Anlamıyor olmamın gerçek olmadığı anlamına gelmediğini bilmeden işimi yapamam. Doğrusu, sizin inanılmaz çözüm oranınızın doğaüstü olduğuna inanmaya, özünde sadece eğitilmiş bir tahmin olan gerçek profil çıkarmaya kıyasla çok daha istekliydim."

August, Lucas onu itip tek bir yumuşak hareketle üstüne atladığında homurdandı. "Eğitilmiş bir tahmin mi? Eğitilmiş bir tahmin mi?" Lucas uzanabildiği her deriyi çimdikleyerek sordu, August kendini tutmaya çalışırken

şaşırtıcı derecede hızlı eller. "Bu 'eğitimli tahminleri' nasıl yapacağımı öğrenmek için ne kadar eğitim aldığım hakkında bir fikrin var mı?"

August güldü ve sonunda Lucas'ın bileklerini yakalayıp ona bakarken rehin tuttu. "Eğitimli dedim. Sizler tahmine dayalı modelleme kullanıyorsunuz. Bu sadece polisin ne tür bir şüpheli aradığını tahmin etmenizi sağlayan istatistikler ve insan ruhu bilgisinin bir birleşimi."

Lucas alay etti. "Profillerimiz ortalama olarak yüzde altmış altı oranında doğru çıkıyor. Rakamlarla savaşılamazsınız."

August yüzünü buruşturdu. "Doğru, ancak vakaların yalnızca yaklaşık yüzde iki nokta yedi üçünde tutuklamaya yol açtılar, yani..."

"Çünkü ancak davet edildiğimizde araya girebiliyoruz," dedi Lucas, sesi asıktı.

August daha önce Lucas'ın huysuzlandığını hiç duymamıştı. Onun hafif somurtkan ifadesini çok sevimli bulmuştu. Dudaklarını büzerek öpmek istemesine neden olmuştu. "Bizimle çalışırsan her zaman içeri davet edilirsin."

"Seninle çalışmak mı?" Lucas yineledi

"Evet, ailem. Babam muhtemelen senin yaptıklarını bize yardım etmek için kullanmanın yollarını düşünüyordur derken ciddiye dim."

Lucas cevap veremeden August'un telefonu bir kez daha çaldı. Yine Calliope. August kaşlarını çatı ve cevap vermek için telefonu kayd ırdı. "Sorun nedir?"

Calliope neredeyse yaralı bir hayvan gibi bir ses çıkardı. "Bir şey buldum. Oh, Tanrım. Bir sürü... şey buldum."

"Ne buldun Calliope?" Lucas hâlâ August'un tepesinde tüneyerek sordu.

"Çorap kukla hesaplarını hatırlıyor musun? Her birini gözden geçiriyordum, ilgimi çekebilecek bir şey var mı diye e-postaları tarıyordum ve bir bağlantı buldum. Linke tıkladım ve..." Bir başka sıkıntılı mız mızlanma daha yaptı. "Sanırım neler olduğunu biliyorum ve bu bir seri katilden çok çok daha kötü."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Lucas sordu.

"Babanızın evine gidebilir misiniz? Herkese ihtiyacımız olacak. Ya da en azından şehirde kim varsa. Bu çok kötü. Kötü. Kötü. Kötü. Gerçekten, çok kötü. Gözbebeklerimi fena halde ağartmam lazım. "

"Sadece bize söyleyemez misin?" August keskin bir ses tonuyla sordu.

"Bak, neden bu kadar huysuzsun anlamıyorum. Darknet'in derinliklerine inmek zorunda kalan benim. Bunu sadece bir kez açıklayacağım. O yüzden

Babanın evine gidelim ve sana ne bulduğumu söyleyeyim. Hoşuna gitmezse, çok kötü."

Bununla birlikte gitmişti. Lucas, "Sanırım babanın evine gidiyoruz," demeden önce ikisi de bir dakika boyunca şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Sanırım öyleyiz."

"Giysiye ihtiyacım var," dedi Lucas, yanında hiç giysi getirmediğini fark ederek. "Kahveye ihtiyacım var," diye karşı çıktı August.

Lucas onun üzerinden indi. "Önce bana uğrayıp sonra Cricket'ı ziyaret eder misin?" "Anlaştık. Ama önce duş al."

EIGHTEEN

LUCAS

Lucas otomatik pilotta evinin merdivenlerini çıkmaya başladı. Yapbozun parçalarının nasıl bir araya geldiğini bir şekilde açıklayacak, Calliope'un bulduğu şey dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Aylardır aradığı bir cevabı Calliope'un bir günden kısa bir sürede bulmuş olması küçük bir parçasını rahatsız ediyordu. August ona Lucas'ın yardıma ihtiyacı olmadığını ve kaynaklarının sınırlı olduğunu hatırlatıp duruyordu ama yine de canı yanıyordu. O kadınlar kurtulabilirdi.

Kapısına ulaştığında August hemen peşindeydi. Anahtarını kilide sokmak üzereydi ki kapı sanki biri tam olarak kilitlemeden çıkmış gibi bir iki santim açıldı. Lucas omzunun üzerinden kaşlarını çatarak August'a baktı, o da hemen bir kalkan gibi önüne geçerek kapıyı sonuna kadar itti.

Lucas'ın bakışları odayı taradı, yerinde olmayan bir şey var mıydı diye baktı. Hiçbir şeye dokunulmamış gibi görünüyordu. Kapıyı açık bırakmış olabilir miydi? Hayır. Çünkü biri alarmı devre dışı bırakmıştı. Bunu nasıl yapmış olabilirler? Lucas, *alarm şirketini arayıp rozet numaralarını verdiklerini* fark etti.

"Yerinde olmayan bir şey var mı? Gittiğinizde burada olmayan bir şey?"
Lucas başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Hiçbir şeye dokunma."

"Arkasında parmak izi bırakmadığına eminim," diye mırıldandı Lucas.

"Kohn bu dairedeki herhangi bir şeyin üzerine baskı yapmış olabilir. Kendinizi zihinsel olarak hazırlamadan hiçbir şeye dokunmayın."

Kahretsin. Lucas bunu düşünmemiştii bile. "Onu durduracağım konusunda en ufak bir endişe bile duymuyor. Bu onun için sadece bir oyun. Benimle taşak geçiyor."

"O bir psikopat. FBI'ın psikolojik değerlendirmesini kandırmayı başardıysa iyi bir psikopat. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Ve söz veriyorum, onu yakaladığımızda, onu öldüren kişi sen olabilirsin, istediğin kadar hızlı ya da yavaş."

August'u tanıdığım kadarıyla bu muhtemelen oldukça büyük bir romantik jestti. Lucas'ın bir yanı başka bir insana işkence etmesinin mümkün olmadığını düşünüyordu ama bir yanı da Kohn'un çılgınlıklarını duyma fikrinden heyecan duyuyordu. O kadınlara yaptığı şeyler? İntikamlarını hak etmişlerdi.

August daireyi hızlıca tararken Lucas bakakalmış, o kadınların Kohn'u parçalamasını izlemeyi hayal ediyordu. August geri döndüğünde Lucas'ı kısa bir süre kendine çekti, sonra şakağına bir öpücük kondurdu. "Git giyin. Gardını düşürme. Bir çanta hazırla. Buraya geri gelmeyeceksin."

Hiç mi? Lucas bu ihtimali düşündüğünden daha az ürkütücü buldu. Otomatik pilotta giyinmiş, daha güzel kot pantolonunu, mokasen ayakkabılarını, tişörtünü ve önü fermuarlı hırkasını tercih etmişti. Üniversite profesörü olmanın en güzel yanı, kıyafet konusunda çıtanın oldukça düşük olmasıydı. Geçen hafta öğrencilerinden biri dersine Rick & Morty pijamaları ve soluk bir Van Halen tişörtüyle gelmişti. Kimsenin umurunda değildi, Lucas'ın şu anki ruh hali düşünülüğünde bu mükemmel bir şeydi.

Giyindikten sonra bir sürü giysiyi bir gece çantasına doldurdu ve August'la oturma odasında buluştu. "Alarmını yeni bir kodla yeniden programladım. Kohn onu yakalayana kadar ölmüş olacak. Ayrıca, yapmak istediğı şeyi yaptı. Ne zaman olursa olsun sana ulaşabileceğini bilmeni sağladı."

Lucas boğazındaki yumruyu yuttu, içinden akan öfkeyle boğulacakmış gibi hissediyordu. August elini tutup onu apartmandan dışarı çıkardı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Cricket alt katta, arka tezgâha tünemiş, telefonuna bakıyordu, artık itfaiye arabası kırmızısı olan saçları başının iki yanında iki garip topuz yapmıştı. Kapının zili çaldığında başını kaldırdı ve onları görünce neşelendi. "Merhaba çocuklar. Her zamankinden mi?"

August siparişe birkaç kahve daha ekledi, muhtemelen ailesi içindi. Lucas daha fazla aile üyesiyle tanışma fikrinden dolayı hafif bir ürperti hissetti. O işe koyulurken Lucas da camın arkasındaki hamur işlerini inceledi.

"Yapabiliyorken tadını çıkar," dedi Cricket hüzünle. "Neyin?" Lucas sordu.

"Burası kapanıyor. Caddenin aşağısındaki Starbucks ile rekabet edemeyiz. Yani... ay sonunda işsizim."

Lucas bunu duyunca kaşlarını çatı ama August başını salladı. "Hamur işlerinden bir karışımı bir kutuya koyabilir misin? Onları paket yaptırırız. Ayrıca beni ara, sana yeni bir iş bulmaya çalışayım. Benim ailemde mutlaka iş arayan birileri vardır."

Cricket'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Teşekkür ederim."

August umursamaz bir tavırla başını salladı ama Lucas'ın kalbi göğsünde garip bir takla attı. Bu adam nasıl olmuştu da hiç denemeden tanıştığı en tatlı insan oluvermişti? Lucas, August'un yaptığı her şeyin mükemmel görünmesine neden olacak kadar ileri mi gitmişti?

Pencereden dışarı bakmak için arkasını döndü, bakışları sokağın biraz ilerisinde park etmiş kireç yeşili bir Toyota Supra'ya takıldı. "August." August, Lucas'ın ses tonundaki alarmla başını çevirdi. "Bak."

August, Lucas'ın bakışlarını takip etti. "Cricket. O araba ne zamandır orada park halinde?"

Cricket onun sorusunu düşünüyormuş gibi yaptığı işe ara verdi. "Emin değilim ama bu hafta sokakta park etmiş bir sürü süslü araba vardı. Sanırım bir tür araba gösterisi falan olacak."

Lucas ona döndü. "Şoförlerden herhangi biri buraya geldi mi?"

Cricket dondu kaldı. "Emin değilim. Buraya artık neredeyse hiç kimse gelmiyor."

Lucas bastırmaya devam etti. "Dazlak gibi görünen biri var mı? Karanlık dövmeleli olan biri?"

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Fark ederdim. Onlar da mı katil? Sizin üniversite profesörü olduğunuzu sanıyordum. Gizli ajan falan mısınız? Tehlikede miyim?"

Lucas ona öyle olmadığına dair güvence vermek istiyordu ama neler döndüğüne dair hiçbir fikri yoktu. "Senin peşinde değiller. Beni istiyorlar. Buraya gelip beni sorarlarsa onlara bilmek istedikleri her şeyi söyle."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Muhtemelen o noktaya gelmeyecek. Muhtemelen beni uzaktan gözetlemeye devam edecekler. Ama nerede kaldığımı bilmek isterlerse, erkek arkadaşımın kaldığımı söyle. Gerekirse August'un adını ver. Başka bir şey bilmediğini söyle. Gittiklerinde bize mesaj at. İnsanların sizi sokaktan görebileceği bir yerde kalmak için elinizden geleni yapın."

Cricket'in açık teni kireç gibi oldu. "Belki de eve hasta gitmeliyim."

"Bunu da yapabilirsin," diye kabul etti August. "Daha güvenli olabilir."

Telefonunun tezgâhın üzerinde durduğu yere baktı. "Evet, sahibini arayacağım."

"Seninle beklememizi ister misin?" Lucas sordu.

Cricket başını iki yana salladı, bakışlarını sokağın aşağısındaki arabaya dikmişti. "Hayır. Ben iyiyim. Şoför içeri girmeye çalışırsa kapıyı kilitlerim."

August kahvelerle dolu bardak tutacaklarını aldı, Lucas da pasta kutusunu kaptı. "Muhtemelen biz çıkarken bizi takip etmeye çalışacaktır."

Cricket derin bir nefes aldı. "Alınma ama umarım öyledir."

Mulvaney'nin gizli inine girdiklerinde Lucas kısa bir süre durdu. Ne beklediğinden emin değildi ama masanın etrafına toplanmış insanlar değildi. Olağan şüpheliler oradaydı -August'ın huysuz kardeşi Atticus ve onun alkolik kardeşi Archer. Adam da oradaydı, bir yanında Noah, diğer yanında da birbirinin aynısı iki adamla oturuyordu. Thomas ayakta duran tek kişiydi.

August hamur işlerini masadan aşağı kaydırıp ve kahveyi aralarına koydu. Lucas şaşkınlıkla onların beslenme çılgınlığına kapılmış köpekbalıkları gibi ikramlara saldırmalarını, kutudan istediklerini kapmak için birbirlerini dirsekleyerek yollarından çekilmelerini izledi. Şekere burun kıvıran Atticus hariç hepsi sade kahveyi alıp arbededen olabildiğince uzağa çekildi.

Adam parmaklarının arasından bir çörek kapıp ağzına tıkarırken ikizlerden biri, "Bunu ben istedim, sık kafalı," dedi.

Adam kızarmış hamurun etrafından dolanarak, "Daha sert olmalısın," dedi.

Noah diğerlerine gözlerini devirdi, Lucas'a özür dileyen bir bakış attıktan sonra kutunun köşesinden bir peynirli danış kaptı ve yemek için parçalara ayırdı.

Archer kahvesinin kapağını kaldırdı ve bardağındaki kehribar rengi sıvıyı fincana boşalttı. Bu adamın geleceğinde on iki adım vardı.

Sonunda yemek için sandalyelerine yerleştiklerinde Lucas, "Başlayabilir miyiz?" diye sordu. Calliope'un ne bulduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

"Bu biraz otoriter," dedi diğer ikiz. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

August iki adama ters ters baktı. "Lucas, kaba olan Avi, diğeri de Asa. Diğerlerini tanıyorsun. Calliope hazır mı?"

Lucas birinden diğerine sert bir bakış attıktan sonra onları tamamen görmezden gelerek Thomas'a döndü. "Ne bulduğunu söyledi mi?"

Noah başını salladı. "Henüz değil. Biz yeni geldik." "Calliope, orada mısın?" Thomas sordu.

"Ben buradayım." Sesinde hâlâ sert bir ton vardı. "Keşke olmasaydım ama buradayım. Vicdanı olan herkes ikramları es geçmek isteyebilir. Bu seferki acımasız."

Noah elindeki poğaçayı itmeden önce özlemle ona baktı. Lucas'ın zaten canı yemek istemiyordu. Diğerlerinin hiçbirisi Calliope'un uyarısından rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Ne buldun?" August ve Lucas nihayet yerlerine oturduklarında Thomas sordu.

"Kırmızı bir oda," dedi Calliope aceleyle.

"Bir ne?" Lucas sordu, başka kimsenin onun neden bahsettiğini bilmediğini görünce rahatlamıştı.

Önlerindeki ekranda bir resim belirdi. Lucas'ın neye baktığını tam olarak anlaması bir dakika sürdü. Neredeyse komik derecede korkunçtu, sanki bir slasher filminin afişi gibiydi. Ortaçağdan kalma bir askıya asılmış, yüzü acı içinde buruşmuş bir kadın ve deri pantolon giymiş, kafasına bir çanta geçirmiş, elinde eğri bir bıçak tutan bir adam vardı. Resmin tamamında kırmızı bir kaplama vardı ve üzerinde 'beş gün' yazısı yanıp sönüyordu.

Calliope, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Burası kırmızı bir oda," dedi.

"Gözlerimiz var Calliope," dedi Adam ve Noah'nın kaburgalarına bir dirsek indirdi. "Ne?" diye sahne fısıldadı.

"Kırmızı oda nedir Calliope?" Lucas sabırla sordu.

Bir kez daha, kelimeleri çıkarmakta bile zorlanıyormuş gibi bir mırıltı çıkardı. "Kırmızı oda, darknet işkence pornosunu izleme başına ödemedir."

Lucas'ın tüm vücudu bir şok geçirdi. "Ne?"

Calliope derin bir nefes alıp verdi ve sonraki sözlerini yavaşça söyledi. "Kırmızı oda, insanların istemedikleri katılımcıların tecavüz, işkence, sakatlama ve öldürülmesini izlemek ve bunlara katılmak için para ödedikleri yerdir," diye açıkladı sesi titreyerek. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bu odalar sadece belirli bir süre açık kalıyor ve inanılmaz derecede kazançlı. Genellikle yurtdışında çekiliyorlar çünkü izlerini sürmek daha zor. Ama sanırım bunlar tam burada gerçekleşiyor."

"Bana bu kadınların, insanlar onlara işkence etmek için para ödesin diye kaçırıldığını mı söylüyorsun?" Lucas birden Calliope'un uyarısını dikkate aldığı için minnettar olduğunu söyledi.

Bunun kötü, hatta korkunç olacağını hayal etmişti. Cesetleri görmüş, bu kadınların maruz kaldığı işkencelere ilk elden tanık olmuştu ama bunun sadece sadist bir piçin dürtüsü için değil de... eğlence olarak mı yapıldığını biliyordu? Kâr olarak mı? Lucas'ın görüşü dalgalanıyor, başı dönüyordu. Nefes alamıyordu. O kızlar... O kızların hepsi ölmüş müydü? Kaç kişi izlemişti? Katılmıştı? Kendi lanet evlerinin rahatlığında vahşet mi işlemişlerdi?

Lucas August'un onunla konuştuğunu duyabiliyordu ama ciğerlerine hava çekip geri üfleme alıştırmaları yapmakla meşguldü. Bayılmak üzereydi. İlaçlarına ihtiyacı vardı. Birdenbire eller yüzündeydi, başını yukarı kaldırıyor ama bu August değildi. Noah'tı. "Lucas. Sesime odaklan. Sanırım panik atak geçiriyorsun."

"Haplarım. Haplarım cebimde," demeyi başardı Lucas, ağzı bir anda çöle dönmüştü.

Noah, Lucas'ın kot pantolonunun cebine uzandı ama August onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ben yaparım."

Lucas, Noah'nın Lucas'a dokunmadığını göstermek istercesine ellerini kaldırdığını gördü. Bu sefer gözlerine dolan ter yüzünden olmuştu.

Kalbi göğsüne çarpıyordu ve bir kısmı gerçek bir kalp krizi geçirdiğinden endişeleniyordu. Daha sonra rezil olacaktı ama şu anda kendini toparlamaya odaklanması gerekiyordu. Bunun kimseye faydası yoktu. August'un dudaklarının arasına sıkıştırdığı hapları yuttu.

Noah yine onun yüzündeydi. "Bir şeyin yok. Sadece benimle nefes alıştırmaları yap. Beş kez al. Beş saniye tut. Beş kez nefes ver. Tekrar. Bunu yapabilirsin."

Saldırı sonsuza sürmüş gibi geldi ama muhtemelen on dakikadan az sürmüştü. Herkesin ona baktığını fark ettiğinde yüzü kızardı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Son zamanlarda pek uyuyamıyorum."

Noah cesaretle başını salladı. Thomas ona sempatik bir gülümseme verdi. August onun elini ölümüne kavramıştı. Diğerleri onu dikkatle izledi.

Archer elindeki çörekle Noah'yı işaret etti. "Sorun değil, ufaklık ilk kez bir toplantıya katıldığında kustu."

Noah orta parmağını kaldırdı. "Üzgünüm, çocuk seks ticareti beni hasta ediyor. İki hafta önce bir kasa ucuz kırmızı şarap içtin, banyomuzu mahvettin, her yere kustun, sonra da içinde sızdın. Temizlikçi neredeyse polisi arayacaktı çünkü bir suç mahalline rastladığını düşündü."

Archer gözlerini devirdi. "Dramatik davranıyordu. Aşırı tepki gösterdi." Atticus, "*The Shining* filmindeki koridor sahnesine benziyordu," diye ekledi.

Avi kıs kıs güldü. "Evet, TMZ'deki resimleri gördüm. Oldukça korkunçtu."

"Bu bir müdahale mi yoksa bazı insanları öldürebilir miyiz?" Archer sordu.

Lucas onların şakalaşmaları karşısında başını salladı ve ellerini yüzüne sildi. "Ne yapacağız?"

August, "Açıkçası onu öldüreceğiz," dedi.

Asa bir kalem aldı ve çenesine vurdu. "Ama bunu kim finanse ediyor? Eğer bu Kohn denen adam sadece cellatsa, onu öldürürsek başka birini bulurlar, değil mi?"

Thomas başını salladı. "Asa haklı. Bu operasyonu kim finanse ediyor Calliope?"

August, "Eğer paramı birine yatıracak olsaydım, bu gıcır gıcır temiz Rus olurdu," dedi.

"Rus mu? Bu bir çeşit kod adı mı?" Atticus sordu.

August onlara kamyon durağında neler olduğunu ve Calliope'un Devon Nicholls hakkında neler bulduğunu kısaca anlattı.

"Yani Rus'un para için kadınlara işkence eden ve öldüren bir grup sokak yarışçısı dazlakla bağlantısı olduğunu mu söylüyoruz?" Noah söyledi.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Calliope. "Daha fazla araştırma yapmam gerekiyor ama sanırım anlatı bu."

"Bana hepsini dışarı çıkaracağımızı söyle," dedi Noah.

"*Biz diye bir şey yok,*" diye hatırlattı Adam. "Sen kenara çekildin. Sen oradayken odaklanamıyorum."

"Ben gidiyorum," dedi Lucas, August'a sert bir bakış atarak. "Beni yedeklemeye kalkma bile. Quantico'daki eğitimi geçtim. Kohn'la başa çıkabilirim. Söz vermiştin."

"Önce Kohn'u alacağız," dedi Thomas. "İşkenceyle ondan alabildiğiniz kadar bilgi alın. O kızları bulun. Bu oda beş gün içinde tekrar açılacak. Yeni bir kurban bulmak için alışverişe çıkacak zamanları olmadığından emin olmalıyız."

"Sokak çetesinin işin içinde olduğunu teyit ederse, içeri girer ve onları da dışarı çıkarırız. Ama bunu her seferinde bir adım atarak yapacağız."

Hepsi başını salladı.

Thomas her birine baktı, bakışları keskin, ses tonu tehditkârın sınırındaydı. "Bunun temiz olması gerekiyor. Bir federal ajanı kaçırmak üzereyiz. Hata yapma lüksümüz yok. Bu arada, bu çeteciler hakkında bulabildiğiniz her şeyi istiyorum. Nerede takıldıklarını. Kaç kişiler. Stratejik olmak zorundayız. En son büyük bir grubu ortadan kaldırdığımızda, soruşturmanın soğuması biraz uzun sürdü. Geçen seferkinin tekrarı olmasın."

Lucas bu ima karşısında gözlerini kırptırdı. Ne sıklıkla içeri girip tek seferde birden fazla hedefi ortadan kaldırıyorlardı? Gerçekten de bütün bir Nazi çetesini rastgele ortadan kaldırmaktan mı bahsediyorlardı?

Arabaya döndüklerinde Lucas sonunda, "Yakalanacağınızdan hiç endişe etmiyor musunuz?" diye sordu.

August kaşlarını çattı. "Endişe mi? Biz hiçbir şey için endişelenmeyiz. Biz aciziz. Yakalanmak sakıncalı olurdu. Özellikle de benim için. Hapishaneler gürültülü, kirli ve ışıkları çok parlak. Acı çeken babam olur ve ben bunu istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

August gözlerini kısa bir süreliğine yoldan ayırdı. "Koruması gereken bir itibarı var. Aile adımızla, mirasımızla gurur duyuyor. Başka bir dünyada olsa, hayatımızın görünmeyen kısmıyla da gurur duyardı. Ama biz o dünyada yaşamıyoruz. Calliope mazeret üretmekte, sosyal medya paylaşımlarını taklit etmekte iyi iş çıkarıyor. Ama gerçek şu ki, babam gibi bir adamın yabancılardan intikam almak için kendi çocuklarını kullanmasının saçmalığı bizi güvende tutan şey. Bunu anlamak çok imkânsız."

Bu doğrudu. Lucas da görmeseydi buna inanmazdı. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun? Kohn'u kaçırıp bize kayıp kızların yerini söylemeye zorlama şansımız olduğunu mu?"

August tekrar Lucas'a baktığında içini bir ürperti kapladı. August'u maskesiz görmek sinir bozucuydu. "Konuşacaktır. Hep öyle yaparlar. Ama

bunun bazen uzun ve çok kanlı bir çaba olabileceğini bilmeniz gerekir. Kendinizi buna maruz bırakmak istemezseniz anlarım. Bunu senin için yapmakta bir sakınca görmüyorum."

August'un Kohn'a çılgılık attıran kişi olması fikri Lucas'ın kendisini daha çok endişelendirmesi gereken bir şekilde aldatılmış hissetmesine neden oldu. "Bunu benim için yapmanı istemiyorum. Bana nasıl yapılacağını göstermeni istiyorum."

Bu kez irkilmiş görünen August oldu. "Sana birine nasıl işkence edileceğini öğretmemi mi istiyorsun?"

Yaptı. Gerçekten
yaptı. "Evet, lütfen."

NINETEEN

AUGUST

"Birine işkence etmenin anahtarı, onu kişisel olarak neyin korkuttuğunu bulmaktır."

Lucas yıpranmış gri eşofman altı ve soluk Quantico tişörtüyle August'un siyah koltuğuna oturmuş, yüzünde küçük bir gülümsemeyle August'un sanki kendi oturma odasında değil de konferans salonunun önündeymiş gibi odada volta atmasını izliyordu.

"Bazı insanlarda bu kültürel, bazılarında psikolojik, bazılarında ise fizyolojiktir. Kan kartalı ve Yahuda beşiğinden bu yana uzun bir yol kat ettik, her ikisi de bilgi almak söz konusu olduğunda şaşırtıcı derecede etkisiz tekniklerdi. Şimdi, bazen tek gereken şeyin duyusal yoksunluk öğrendik. Diğerleri içinse aşırı duyusal yüklenme. Bazıları içinse aşağılanma. Yani kurbanınızı tanımak önemli."

August durup ona bakana kadar Lucas elini kaldırdı. Bu gece tam bir velet gibi . "Evet?"

Lucas'ın gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüştü. "İşkence 101'e bu kısa giriş için teşekkür ederim ama ben bir kriminologum. İşkencenin psikolojik bileşenini anlıyorum. Sadece bana söz konusu işkenceyi nasıl uygulayacağımı göstermeni istiyorum."

"Söz konusu işkenceyi yürürlüğe koymak mı?" August yankılandı.

Lucas güldü. "Dersi aldım Profesör. Sadece laboratuvara ihtiyacım var. Bana birine nasıl acı çektirileceğini göster."

August hem bu benzetmeye hem de Lucas'ın *profesör* kelimesini kullanış biçimine kıs kıs güldü. Bunu kesinlikle daha sonra keşfedeceklerdi.

Duvarda ustaca dizilmiş silahlara doğru yalınayak yürüdü ve küçük, kötü görünümlü bir hançer seçti. Eski, el yapımı, pahalı ve altındaki dokuya zarar vermeyecek kadar hassas bir şekilde bir adamın derisini yüzebilecek kadar keskindi.

Ödülüyle birlikte odayı geçip Lucas'ın kucağına oturdu, dizlerini kalçalarının iki yanına koydu. "Ama mesele de bu," diye açıkladı bıçağın düz tarafını Lucas'ın mükemmel çene çizgisi boyunca dikkatlice gezdirerek. "Bir adamın işkencesi başka bir adamın sapkınlığıdır. Mesela beni ele alalım." Bıçağı elinde döndürdü. "Bana bıçakla işkence edemezsin çünkü acıdan hoşlanıyorum." August bıçağı ön kolunun üzerinde gezdirdi, kenarı bir santimlik sığ bir kesik açarken tısladı, anında boncuk boncuk kan oluştu. "Bu bir endorfin patlaması."

Lucas ona baktı ve yüzünü inceledi. "Bıçaklandığımda hiç endorfin hissetmedim, sadece ciğerimin çökmesinin verdiği yakıcı acıyı hissettim."

August, "Kontrollü bir kesik ile öldürme niyeti arasında fark vardır," diye hatırlattı. "Ama benim sapkınlığım herkesin sapkınlığı değil. Bu daha çok hedefiniz için neyin işe yaradığını bulmakla ilgili."

Lucas başını iki yana salladı. "Ona nasıl zarar vereceğim umurumda değil... Duygularımı nasıl kapatabileceğimi bilmek istiyorum. Senin böyle bir sorunun olmadığını biliyorum ama ona zarar verirken insanlığımın araya girip o bok parçası için üzülmemen neden olmasını nasıl engelleyebilirim?"

August başparmağını Lucas'ın dolgun alt dudağında gezdirdi. "Birine nasıl hissetmemesi gerektiğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü ben asla söylemem. Birinin canını yakarken sadece iki şeyle ilgilenirim: Görevim ve onun acısından duyduğum heyecan."

"Yani yapabileceğim bir şey yok mu?" Lucas sordu.

"Ben öyle demezdim," dedi August. "Önemli olan duygularınızı kapatmak değil, önemli olan ihtiyaçlarınıza odaklanmaktır. Bencil olun. Sadece ne istediğinizi önemseyin. Korkularınızı bir kenara bırakın. Biraz hedonist olun. Zihninizde düşündüğünüz ama asla kimseye yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceğiniz derin, karanlık şeyleri yapın. Yapın ve bunun için özür dilemeyin."

Lucas kolunu tutup yaranın üzerini yalayarak damlacıkları dilinde topladığında August'un bakışları genişledi. "Böyle mi?"

August'un siki Lucas'ın ağzına bulaşan kanı görünce seğirdi. Evet, bu ders hızla tersine dönüyordu. Lucas, August'un artık aralarında belirginleşen ereksiyonuna baktı.

August ona güven verici bir gülümseme verdi. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Lucas uzanıp onu tuz ve bakır tadında bir öpücük için aşağı çekti. "Benim de kendi sapkınlıklarım var, biliyorsun. Her zaman tam bir baş belası değildim. Bir zamanlar ben de dünyanın geri kalanıyla aynı sapkınlıklara sahip, normal, kırmızı kanlı bir adamdım."

"Anlatsana," diye takıldı August, dilini Lucas'ın ağzına daldırarak.

"İşkenceye odaklanmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Lucas, bir yandan da

August'un öpücüklerine coşkuyla karşılık verdi.

August ellerini Lucas'ın gömleğinin altından geçirip meme uçlarıyla oynadı, ta ki Lucas bir iniltiyle kalçalarını yukarı kaldırırsa dek. "August..." diye sızlandı.

August alay etti ve dar tepeleri çekiştirdi. "Gerçek işkence daha çok iş başında eğitim faaliyetidir. Kohn'u senin sınıf projen olarak kullanacağız. Bu arada, bence senin bu yönünü keşfetmeye çalışmalıyız. Bencil tarafını."

"Bencil bir yanım olduğunu nereden biliyorsun?" Lucas başparmağını August'un artık bol gelen pantolonunun üzerinde gezdirerek sordu.

August, Lucas'ın dudaklarını bir kez daha yakaladı ve derin, uyuşturucu öpücüklerin arasında konuştu. "Herkesin bencil bir tarafı, karanlık bir tarafı vardır. Dünyanın onlar hakkında ne düşüneceğinden korktukları için keşfetmeye cesaret edemedikleri bir yanları. Ama sen bunu biliyorsun. Biliyorsun, değil mi? Senin işin bu. İnsanların en karanlık yönlerini incelemek."

"Ama ya hoşuma giderse?" Lucas dilini August'un ağzının kenarında gezdirerek sordu. "Ya o derin, karanlık tarafımı çok seversem?"

August, Lucas'ın elini tuttu ve pantolonunun içine soktu. "O zaman bunu benden daha iyi kim keşfedebilir? Seni yargılayacak kapasitem yok. Senin sapkınlıkların benimkiler gibi olmayabilir ama söyleyeceğin hiçbir şey beni gerçekten şok edemez."

Lucas August'un dudaklarına doğru iç çekti, eli sikini okşuyor, başparmağı August'un gözlerini kapaklarının arkasına kaçırarak başını okşuyordu.

"Bıçak oyununu gerçekten seviyor musun?" Lucas sordu. "Biri seni kestiğinde hissettiğin şey gerçekten hoşuna gidiyor mu?"

August başını salladı. Lucas'a yalan söylemek için hiçbir neden yoktu. August'un en karanlık sırlarını zaten biliyordu. Kalçalarını eğerek kendini tembelce

Lucas'ın sıkılmış yumruğu.

"Deneyebilir miyim?" Lucas nefesi kesilmiş bir halde sordu. August kaşlarını kaldırdı. "Beni kesmek mi?"

Lucas'ın dili alt dudağının üzerinde gezinmek için dışarı fırladı, gözlerinde August'un daha fazla keşfetmek istediği sert bir parıltı vardı. "Evet."

August başıyla onayladı. "Hadi yatağa gidelim."

Yatak odasında August bıçağı yan sehpanın üzerine koydu ve Lucas duvara yaslanıp onu izlerken soyundu. August onun da sertleştiğini görebiliyordu, gri pantolonunun önü bir noktada nemliydi. August çıplak kaldığında Lucas ona doğru yürüdü, yatağa doğru çevirdi ve dudaklarını August'un omzunda gezdirdi. "Yatağa."

August, Lucas'ın sert talimatı karşısında ürperdi. Dediğini yaptı, yorganın üzerine yüzüstü uzandı, kollarını başının üzerine koydu, beyaz çarşaflarını kirletmek konusunda fazla endişelenmedi. Ne de olsa çamaşır suyu bunun içindi.

Lucas August'un bacaklarının arasına diz çöktü, baldırlarını sıktı ve ellerini August'un tüylü kalçalarının arkasından geçirerek kıcını avuçladı. Sonra August'un üzerine binip poposuna oturdu ve eğilerek dilini omurgasında gezdirdi. "Kesilmekten hoşlandığını nereden biliyorsun? Daha önce başkalarının seni kesmesine izin verdin mi?"

August, Lucas'ın üzerindeki ağırlığından, çaresizlik yanılsamasından hoşlanmıştı. "Uzun zamandır yapmadım ve bir profesyonelden başkasıyla da yapmadım."

August, Lucas'ın elini yan sehpadan aldığı bıçağın kabzasına dolamak için gerinmesini ve parmaklarını sırtının yara almamış etinde gezdirmesini izledi. "Ya seni çok derin kesersem?"

"O zaman dikiş atılması gerekecek. Ana arterlerden ve omuriliğimden uzak durduğunuz sürece beni öldürecek kadar derin kesemezsiniz elbette. Bütün bunlar bittiğinde yürüyebilmek istiyorum." Lucas'ın tereddüt ettiğini hissedebiliyordu. "Bunun senin en karanlık fantezilerine boyun eğmen olması gerekiyordu, benim değil. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, başka bir yol bulabiliriz."

İlk kesik sığıdı, tam kürek kemiğinin kası boyunca. August'un siki, beynine pompalanan kimyasalların ani hücumuyla zonkladı. Homurdandı, sonra Lucas düz dilini yaranın üzerinde gezdirirken inledi. "Bu iyi miydi?"

August boğazını temizledi. "İyiden de öte. Benim için endişelenmeyi bırak ve ne istiyorsan onu yap."

Lucas nefesini içine çekti. "Bu çok büyük bir güç."

"Mesele de bu zaten. Birine işkence ederken, zihninin ve bedeninin kontrolü tamamen sizdedir."

"Vücudunuzun kontrolünün tamamen sizde olması fikri hoşuma gidiyor."

Lucas bir dakika daha tereddüt ettikten sonra birkaç sığ yarık daha açmaya başladı. Bunlar zararsızdı, kâğıt kesiğinden farksızdı ama August'un kalçalarını yatağa yaslayıp sürtünme araması için yeterliydi, kan damlacıkları sırtının eğiminden aşağı hafifçe yuvarlanıyordu. "Baş harflerini derime mi kazıyorsun?"

Lucas parmak uçlarını kesiklerin üzerinde gezdirdi, sonra August'un kaniyle M-I-N-E yazarak teninin boş tuvalinde harfler oluşturmaya başladı. Siktir, bu çok sıcaktı. August'u boğazından yakaladı, kanlı parmaklarını ağzına sokmak için başını arkaya çevirdi ve eğilip kulağına doğru gürledi, "Peki ya olsaydım? Adımı sana kazıdıysam? Sonra ne olacaktı?"

August parmaklarını emdi, Lucas'ın bu tarafından neredeyse uçuyordu, onunla istediği kadar hasta ve çarpık olmaya istekli olduğunu biliyordu. Lucas'ın şimdi kışının yarığına sıkıca bastıran sert uzunluğuna doğru geri itti, aralarında sadece ince bir kumaş tabakası vardı. "O zaman beni sonra siksen iyi olur."

Lucas'tan çıkan ses neredeyse hayvani bir sestir ama sonra yatağın yanında bıraktıkları kayganlaştırıcıyı kapıp August'un kalçalarını yukarı çekmek için geri çekildi. Lucas onu iki kaygan parmağının üzerine yerleştirdiğinde August kalçalarını hevesle ona doğru çevirdi, ne kadar muhtaç görüldüğü konusunda en ufak bir endişe duymuyordu.

Lucas parmaklarını onun içine daha sert soktu. "Bana hazır olduğunu söyle çünkü içinde olmak istiyorum."

"Ben iyiyim," diye yemin etti August. "Yap şunu."

Lucas parmaklarını kurtardı, pantolonunu iterken gömleği havalandı. August artık beklemekle yetinmeyerek ayağa kalktı ve Lucas'ın sikini kavrayıp girişine bastırdıktan sonra tek bir akıcı hareketle içine gömülene kadar ona doğru battı.

Ondan sonra artık hiç konuşmadılar. Sadece birlikte hareket ediyorlardı, kan, ter ve seks kokusu August'un sarhoş edici bulduğu bir şekilde birbirine karışıyordu. Lucas'ın sert aletinin içine girmesine doyamıyordu. Yukarı doğru her itişte kalçalarını aşağı doğru yuvarlıyordu.

Lucas'ın ellerinden biri August'un göğüs ucunu buldu, diğeri sert, ağrıyan sikinin etrafına dolandı. August'un başı Lucas'ın omzuna yaslandı. Daha önce hiç bir şey yaşamamıştı. Sıcak, çığ ve yapışkandı,

Lucas, August'u kabaca sarsarken kan ve ön sperm birbirine karışıyordu. Bunun seksi olması gereken hiçbir yanı yoktu ama hayatında hiç bu kadar sertleşmemiştir.

Lucas bıraktığı yaralara bakarken August, Lucas'ın August'un zihnine kazındığı gibi kendi adını da onun bedenine kazımış olmasını umarken buldu kendini. Şimdiden doruk noktasına çok yaklaştı. Lucas ona niyetle vuruyor, eli sert ve hızlı bir şekilde üzerinde çalışıyor, nefesi August'un kulağında nefes nefese kalıyordu. Sonra boşalıyordu, vücudu kasılırken tüyleri diken diken oldu.

"Lanet olsun," diye homurdandı Lucas, August'un salıverilmesi sıkıldığı yumruğundan taşarken. Avuç içlerini August'un kürek kemiklerinin arasına bastırıp göğsünü yatağa bastırdı, ellerini kalçalarının etine sokarak niyetle içine girdi. Sonra kendini August'un üzerine örtüyor, içini August'un tenine boşaltırken haykırıyordu. Lucas kendini August'un bedeninden kurtarmak için acele ediyor gibi görünmüyordu, bu yüzden Lucas'ın tükenmiş siki kendi kendine kurtulana kadar öylece uzandılar.

"Bu..." Lucas dedi ve sonra sözünü kesti.

"Dağınık mı?" August bir kahkaha attı.

Lucas'ın burnu August'un ensesinde gezindi. "Ben de sıcak diyecektim. Ama temizlenmemiz gerekiyor. Ve muhtemelen çarşaflarını da değiştirmeliyiz. Burası bir suç mahalline benziyor. Biraz da öyle kokuyor."

August'un kendini hareket etmeye zorlaması için birkaç dakika daha geçmesi gerekti. Duş aldılar, ikisi de acele etmiyor, kaynar suyun tadını çıkarıyorlardı. Lucas, August'un kesiklerini temizlerken ekstra nazikti. Küçük hançerin açtığı kesiklerden çok daha kötü yaralar almıştı ama tıpkı geçen geceki gibi Lucas'ın ona bebek gibi davranmasından hoşlandığını fark etti. Birinin onunla ilgilenmesi gerekiyormuş gibi davranması yabancı bir duyuydu. Sanki bu ilgiye ve dikkate layıkmiş gibi.

Kuruduktan sonra Lucas her bir kesiğe antibiyotik merhem sürdü ve dikkatlice bandajladı. Ancak yatağa döndüklerinde August'un kontrolü tekrar ele almasına izin verdi ve burnunu nemli saçlarına bastırabilmesi için Lucas'ı küçük kaşık pozisyonuna zorladı.

Bir süre sonra Lucas, "Eğer yapamazsam... vicdanımın beni yenmesine izin vermeye başlarsam... yapamadığım şeyi yapman için sana ihtiyacım olacak. Muhtemelen bunun için kendimden nefret edeceğim ama yine de yapmana ihtiyacım var. O kızlar adaleti hak ediyor."

August, Lucas'ın omzuna bir öpücük kondurdu. "Bunu yapabilirsin. Ama yapmamayı seçersen -her ne sebeple olursa olsun- senin yanıdayım. Her zaman yanıdayım."

"Ya konuşmayı reddederse? İşkencenin başarı oranının düşük olduğu biliniyor." "O olsa da olmasa da istediğimiz bilgiyi alacağız. "O olsa da olmasa da

Calliope'un eninde sonunda bulamayacağı hiçbir şey söyleyemez. Ama bıçağımın ucunda ya da hangi enstrümanı kullanmaya karar verirsem vereyim, zamanını hak etti. Benim işim bu. Ben bunun için yaratıldım. Başına gelecek her şeyi hak ediyor."

"Sadece bunu yapan kişi olmak istiyorum." "O zaman olacaksın."

Lucas'ın sesi titriyordu. August bunun öfke mi yoksa korku mu olduğunu bilmiyordu... ya da ikisi birden. "Yaptığı şeyler... *hepsi* yaptı. Bunu ödemelerini istiyorum. Sadece seyredenlerin bile. O kızların çektiği acılardan kazanç sağlayan herkes, akla gelebilecek en ortaçağ yöntemleriyle acı çekmeyi hak ediyor."

August ona nazıkçe, "Biraz uyumalısın," diye hatırlattı.

"Onlar lanet olası canavarlar," diye fısıldadı Lucas, neredeyse kendi kendine.

"Evet, ama ben varım ve diğer canavarların korktuğu canavar benim."

TWENTY

LUCAS

Lucas ertesi sabah sessizdi. Pansuman yaparken August'un yaralarını kapatan küçük bandajlara bakmaktan kendini alamıyordu. Bunu Lucas yapmıştı. Bir bıçak almış ve August'un derisine kendinden bir parça kazımişti. Yara izi kalacak mıydı? Birlikte geçirdikleri gecenin kalıcı bir hatırlatıcısı mı olacaktı?

Bu konuda kendini suçlu hissetmeliydi, değil mi? August hoşuna gittiğini söylemişti, hatta önce gelmişti ama bir yanı bunun onu Kohn'dan daha iyi yapıp yapmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. August'un acısı, boyun eğişi hoşuna gitmişti; Lucas'ın sahip olduğunu bile düşünmediği garip bir hayvani içgüdüğü ortaya çıkarmıştı. Daha da kötüsü, bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu.

August onun yanına oturduğunda yatak çöktü.

"Dur." Lucas'ın bakışları irkilerek ona doğru kaydı.

"Ne?"

"Dün geceyi aklından geçirmeyi, yaptıklarımızı sorgulamayı ve bir insan olarak kim olduğunu irdelemeyi bırak. İyi bir kuluçka için hazırlanmaya çalıştığımı görebiliyorum. Dün gece yaptığımız şey yüzde yüz rızaya dayalı bir şeydi. Hoşuna gittiyse bu seni kötü biri yapmaz. Bizim seks oyunumuzla Kohn'un eğlence için kadınları vahşileştirmesi arasında bir futbol sahası kadar fark var. Bunu biliyorsun."

Öyle mi yaptı?

"Sen iyi misin?" Lucas konuyu değiştirerek August'un omzundaki bandajların izini sürerken sordu.

August kaşlarını çatdı. "Neden olmayayım ki? Sırtımdaki çiziklerden mi bahsediyorsun? Tırnaklarınla daha fazla zarar verebilirdin. Merak ediyorsan söyleyeyim, benim için de sorun değil. Ama iyiden daha iyiyim. Aslında onlardan biri her sızladığında biraz tahrik oluyorum. Herkes bana ne yaptığını görsün diye sınıfta tişörtsüz ders verebilseydim, verirdim. İzlerini taşımayı seviyorum. Dürüst olsaydın sen de hoşuna gittiğini kabul ederdin."

Lucas döndü, dudaklarını bir öpücükle birleştirdi ve sonra alnını August'unkine bastırdı. "Beklemekten nefret ediyorum. Dazlaklardan oluşan vahşi bir çeteyi ortadan kaldırmak için bir saldırı planına ihtiyaç anlıyorum ama Kohn'u sokaklardan çekmek için beklemek... sinir bozucu. Sadece bunun bitmesini istiyorum. Bu kadınların güvende olduğunu bilmek istiyorum ve eğer değilse, en azından başka kurbanlar olmayacağını bilmek istiyorum."

August onu tekrar öptü. "Biliyorum. Sadece biraz daha sabırlı ol. Söz veriyorum neredeyse bitti."

"Sonra ne olacak?"

Lucas bu soruyu yüksek sesle sormak istememişti. Günlerdir beyinde dönüp duran şeylerden biriydi sadece. İnsanlar ölürken aşk hayatı hakkında endişelendiği için kendini daha da suçlu hissetmesine neden olan bir soruydu.

"Ve sonra ne... ne?" August sordu. Lucas

ayağa kalkmaya başladı. "Hiçbir şey."

August onu tekrar aşağı çekti. "Hiçbir şey değil. Ne demek 'sonra ne olacak?'"

"Peki ya biz? Bu iş bittiğinde ne olacak?" Lucas ağzından kaçırdı.

August elini salladı. "Birlikte yaşarız, evleniriz, çoğu insanın hayal edebileceği bir hayat yaşarız." August'un yüzü değişti, ifadesi karardı. "Tabii bunu istemiyorsan o başka." Lucas'ın beyni durdu ama August konuşmaya devam etti. "Eğer söylediğin buysa, bu tartışmayı Kohn meselesini çözene kadar ertelemeni isteyeceğim çünkü bu işe seni bir daha asla göremeyeceğimi ya da geri dönmeyeceğimi düşünerek giremem."

Lucas, August'un böyle bir şey söyleyeceğini biliyordu. August'un Lucas'ın gitmesine asla izin vermeyeceğini söylediğinde ciddi olduğunu içten içe biliyordu. Asla. Ve buna ihtiyacı vardı. İçindeki en derin, en karanlık parçanın -August'un herkeste olduğunu söylediği parçanın- August'un onun için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Bu sözleri duymaya ihtiyacı vardı. Birden fazla. Belki de

Her gün. Karanlık tarafının August'un gözlerinde onu kaybetme düşüncesinden doğan çaresizliği görmeye ihtiyacı vardı ve belki de bu Lucas'ı sadist biri yapıyordu ama bu bir çürüğe bastırmak ya da bir oyuğu dillemek gibiydi. August'un da en az Lucas kadar acı çektiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Lucas sertçe yutkundu. "Bunun ne kadar çılgınca olduğunu biliyorsun, değil mi? Dışarıdan bakanlara deli gibi görünüyoruz."

August omuz silkti. "Dışarıdan bakanlara göre sen delisin. Ben de öyleyim. Dünyanın ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Haklı olduğunu biliyorum. Sanırım bana bakılmasından bıktım, musun? Kendimi hep bir gösteri ucubesi gibi hissediyorum," diye itiraf etti Lucas.

FBI'da geçirdiği kısa süre dışında - herkes onun sırrını bilmeden önce - her zaman bir yabancı, annesi gibi dışlanmış biriydi. Kendi büyükbabası bile onu istememişti. August'un yoğun takıntısının tadını çıkarmayı ne kadar sevse de, bu ona sürekli üzerinde parlayan bir spot ışığı varmış gibi hissettiriyordu.

"Bir kez Mulvaney olduğunuzda, daha iyisi olmayacak. Sizi bundan mümkün olduğunca koruyacağım ama insanlar geçmişinizi araştırarak. FBI'dan kovulduğunu öğrenecekler. Psikometrinin bile öğrenebilirler. Ailem halkın gözü önünde olduğu için insanlar seni merak edecek."

"Bunu nasıl yapıyorsunuz? Dünyanın geri kalanı öğrenmeden yaptığınız şeyi nasıl yapıyorsunuz?" Lucas sordu. Elbette doğru soruları soran en az bir yabancı olmalıydı.

"Biz sadece katil değiliz... Biz illüzyonistiz. Calliope sahte sosyal medya paylaşımları yaratıyor, coğrafi etiketler falan koyuyor. Fotoğraflara fotoşop yapıyor, gerekirse yaratıcı oluyor. Ve zor durumda kaldığımızda, babamın deneyinin başarılı olduğunu görmeye kararlı bazı çok güçlü insanlarımız var. Güçlü müttefikler çok güçlü mazeretler yaratır."

Lucas tereddütlü bir şekilde başını salladı. "Zamana ihtiyacım olacak... bunu çözmek için... işlemek için-" August'un isyankâr bakışıyla Lucas onun yanağını avuçladı. "Biz değil. Mantıklı değiliz ama artık içgüdülerimi sorgulayacak bir yerde değilim. Bunun işe yaradığını biliyorum. Çılgın ya da değil, her neyse bizim için işe yarıyor. Ama geri kalanı, halkın gözü... ailen... Bunu anlamak için zamana ihtiyacım var."

August'un omuzları çöktü. "Evet, bu mantıklı. Bunu anlıyorum. İlk dersiniz ne zaman?"

"10:30. Sen?" Lucas eğilip August'un kirli çenesine öpücükler kondurarak sordu.

"Saat bire kadar değil ama saat on birde yüksek lisans öğrencilerimle mentor toplantılarım başlıyor."

"Güzel, beni beslemek için vaktin var," dedi Lucas, August'un ağzını tembel bir öpücükle yakalayarak.

"Beni böyle öpmeye devam edersen seni yatağa atıp sikimi yedirmekten başka bir şey için vaktimiz olmayacak."

Lucas geri çekilip ona baktı, August'un sözleriyle irkilmişti. İkisi de kahkahayı patlattı. "Kahveye ve yüzüm büyüklüğünde çikolatalı keke ihtiyacım var."

August ayağa kalktı ve Lucas'ı da kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Sadece durup Cricket'ı kontrol etmek istiyorsun, değil mi?"

Lucas gülümsedi. "Bir yanım onun orada olmamasını umuyor. Geri dönmemekte oldukça kararlı görünüyordu. Ama aynı zamanda evimin önünde hâlâ park etmiş arabalar olmadığından da emin olmak istiyorum. Beni senin evine kadar takip etmemiş olmaları beni endişelendiriyor."

"Tahmin etmem gerekirse, benimle kaldığını zaten biliyorlar ve birileri zaten burada, bizi izliyor."

Bu düşünce Lucas'ın teninde tüylerin diken diken olmasına neden oldu. August onları ovarak uzaklaştırmaya çalıştı. "Sakin ol. Bizim bir avantajımız var. Onları tanıdığımızı bilmiyorlar. Hâlâ Kohn'un daha büyük bir komplonun parçası değil, ortağı olan bir seri katil olduğuna inandığını düşünüyorlar. Ne bildiğimizi anladıkları zaman, bunun bir önemi kalmayacak."

"Haklı olduğumu biliyorum. Sadece dünyanın bu kalpsiz pisliklerden güvende olduğumu bilmek istiyorum."

August onun başına güven verici bir öpücük kondurduktan sonra ikisi de giyinmeyi bitirdi. Kapıdan çıktıklarında Lucas, August'un yüzünde eğlenen bir ifade olduğunu fark etti. "Ne?"

August'un gülümsemesi genişledi. "Bu sözde dazlakların hepsinin yabancı araba kullanması biraz komik, değil mi?"

Lucas sırttı. "Ekipmanlarının çoğu muhtemelen Çin malı, yani..."

August kapıyı arkalarından kilitledi. "Hadi gidip kahvaltı edelim."

Lucas kafenin önünde park etmiş spor arabalar olmadığını görünce rahatladı. Park yerlerinin hepsinin dolu olduğunu fark edince daha az rahatladı. Kötü adamların takipçi cep telefonları için park yeri bulamamaları ironik olurdu. Ama bu aynı zamanda Lucas ve August'un da park yeri bulamayacağı anlamına geliyordu.

Dışarıdan bakıldığında, küçük kafedeki her şey sakın görünüyordu. Işıklar açıktı, penceredeki tabela açık konuma getirilmişti. Lucas camlardaki buğudan içeriye göremiyordu ama midesindeki düğümün hafifçe gevşediğini hissetti.

"Neden bloğun etrafında birkaç tur atmıyorsun, ben de gidip kahvaltımızı hazırlayayım?"

August kaşlarını çatı. "Sanırım ben de seninle gelmeliyim."

"Yemeğimizi alıp Cricket'ı kontrol edeceğim, sonra da yolumuza gideceğiz. Güpegündüz açık bir kafede bana saldırmayacaklar."

August, Lucas'ın çıkmasına izin vermek için caddede yavaşlamadan önce ona bir dakika boyunca ihtiyatla baktı. Konsolun üzerinden eğilip August'un yanağına bir öpücük kondurdu. "Hemen döneceğim."

Lucas caddeyi koşarak geçti, yoldaki birkaç arabadan kaçınarak programlarının sabah trafiğini kaçırmalarına izin verdiğine şükretti. Bir dakika önce Nazileri yakalamak için endişelenirken bir dakika sonra trafiğin akışından endişe duymak garipti ama bu Lucas'ın hayatındaki tuhaf şeylerden sadece biriydi. Eğer bir liste yapması gerekseydi, bu noktada gariplikler normallerden çok daha ağır basıyordu.

Kapıyı açtığında, tepedeki zil her zamanki gibi şingirdadı ama arkadan bir selamlama sesi gelmedi. Oturma alanı boştu ama bu yeni bir şey değildi. Lucas ilerledi ve arkadan gelecek herhangi bir yaşam belirtisini dinledi. Ürkütücü bir sessizlik vardı.

"Alo?" Lucas seslendi. "Cricket?"

Lucas tezgâha yaklaştı ve kızın telefonunun endüstriyel kahve makinesinin yanında şarj olduğunu görünce kaşlarını yukarı kaldırdı. "Cricket?"

Kadın cevap vermeyince, artık görgü kurallarını umursamadan tezgâhın arkasına geçti. Cricket'ın telefonu tamamen şarj olmuştu. Bir süredir orada duruyor olmalıydı. Çantası pasta kutularının altındaki küçük bir bölmede, soluk mavi kazağının yanında duruyordu.

Ayağa kalktığında, bakışları damarlarındaki kanın donmasına neden olan bir şeye takıldı. Kanla kaplı, narin bir altın çember. şok geçti. Cricket'ın hızması. Hay sikeyim. Düşünmek için durmadı, sadece tokatladı.

Elini üzerine koydu, hayaller ona saldırırken keskin bir nefes aldı.

Cricket tezgâhtaki her zamanki yerine tünemiş müzik dinlerken, yırtık kot pantolon ve üzerinde sarmal bir yılanın üzerinde siyah blok harflerle *Don't Tread on Me* yazan sarı bir gömlek giyen bir adam içeri girdi. Kulaklığını kulağından çıkardı ve tezgâha yaklaşan adama dikkatle baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Erkeklerin, kızların saçlarına çılgın renkler katmalarından ya da makyajlarında garip şeyler yapmalarından hoşlanmadıklarını biliyorsunuz, değil mi? Hayvanlar aleminde, size benzeyen yaratıklar bir uyarıdır, arkadaşlarına uzak durmalarını söyler. Onlara zehirli olduklarını söylerler."

Cricket sırtıttı. "Yine de ."

"Sadece söylüyorum, erkekler mütevazı bir kadın ister."

"Sana bir erkek aradığımı düşündüren nedir?" Cricket karşı çıktı.

Adamın cevabını asla duyamadı. Vücuduna bir acı saplandı ve sonra yere yığıldı, tezgâhın diğer tarafındaki adam elinde şok tabancası olan başka bir adama yardım etmek için yanına geldi. Kohn. Cricket'ın burnundaki yüzüğü aldı ve tezgâhın üzerine fırlattı. "Onu minibüse bindirin. Seninle bahçede buluşuruz."

Lucas elini çekti, kalbi göğsüne çarpıyordu. Cricket'ı aldılar. Telefonunu cebinden çıkardı. Tam adını tuşlayacaktı ki tanıdık bir ses, "Selam yabancı. Beni özledin mi?"

Lucas'ın üzerine kurşun bir ağırlık gibi ağır bir korku çöktü. Yavaşça döndü, silahın kendisine doğrultulmuş olduğunu ya da Kohn'un silahı tuttuğunu görünce şaşırmadı. "Nerede o?"

"Küçük pembe saçlı arkadaşın mı? Yoksa mavi miydi? Ya da yeşil?" Kohn gülerek sordu. "O güvende. Şimdilik. Müşterilerin oldukça spesifik bir tipi var ama sanırım bu seferlik bir istisna yapacaklar. Zorlu olanları kırmamı izlemeye bayılıyorlar."

Lucas'ın burun delikleri alevlendi. "Seni öldüreceğim amına koyayım."

Kohn kesinlikle rahatsız olmamış görünüyordu. "Seninle yeniden bağlantı kurabileceğimizi umuyordum. Hediyelerinizi nasıl buldun?"

Lucas bir noktada Kohn'a tekrar bu kadar yakın olacağını biliyordu ama bunun sürpriz olacağını hiç düşünmemişti. August'la tanıştığından beri. Lucas'ın kendini biraz fazla güvende hissetmesini sağlamıştı. "Onları orijinal bulmadım," diye alay etti Lucas.

Kohn şaşkın bir kahkaha attı. "Hâlâ espri anlayışını koruyabildiğini görmek güzel. Gelecekte daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Lucas gözlerini telefonuna çevirip tekrar baktı. Gönder tuşuna basmış mıydı? August dışarıda mıydı? "Bu oyunu daha ne kadar oynayacağız? Bundan çıkarın ne? Küçük Nazi arkadaşlarını ve kırmızı odalarını öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Kohn kaşlarını kaldırdı. "Bilmeni istedim. Sana tüm ipuçlarını verdim. Sadece arkada FBI'nın gücü olmadan her şeyi kendi başına bir araya getirebileceğinden emin değildim."

Onu garip bir hafiflik kapladı. Kohn'un Lucas'ın arkasında kimler hakkında hiçbir fikri yoktu. Psikopatlardan oluşan bir ordusu ve Mulvaney ismi vardı. Lucas artık bir kurban değildi. Lucas şakağına vurdu. "Bende FBI'da olmayan bir şey var."

Kohn'un dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. "Yine de fark etmez, değil mi? Kimse sana inanmayacak. Ama hâlâ çekip gitmek için vaktin var. Eğlenceliydi ama artık sıkıcı olmaya başladı. Yine de seni öldürmek istemiyorum. Sen bir harikasin. Doğanın bir ucubesisin."

"Peki ya o kadınlar? Onların hayatları yaşamaya değerdi."

Kohn gözlerini devirdi. "Onlar keşti. Fahişelerdi. Alt-insanlar. Toplumun yükleri. Kimse onları özlemiyor. Çoğu insan onları sürüden ayırdığını fark etmedi bile."

"Yani hepsi öldü mü?" Lucas sordu, daha önce hiç yaşamadığı bir hüznün çökmüşü üzerine.

"Renkli küçük arkadaşın hariç hepsi. Müşterilerimiz seçici olmaya başladı. Kırık dökük olanlardan bıktılar. Kendilerine benzeyenleri, baloda onları reddeden kıza benzeyenleri, inek çocuk için fazla iyi olduğunu düşünenleri, *Dungeons and Dragons* oynayan ezik için fazla havalı olanları kesip biçmemi izlemek istiyorlar. İntikamlarını almak istiyorlar ve ben de onların fantezilerini gerçekleştirmelerine izin veriyorum."

Lucas nefes almak için kendini zorladı. Kohn onun kendini kaybetmesini, aptalca bir şey yapmasını istiyordu. Bu yüzden sessiz kaldı ve yüzündeki ifadenin adama duyduğu nefreti yansıtmamasını umdu.

"Eğer şimdi çekip , kimsenin geçmişini bilmesine gerek kalmaz. İnek profesör erkek arkadaşının senin nasıl bir deli olduğunu öğrenmesini istemem. Senin küçük çöküşünü biliyor mu? Tımarhanede geçirdiğin zaman hakkında mı? Bahse girerim zengin ailesi kim olduğunu bilselerdi

Gerçekten öyleydin. Sonra yine yapayalnız kalırsın. Tamamen çaresiz. Çaresizliği severim. Sana yakışıyor."

O anda August köşeyi döndü ve tıpkı Kohn'un yaptığı gibi arka taraftan geldi. Asasını Kohn'un boynuna dayadı ve Kohn yere önce tüm vücudu komik bir şekilde sarsıldı, düşerken silah parmaklarının arasından kaydı. Lucas yere düşen silahı aldı ve Kohn'un hâlâ seğirmekte olan bedeninin üzerine diz çökerek kasıklarındaki lekeyi fark etti. Pantolonunu ıslatmıştı.

Kohn'un kendisini duyabildiğinden emin olmak için eğildi. "Çok çaresiz görünüyorsun. Sana çok yakışıyor." Adam kısık bir inilti çıkardı ama Lucas ayağa kalktı. "Ona neyle vurdun?"

"Bir sığır sopası."

"Cricket'ı var."

"Biliyorum. Duydum. Görünüşe göre plan değişti. Doğaçlama yapma zamanı."

August Lucas'a anahtarlarını uzattı. "Git kamyonu getir ve ara sokağa çek. Arka kapıyı aç. Bir tuş takımı göreceksin. Kod 1-8-4-2. İçeride kablo bağları bulacaksın. Onları bana getir."

"Onunla ne yapacağız?"

"Yarın ona yapmayı planladığımız şey tam olarak buydu. Bilgi almak için ona işkence etmek."

Kohn bunun üzerine uzun bir inilti çıkardı, doğrulmaya çalıştı ama başaramadı.

August onun yüzünü tokatladı. "Hey, beni duyuyor musun? Sakinleş yoksa bunu kışına öyle bir sokarım ki düğmeye bastığımda organların yanar."

Lucas'ın bir yanı August'un bunu yapmasını, her şeyi orada bitirmesini istiyordu. Ama Cricket hâlâ onların elindeydi. O manyakların elinde Cricket vardı. August'un talimatlarını harfiyen uygulayarak otomatik pilotta hareket etti. Kohn'un bileklerini arkadan bağladıktan sonra August saçlarından bir avuç alarak onu oturttu. Adam acı içinde çığlık attığında Lucas küçük bir heyecan duydu.

"Ne kadar kötü sıçtığını bilmiyorsun. Önümüzdeki beş saat içinde benden haber alamazlarsa, gösteriye bensiz başlayacaklar. Bırak gideyim ve onunla işimiz bittiğinde küçük arkadaşının parçalarını nereden alacağını söyleyeyim. Hatta yerime birini bulursanız, belki onu tek parça halinde bile bırakabilirim."

"August..." Lucas ne söylemek istediğinden bile emin olmadan konuştu.

August'un yüzü karardı. Sanki bir şalter atmış, August'un tüm insanlığı bir anda olmuştu. Gözlerindeki çukurluk.

Yüzündeki tamamen duygusuzluk, August yüzüne geldiğinde Kohn'u bile duraksattı.

"Sence seni kırmak için beş saate ihtiyacım olacak mı?" diye sordu.

Lucas yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı. Kohn Lucas'ın hayatına girdiğinden beri adam ilk kez gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu. Sanki August'un gözlerinin içine bakmış ve onu bekleyen kasvetli kaderi görmüş gibiydi.

"Onu arabaya bindireceğim. Noah ve babamı ara ve neler olduğunu anlat."

Lucas'ın bakışları Kohn'a kaydı. "Onun önünde isim kullanmak konusunda endişelenmemiz gerekmez mi?"

"Bunun bir önemi olacak kadar uzun yaşamayacak." Kohn'un yüzünü tokatladı. "Ama ne kadar acı çekeceği ona bağlı."

Lucas telefonu aldı ve arama yapmaya başladı.

TWENTY-ONE

AUGUST

"Neden 'hata yok' gibi şeyler söyleme zahmetine giriyorum ki?" Thomas August'un kamyonetinin hoparlöründen sordu, sonra iç çekti. "Sanki bunu kişisel bir meydan okuma olarak görüyorsunuz. Bana nispet yapmanın bir yolu. Size her şeyi vermedim mi?"

August gözlerini devirdi. "Çok dramatik davranıyorsun baba. Archer seni yine sarhoş mu etti?"

"O yapmadı. Sadece son altı aydır sizin arkanızı toplamaktan yoruldum. Hepiniz dikkatsizleşiyorsunuz. Dikkatiniz dağılıyor. Geçen yıl bu tür hataları asla yapmazdınız."

"Atticus her ay hata yapıyor ama sen yine de onun favorin olmasına izin veriyorsun," diye hatırlattı August, babasının aniden kötüleşen ruh halinin nedeninden emin olamayarak. "Aiden seni aradı mı? Aiden aradığında hep huysuzlaşıyorsun."

"Ben söylemeden kimsenin bir şey yapmayacağını söylemişim. Ama nasıl olduysa, güpegündüz arka koltuğunda domuz bağıyla bağlı bir federal ajanla otoyolda araba kullanıyorsun."

Lucas iri gözlerle August'a baktı, Thomas'ın sinirlenmesinden rahatsız olduğu belliydi. August bunun babasının istediği gibi gitmeyen olayları ele alış biçimi olduğunu biliyordu. "Lucas'a bir silah doğrultmuştu. Ne yapmalıydım? Onu vurmasına izin mi verseydim?"

"Olması gerekenler için artık çok geç. Ama yapman gereken şey, oraya girip bir federal ajanı dürtmeden önce beni aramaktı."

August içini çekti. "Dediğin gibi, olması gerekenler için artık çok geç. Eski kot fabrikasındayız. İhtiyacım olan bilgiyi aldıktan sonra muhtemelen temizlik için yardıma ihtiyacım olacak."

Lucas omzunun üzerinden Kohn'un arkada baygın yattığı yere bakıp duruyordu.

İki beton binanın arasına park etmişlerdi. Eski fabrika mahremiyet açısından iyiydi. Daha küçük, eşit derecede boş binalarla çevrili, terk edilmiş altmış bin metrekarelik bir alandı. Karşılaşmak zorunda kaldıkları tek insan ara sıra gelen serserilerdi ve onlar da ilk sorun işaretinde kaçıyorlardı.

Thomas nefesinin altından bir şeyler mırıldandıktan sonra, "İş bittiğinde bana mesaj at, takviye kuvvet göndereyim," dedi.

Kohn'u içeri sürükledikten sonra August metal bir kirişin üzerine bir zincir geçirip sağlam çelik kelepçelerin etrafına sabitledi, sonra Lucas Kohn'u yukarı doğru bağlamasına yardım etti, ancak ayak parmakları yere değdiğinde durdu. August, Kohn'un giysilerini keserek serbest bıraktı ve kumaşları tekmeleyerek yoldan çekti. Kohn aşırı terliyordu, idrar ve korku kokuyordu. Bilinci yerindeydi ama değilmiş gibi davranıyordu. August onun bu yanılsamayı bir süre daha sürdürmesine izin verdi.

Lucas odanın kenarına çekilmiş, duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Lucas'ın olacaklarla başa çıkıp çıkamayacağından emin değildi ama Cricket'in hayatının tehlikede olduğunu bilmek, Kohn'un kaçınılmaz ruhsal çöküşüne tamamen boyun eğmesini engelleyebilirdi. August, Mercedes'inin panelinin altında sakladığı spor çantasını açtı. Bıçaklarını açtı, Kohn kendi yaptığı grotesk aletlerden daha değersizmiş gibi alay edince gülümsedi.

August'un Kohn'u kırmak için vücut parçalarını koparmasına gerek yoktu ama mecbur kalırsa koparırdı. Daha yeni başlıyordu. Bir dizi küçük kulaklık aldı ve Kohn'un kulaklarının derinliklerine soktu. Hoparlörler bağlandıktan sonra death metal çalma listesini açtı ve sesi sonuna kadar açarak müzik Kohn'un içini dışına çıkarırken yüzünün buruşmasını izledi.

"Siktir git," diye tükürdü Kohn, ayak parmaklarının üzerinde durmaya, omuz eklemlerinin ağırlığını hafifletmeye çalışarak. "Yüksek sesli müziğin beni yıkacağını mı sanıyorsun?" diye bağırdı. "Siktiğimin amatörü."

August vitrinden bir bıçak kapıp odaya geçti. Lucas adamın göğüs ucunu yakalayıp vücudundan ayırdıktan sonra Kohn çığlık atarken yere fırlatırken nefesi kesildi. August ses karşısında irkildi.

Lucas odayı geçti ve cebinden bir şey çıkardı. August'un hava kapsülleri. "Onları orta konsolda gördüm ve kullanabileceğini düşündüm. Çığlıkların seni rahatsız ettiğini biliyorum."

August kollarını Lucas'a dolayarak onu derin bir öpücük için kendine çekti ve şaşkınlık çığlığını yuttu. Kohn tiksintiyle homurdandı.

"Sadece kulaklık," dedi Lucas.

August başını salladı. "Bu sadece kulaklık değil. Aşkın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama şu anda yaşadığım his gibi olduğunu hayal ediyorum."

Lucas'ın yüzü yumuşadı, gülümsemesi ışıldadı. "Bu, başka bir adamın meme ucunu kestikten sonra birinin bana söylediği en tatlı şey." August kıkırdadı. "O konuşana kadar vücut parçalarını kesmeye devam edecek misin?"

"Hayır. Bu sadece eğlence içindi. Ona kulaklıklarla yaklaşık otuz dakika vereceğim ve sonra gerçekten başlayacağız."

"Peki, bu arada ne yapacağız?" Lucas ellerinin August'un kışını avuçlamak için aşağı kaymasına izin vererek sordu.

"Bay Blackwell, bir metre ötede bir adama işkence edilirken oyalanmamızı mı öneriyorsunuz?" August alay ederek Lucas'ı çoktan alana hâkim olan büyük metal silindire yaslamıştı.

"Yani, bir keresinde beni otuz dakika ya da daha kısa sürede boşaltabileceğini söylemiştin," diye hatırlattı Lucas ona.

Beton zeminde sürtünen botların sesi duyuldu, ardından bir ses "Pantolonunuzda tutun, sizi küçük sapıklar" diye seslendi.

Lucas, August'u kapıcı dolabında öpüşürken yakalanmış çocuklar gibi iterek yanından uzaklaştırdı. Asa ve Avi binanın arka tarafından göründüler. Lucas, Avi'nin iki litrelik bir soda şişesini salladığını görünce kaşlarını çatı.

August gözlerini devirdi. "Siz ikinizin burada ne işi var? Babama temizlik için yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Daha başlamadık bile."

Avi bakışlarını Lucas'ın üzerinde öyle bir gezdirdi ki August onun gözlerini oymayı düşündü, özellikle de kasıklarında oyalandığında. "Garip bir şekilde babam, Bayan Cleo'nun kan ve bağırsak için midesinin kaldırmaması ihtimaline karşı desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündü."

Lucas Avi'ye orta parmağını vurdu. Avi ona bir öpücük gönderdi. August, Asa'ya kardeşlerini kontrol altına alması gerektiğini bildiren bir bakış attı. Her zamanki gibi görmezden gelindi.

Asa, Kohn'un sallandığı yere doğru yürüdü, adamı itti ve sallanışını izledi. "Bu o mu?"

August başını salladı.

"Pek bir şeye benzemiyor," diye Asa.

Kohn ona tükürdü. Asa sakince yanağındaki tükürüğü elinin tersiyle sildikten sonra Kohn'un bacaklarının arasına uzandı, taşaklarını kavradı ve tüm testislerinin vücutlarına geri tırmanmaya çalışmasına neden olacak kadar kuvvetle büktü. Kohn sessiz bir çığlık atarak ağzını açtı ve hemen ardından kustı.

"İğrenç," diye mırıldandı Avi.

"İki litrelik şişe ne için?" Lucas sordu.

Avi elindeki şişeye baktı. "Oh, bu mu? Soda şişesi teorisini test edebileceğimizi düşünmüştüm."

"Soda şişesi teorisi mi?" Lucas endişeyle yineledi

"Mm, göreceksin."

"Ona death metal ile birkaç dakika daha verecektim ama ne olacak ki? Başlasak iyi olur. Oldukça kötü görünüyor," diye mırıldandı August.

"Onun benim olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı Lucas ikizlerin arasında bir ileri bir geri bakarak.

Asa güldü. "Tamam, psişik-arkadaşlar-ağ. Oynamak ister misin? Oynayabilirsin." Kulaklıkları Kohn'un kulaklarından çekti. "Bize kızın nerede olduğunu söyleyecek misin?"

"Siktir. Sen," diye hırıldadı Kohn.

Asa kıs kıs güldü. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Lucas'a baktı ve parmağıyla işaret etti. "Hiç su işkencesi yaptın mı?"

Lucas, Asa'ya sorusunun hak ettiği saçma bakışı attı. "Hayır. Hiç fırsatım olmadı."

" sana . Sadece soda kullanacağız." Lucas yine kaşlarını çatı. "Anlayamadım."

Asa şişeyi ona uzattı. "Merak etme. Sana yol göstereceğim. Kapağı çıkar."

Kohn alay etti, şiş gözleri Lucas'a dik dik bakıyordu. Asa'nın söylediği gibi yaptı. Asa, August'un iyi olduğundan emin olmak için ona doğru bir bakış attı.

bu işin nereye gittiğini. "Hazır olduğunuzda başparmağınızı tepeye koyun ve sallayın. Basıncı iyice yükseltmek istiyoruz."

"Sonra ne olacak?" Lucas başparmağını gazozun üstüne koyarak ama gazozu karıştırmadan sordu.

"O zaman sana kalmış. Eğer kendini özellikle baharatlı hissediyorsan, şişenin tepesini göt deliğine sıkıştırabilir ve ona asla unutamayacağı bir lavman yapabilirsin. Ama bağırsaklarını da yırtabilirsin ve bize gerekli bilgiyi vermeden kan kaybından ölebilir. Bunun yerine, sodayı iyice çalkaladıktan sonra, o şeyi burun deliğine dayayacak ve bırakacaksın."

August, Lucas'ın reddedeceğinden emindi ama yüzünde beliren yavaş gülümseme August'u gururlandırdı.

"Başını yukarıda tut."

"Woohoo!" Asa bağırarak Kohn'u saçlarından tutup geriye doğru çekti ve sallanan vücudunu kendi vücuduyla sabitledi. "Bu destansı olacak. Yap şunu."

Lucas iki litrelik şişeyi köpükten başka bir şey kalmayana kadar salladı ve şişeyi Kohn'un burnuna dayadı. "Son şansın."

"Siktir git, seni küçük bit-" Lucas parmağını üstten çekerek Kohn'un genzine ve boğazına basınçlı karbonattan oluşan bir su topu gönderdi. Adamın gözleri büyüdü, ağzından gazoz fışkırırken bir yandan da guruldama sesleri çıkarıyor ve vücudu kasılıyordu.

Şişe boşaldığında Lucas onu bir kenara fırlattı ama Kohn'u sorgulamanın bir yolu yoktu. Hâlâ hıçkırıyordu, vücudu ciğerlerindeki sodayı zorla dışarı atmaya çalışıyordu.

"Düşündüğüm gibi oldu," dedi Asa, Kohn'un altındaki karmaşaya bakarak. "Şimdi ne yapmalıyız? Çit makası getirdim. Bu küçük domuzcuğu tıknaz küçük sosis parmaklarıyla oynatmaya başlayabiliriz?"

"Ne olmuş Kohn? Tek yapman gereken bize Cricket'ın nerede olduğunu söylemek. O zaman en azından şeytanı tüm ayak parmaklarınla karşılayacaksın."

Kohn, "O kaltağı parçalayacaklar ve parçalarını çöp gibi toplamanız için otoyol boyunca dağınık halde bırakacaklar," diye homurdandı.

August tepki veremedi Lucas döndü ve masadan bir bıçak kaptı - August'un hiç uğraşmadığı, hantal görünümlü bir et satırı, ağabeyinin bir zamanlar bir sübyancının kafatasına sapladığına çok benziyordu. Hiçbiri planını tahmin bile edemedi dizlerinin üzerine çöküp savurdu ve Kohn'un beş ayak parmağından dördünü tek seferde kopardı.

Kohn'un ıgıllıkları içi boş binada yankılanarak August'un kulaklarını ınlattı. Bundan sonra günlerce migreni tutacaktı.

"Güzel," dedi Avi, sesi hayranlık doluydu. "Şimdi diğerklerini yap."

"Hayır. Onunla uğraşmaktan bıktım," diye tersledi Lucas. "Bana onun nerede olduğunu söyle yoksa alacağım ilk şey taşakların olur, ardından da sikin."

"Kesinlikle kan kaybından ölecek," dedi Asa ve Lucas'ın ters ters bakmasını sağladı. "Ne? Sadece söylüyorum."

"Yarayı dağlayabilir miyiz?" Avi önerdi.

"Eğer konuşmayacaksa, kan kaybından ölmesi umurumda değil. Kan kaybından ölmesini istiyorum. Bırakın domuz gibi kafası bağılı ölsün."

"Al, bunu kullan. Onu çok daha hassas bir şekilde kesecektir," dedi August ve küçük bir soyma bıçağı uzattı. Kohn'a, "Ne olacak?" diye sordu. Kohn cevap vermeyince Lucas bıçağı taşaklarına bastırarak Kohn'un yüzünü buruşturdu ve dişlerinin arasından hayvansı sesler çıkarmaya başladı.

"Sana lanet olası bir soru sordu," diye tersledi Lucas. Otuz saniye daha geçtikten sonra alay etti. "Peki, nasıl istersen öyle olsun."

Lucas, muhtemelen kesmeyi kolaylaştırmak için Kohn'un testislerini çekiştirdi. "Bekle!" Kohn bağırdı. "Lanet olsun. Bekle. Sadece... sadece lanet olasıca bekle."

"Nerede o?" Lucas tekrar sordu.

Kohn'un tüm vücudu sarktı. Bu işten sıyrılamayacağını kabullenmişti. "Bramford ve 2. Cadde'nin köşesinde bir hurdalık var. Arka tarafta bir nakliye konteyneri var. Eğer hâlâ tek parçaysa, onu orada bulabilirsin."

"kadar da zor değildi, değil mi?" Asa, Kohn'un kızarmış yüzünü okşayarak söyledi.

"Siz de kimsiniz lan?" Kohn mırıldandı. "Seni lanet bir üniversite profesörü sanıyordum."

August sıkılmış bir halde, "Ben," dedi. Avi'yi işaret etti. "Ve o bir moda tasarımcısı." Sonra Asa'yı. "Ve o da bir mimar."

"Ama birlikte suçla savaşıyoruz," dedi Asa alaycı ve neşeli bir ses tonuyla.

Avi, Kohn'un kaşlarını çatmasına sıırttı. "Y kuşağı. Hepimiz yan işlerle uğraşıyoruz."

Asa kıs kıs güldü ama Lucas elinde tuttuğı bıçağı bakarak öylece durmaya devam etti. "O kadınları katlettin," dedi neredeyse kendi kendine. "Onlara tecavüz edip işkence ettin, vücutlarını parçaladın, ağza alınmayacak şeyler yaptın. Para için. Eğlence için. Çünkü bu seni tatmin ediyordu."

Kohn başını salladı. "Hey, ben sadece seyircinin istediğini yaptım. Asıl kızman gereken onlar. Oynamak için para ödediler. Ben sadece kılıcım. O sürtükler öyle ya da böyle umurumda değildi."

"Bu doğru değil. Yaptığın şeyden çok zevk aldın," dedi Lucas. "Bunu hissettim. Ne kadar heyecanlandığını gördüm, onların acılarından, eziyetlerinden ne kadar zevk aldığını hissettim. Sadece korkmalarını değil, kırılmalarını, umutsuz olmalarını da istiyordun. Bazıları lanet olası çocuklardı. Hoşuna gittiğini biliyorum. Bildiğimden emin oldun. Hatırladın mı?"

Kohn'un yüzüne kaygan bir gülümseme yayıldı. "Evet, evet. Evet, öyle yaptım."

Lucas'ın eli yukarı doğru hareket etti ve ardından Kohn bacaklarının arasından kan akarken boğuk bir hırıltı çıkardı. Lucas, Kohn'un erkekliğinden geriye kalanları yere bırakırken dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Adam artık bembeyazdı, hayatı hızla tükeniyordu ama Lucas, "Bu benim de hoşuma gitti, seni kaçık herif," dediğinde hâlâ bilinci yerindeydi.

August Lucas'ı geri çekti. Her tarafı kan içindeydi ve neredeyse vahşi bir görüntüsü vardı. Elindeki bıçağı yavaşça aldı ve Asa'ya verdi. "Ben onu temizlemeye çalışırken siz ikiniz bunu halledebilir misiniz?"

"Eski soyunma odalarındaki duşlar çalışıyor. Bagajınızdaki çantayı da oraya bıraktım."

August başıyla onayladı ve onu binanın arka tarafına doğru itmeye başladı. Oraya vardıklarında suyu açtı, neredeyse katatonik olan Lucas'ı soydu ve haşlayıcı spreyin altına yatırdı. Kendini yıkamaya çalışmadı, öylece durup ayaklarına baktı, belki de Kohn'un kanının kanalizasyonda dolaşmasını izledi.

August Calliope'u aradı ve Kohn'dan aldıkları bilgileri aktardı. "Kırmızı odayı görmem gerek. Kohn'un kışından konuştuğuna neredeyse eminim ama her ihtimale karşı saatin dolmadığından emin olun."

Bir dizi hızlı yazım vardı. "Hâlâ geri sayım yapıyorlar ama Kohn zaman çizelgesini uzattıkları konusunda yalan söylemiyormuş. Odayı bu gece açmayı planlıyorlar. Üç saatimiz var."

"Bahçenin uydu görüntülerini alabilir misin? Sanırım burası Kohn'un küçük Nazi çetesinin takıldığı yer. Bir gösteri gecesinde hepsinin orada olduğunu düşünüyorum. İçeri girip evi temizleyebilmemiz için birilerine keşif yaptırabilir misin?"

"Hallediyorum."

August onaylarcasına homurdandı. "Oraya ne kadar çabuk girip onu çıkarabileceğimizi bana bildirin."

"Bekle. Lucas nasıl?"
August içini çekti. "Gerçekten bilmiyorum."

TWENTY-TWO

LUCAS

Lucas otomatik pilotta hareket ediyordu. Bir psikolog olarak aldığı eğitim ona bir depoda bir seri katili hadım ettiği gerçeğinden kaçındığını söylüyordu ama çoğunlukla... Kohn'a yaptıklarını ne kadar az önemsedğini düşünüyordu. Başka bir insanın parçalarını kesmeyi önemsemeliydi, o insan bunu ne kadar hak etmiş olursa olsun.

Ama o... o sadece yapmadı.

Adamın çektiği acıdan hayal ettiği gibi zevk almamıştı ama iğrenmemişti de. Bu bir amaca ulaşmak için bir araçtı. İhtiyaç duydukları bilgiye sahipti ve Lucas onu almaya kararlıydı. Arkadaşını geri istiyordu. Eğer onun yüzünden başına bir şey gelirse, bunu nasıl atlatacağını bilmiyordu.

Thomas'ın evine, Batcave'lerine geri dönmüşlerdi. Büyük ekranda Lucas'ın şimdiye kadar gördüğü en büyük hurdalıklardan birinin uydu görüntüsü vardı. Cricket'a odaklanmak için elinden geleni yapıyordu ama düşünceleri odanın ve içindeki herkesin ışık yılları kadar uzakta görünmesine kadar tünel kazmaya devam etti. August yanında oturuyor, Lucas'ın ne kadar uçuşunun kenarında olduğunu ölçüyormuş gibi birkaç dakikada bir ona endişeli bakışlar fırlatıyordu. Ona iyi olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını söylemek istiyordu çünkü endişelenecek bir şey yoktu. Ama eğer bu doğruysa neden Lucas'ın midesinde kaygan bir his vardı?

Calliope'nin sesi odayı doldururken ekran canlandı. "Sanırım hepimiz buradayız?"

Lucas diğerlerine baktı. Ülkenin öbür ucunda yaşayan son kardeş dışında herkes oradaydı. Aiden mı? Her zaman şüpheli bir şekilde ortada yoktu. Burada bir hikâye vardı ama Lucas bunu öğrenebileceğinden emin değildi.

Calliope, "Keşiş'in buradaki dükkânda gözü var," dedi. Yerleşkenin ön tarafındaki binanın etrafında kalın kırmızı bir daire belirdi. "Şu anda görünürde yedi adam olduğunu söylüyor, hepsinin yan kolları ve bacaklarına bağlanmış oldukça büyük bıçakları var. Tüm bunları biliyor çünkü iki büyük bölme kapısı açık."

Adam inledi. "Bu işi daha da zorlaştıracak." "Monk kim?" Lucas belli bir kimseye sormadı.

August, Lucas'ın elini sıktı. "Dışarıdan gözetim hizmeti almamız gerektiğinde aradığımız kişi o. Eski bir gizli operasyon askeridir ve çok fazla soru sormaz."

"Sizin hakkınızda başka kaç kişinin bilgisi var?" Lucas sordu.

August başını salladı. "İşlerini kimin finanse ettiğini bilmiyor. Sadece Calliope ile anlaşıyor ve ödemeyi nakit olarak alıyor. Bilgiyi kimin ya da neden istediği umurunda değil."

Lucas'ın Murder, Inc. için akıllıca bir hamle olan bu durum karşısında toplayabildiği tek coşku "Oh," oldu.

"Sadece yedi kişi olduklarından emin miyiz?" Avi sordu.

"Hayır," dedi Calliope. "Periyodik olarak kalkıp arka tarafa gidiyorlar ama dışarı çıkanlarla içeri girenler aynı kişiler. Ama arkada aynı derecede silahlı olmayan başka kimse olmadığını da varsayamayız."

August, "Yani Kriket'i binanın arka tarafında tutuyor olabilirler," dedi.

Bu adamların her ziyaretinde ona neler yapıyor olabileceklerini hayal ederken Lucas'ın midesi bulandı. "Artık gitmemiz gerek."

"Görevleri aceleye getirdiğimizde işler iyi gitmez," dedi Noah yanındaki sandalyeden. "Onun için endişelendiğini biliyorum ama onunla kamera dışında uğraşmayacaklar. Bu hasta herifler izlemek için çok para ödüyorlar. Saat geri saymaya devam ettiği sürece ona bir şey olmaz."

Korku Lucas'ın göğsünde derin bir yara açtı. "Evet ama doksan dakikamız kaldı."

Adam gözlerini devirerek, "Bölmeyi bırak da bir plan yapalım," diye teklif etti.

Lucas başını sallayarak arkasına yaslandı. "Üzgünüm, devam et."

Dikdörtgen bir şeklin üzerinde başka bir kırmızı daire belirdi. "Bu, arazideki iki nakliye konteynerinden biri. Bu muhtemelen Kohn'un seyyar işkence odası olabilir. Ama ne yazık ki arkada bir de bu var. Bunlardan herhangi biri aradığımız şey olabilir. İkisinde de olabilir ya da ikisinde de olmayabilir. Botlar yere inene kadar bunu bilmenin bir yolu yok."

"Binanın yan girişi var mı?" Thomas sordu.

Oklar başladı. "Burada bir kapı , sanırım

-Bir ofis ve Monk'a göre çalışır durumda olan iki açık bölme kapısı var. Sonra doğrudan hurdalığa açılan bir kapı var. Avluda jiletli tellerle çevrili üç metrelik çitler var. Köpekler de olabilir."

Atticus, "Tanrım, köpeklerden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Noah'nın yüzü tiksintiyle buruştu. "Ne tür bir canavar köpeklerden nefret eder?"

"Bir görev sırasında bir boksör tarafından kışından ısırılan ve dikiş atılıp iki tur antibiyotik tedavisi gören biri," diye mırıldandı Archer, büyük olasılıkla alkol içeren berrak bir şeyden bir yudum alırken.

"Umarım köpek cinsini kastediyorsundur," dedi Noah.

"Sanki Atticus sıradan bir boksörle yatmak için kendini alçaltacakmış gibi. Kendini bir varise saklıyor," dedi Asa gülererek.

"Yeter!" Thomas bağırdı. "Tesislerde bekçi köpekleri olabileceğini unutmayın."

"Köpeklere zarar vermeyeceksin, değil mi?" Noah sordu. "Değil mi?" diye tekrarladı onların sessizliği üzerine. Nişanlısına ters ters bakmak için döndü. "Adam Mulvaney, eğer bir köpeğe zarar verirsen, eve gelmeye zahmet etme."

Lucas, Adam'ın çenesinin düşmesiyle bir miktar eğlendiğini hissetti. "I
-"Köpeklerin varlığından bile haberimiz yok!"

"Bir köpeğe zarar vermeyi düşündüğüne bile inanamıyorum," dedi Noah düşünceli bir ifadeyle.

Adam şaşkınlıkla diğerlerine baktı. "Görünmez köpeklere zarar verdiğim için başım nasıl belaya girebilir? Şu anda neler oluyor?"

"Peki ya köpekler varsa?" Noah sordu.

"Eğer varsa, zarar görmediklerinden emin olacağız," diye mırıldandı Adam itaatkâr bir şekilde.

"Küçük tüylü kafalarında tek bir saç teli bile yok," diye tekrarladı Noah şiddetle.

Archer kıs kıs güldü. "Çok kırbaçlanmışsın."

Adam onu tersledi. "Her gece bir viski şişesiyle kıvrılıp yattığın için deliriyorsun."

"Yüce İsa. Artık devam edebilir miyiz?" Atticus burnunun sıkarak sordu.

"Hâlâ içeri girmenin bir yolu yok," diye hatırlattı Avi onlara. "En iyi seçeneğimiz ne?" "Jiletli tellere tırmanıp onları arkadan vurabiliriz," diye önerdi Asa.

"Hayır," dedi August. "Ön taraftan giriyoruz." Ayağa kalktı ve ekrana doğru yürüdü. "Asa ve Avi'yi buraya ve buraya, bölme kapılarının iki yanına yerleştireceğiz. Onlar körken flaş patlatıp kapıları indireceğiz. Geri kalanımız çatışma sırasında içeri girecek. Lucas ve Atticus bu arka alana ilerleyip odaları temizledikten sonra avluyu tarayabilir. Sonra Cricket'ı buluruz ve çıkarken orayı ateşe veririz. Sonra Calliope'a söyle, polislerle tertemiz Rus'u suçlayan kanıtları teslim etsin."

İyi bir plandı. Lojistik düşünüldüğünde karmaşıktı ama August ve diğerlerinin daha önce büyük çaplı bir katliam gerçekleştirdikleri açıktı. Azıcık da olsa endişeli görünen tek kişi Noah'tı. Lucas onun hâlâ hurdalıkta var olan ya da olmayan köpekler için endişelendiğinden neredeyse emindi.

"Neden bebek bakıcılığı yapıyorum?" Atticus sordu.

Adam ona, "Çünkü sen öldürme konusunda berbat sayılırsın," diye hatırlattı. Atticus öfkeleni. "Bu satır meselesinin hiç bırakmayacak mısın?"

"Sorun sadece satır değil, kardeşim. Sen sadece... şanssızsın," dedi Asa.

Avi başını salladı. "Bu doğru. Aşırı büyümüş bir cüce cin gibi görünüyorsun ama şans kısmından mahvoldun. Kötü şeyler seni takip ediyor. Onu kucakla."

Atticus suratını asarak, "Hepinizin canı cehenneme," dedi.

Lucas Atticus'a ters ters baktı. "Ben eğitimli bir FBI ajanıyım. Çıkarma işlerinden anlamıyor değilim."

Archer kıs kıs güldü. "Sen bir ukalasın, ufaklık. Bunu kabullen."

"Evet. En son ne zaman poligonda kalifiye olman gerekti?" Atticus sordu.

"En son ne zaman yaptın?" Noah karşı çıktı ve yumruk tokuşturmak için Lucas'a elini uzattı, Lucas da isteksizce karşılık verdi. Noah'nın makbuz istemeden arkasını kollamasını takdir ediyordu. Atticus haksız değildi. Lucas'ın silah kullanması gerekmemiştir çünkü nadiren

işinde bir tane taşımak zorunda kalmıştı. Akademiden bu yana epey zaman geçmişti. Ama yapılması gerekeni yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Tamam. Ben Lucas'la gideceğim. Atticus diğerleriyle birlikte," dedi August. "Zaten sen gözümün önünde değilken odaklanamayacağım."

Lucas'ın kalbi göğsünde takla attı ve kızardığı hissinden kurtulamadı.

"Bir planımız var. Herkes ne yaptığını biliyor mu?" Thomas bir kez daha şakalaşmayı keserek sordu.

"Bunun bir önemi var mı baba?" Asa sordu. "Zaten her şey son dakikada boka sarıyor."

"Bu doğru," diye Avi. "Amaç aynı kalıyor. Kızı almak, kötü adamları öldürmek, kanıtları yok etmek. Sakın yakalanma. Köpürt. Durula. Tekrarla."

"Sakın ölme," dedi Thomas dalgın dalgın. "Dağılabilirsiniz."

Aysız gece, neredeyse ıssız olan yer gibi onların tarafındaydı. Gün boyunca bölge, panjurlardan neon tabelalara kadar her şeyi üreten düzinelerce imalatçıyla dolup taşıyordu. Ancak güneş battığında çoğu insan evlerine gidiyor ve mahalle karanlığa gömülüyordu.

Bina çok eskiydi. Beton parçaları parça parça aşınmıştı ve bir zamanlar turuncu olan kaplamalar artık pas rengindeydi. Otoparkta devasa çatlaklar ve çukurlar vardı, ancak bu durum adamların pahalı arabalarını açık kapıların önüne park etmelerini ve arkadaşlarıyla konuşup içki içerken arabaları üzerinde çalışmalarını engellemiyordu.

Sıradan bir gözlemciye göre, onlar sadece biraz fazla yüksek sesle gülen, biraz fazla sert parti yapan bir grup sarhoş aptaldı. Ama kapıların içinde, yan duvarlardan birine asılmış Amerikan bayrağının hemen yanında bir Nazi bayrağı vardı. Adamlar derilerine İskandinav Vikinglerinden çalınmış ve nefreti temsil etmek için kullanılmış semboller olan rünler kazımişti. Sokağın karşısından bile rahatça kullandıkları hakaretler duyuluyordu.

Lucas saatini kontrol etti. Küçük gösterilerinin başlamasına sadece kırk beş dakika vardı. Dürbününü kaldırıp Asa ve Avi'nin ısı izlerini taradı ve hiçbir şey göremeyince sinirli bir ses çıkardı. "Neyi bekliyoruz?"

"İnsanlar yerlerini alıyor. Kriket'i oradan çıkarmak istediğinizi biliyorum ama bunun için sadece bir şansımız var."

"Biliyorum," diye mırıldandı Lucas, ikizlerin iki yanından yaklaştığını görmek için dürbünü bir kez daha gözlerine kaldırdı. Tepeden tırnağa siyah giyinmişlerdi ve yüzlerini gizleyen kar maskeleri takmışlardı. Bir ellerinde susturuculu silahlar, diğerinde ise tıraş kremine benzeyen bir kutu taşıyorlardı.

Avi iki parmağını havaya kaldırarak karşıdan karşıya geçebileceklerini bildirdi. Köşede Atticus, Archer ve Adam'la karşılaştılar ve tek dizlerinin üzerine çöktüler. "Unutmayın, işaret verdiklerinde doğruca arka tarafa gideceksiniz. Cricket'ı bulun ve dışarı çıkın. Eğer tanımadığınız biriyle karşılaşırsanız, öldürmek için ateş edin."

"Ya Cujo'yla karşılaşırsak?" Atticus homurdandı. "Kaçalım," diye önerdi August.

Atticus August'a ters ters baktı. "Harika bir tavsiye."

"Hazır mısınız?" August sordu. Hepsi başını salladı. August iletişim düğmesine bastı. "Hazır mısınız?" diye fısıldadı ikizlere.

Hep başlarını salladılar.

"Gidin."

Ondan sonra her şey bir anda oldu. Teneke kutuları adam grubunun içine yuvarladılar ve beklendiği gibi bunun bir saldırı olduğunu anlamaları birkaç dakika aldı. O sırada ikizler kapıları aşağı yuvarlıyor, çarparak kapatıyor ve ağır siyah cihazlarla kilitliyorlardı.

Adam ofisin kapısını tekmeledi, tam o sırada bir adam gözlerini tutarak tökezleyerek odaya girdi. Adam onu kafasından vurarak yere serdi ve iki gruba : Adam, Atticus ve Archer garaja doğru ilerlerken ikizler, August ve Lucas, August önde olmak üzere ilerliyordu.

Lucas silahını kaldırmış ama elini tetikten çekmişti, bir yanı gizliden gizliye August'u kazara vuracağından endişe ediyordu. Silahları sessiz olsa da, karşılık veren silah sesleri kulakları sağır ediyordu.

Koridorda, arka odadan koşarak gelen bir adam August'a doğru koşmaya başladı. Lucas tetiği çekti ve adamı omzundan yakaladı. August'un elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki Lucas açtığı kesikleri bile görmedi, sadece adamın dudaklarından fışkıran kanı gördü. Adamın yanından geçip binanın derinliklerine doğru ilerlediler, kapıları tekmeleyerek açılar ve mümkün olduğunca çabuk temizlediler.

Son kapıdan çıktıklarında kendilerini hurdalığın içinde buldular. Her iki tarafta metal kuleler gibi istiflenmiş arabalar vardı ve bükülmüş metalden baş döndürücü bir labirent oluşturunuyorlardı. August silahını çekti ama bıçağını baskın olmayan elinde tutarak etrafta başıboş dolaşan var mı diye etrafı taradı.

Bir dönüş daha yaptıklarında Lucas oradan asla geri dönemeyeceğinden emindi ama bunun bir önemi yoktu çünkü aradıkları şeyi bulmuşlardı. Nakliye konteyneri.

August iki parmağıyla önce gözlerini, sonra da ters yönü işaret ederek, metal kilidi çözüp silahını kaldırarak kapıyı açarken açıkça ona göz kulak olmasını söylüyordu. Lucas'a ilk çarpan koku oldu. Bakmadan bile konteynirin içinde bir ceset olduğunu anlamıştı. Kendine engel olamıyordu. Bakmak zorundaydı. Çok geç kalıp kalmadıklarını öğrenmeliydi. August zıplayarak karavanın içine girdi ve metalik denizin ortasındaki beton direğin tepesinde duran kirli güvenlik lambasının zar zor parlayan ışığında yüzü görünecek şekilde kızı çevirdi.

Lucas'ın midesi Cricket olmadığını anladığında düğümlendi ama rahatlaması kısa sürdü. Bir kız hâlâ ölüydü, bu kadar dehşete katlanmak zorunda kalmaması gereken biri. Bir süredir oradaydı. Katılma başlamış, sonra geçmiş, vücudu ölümden sonra açığa çıkan gazlara teslim olmaya başlamıştı. August eldivenli eliyle süt beyazı gözlerini kapattı.

Bu adamlar o kadar ukalaydı ki, cesetlerden kurtulmaya hazır olana kadar onları düştükleri yerde bıraktılar. Lanet olası pislikler. Milyonlarca vaka görmüş, yüzlerce seri katille görüşmüştü ama bunlar hep çok soyut kalmıştı. Kohn'a kadar hiçbirisi gerçekten içine işlememişti, ta ki buna kadar. İçinden akan zehirli nefret ölümcül gibiydi. Lanet olsun.

Lucas'ın bakışları yukarı, August'unkilere doğru kaydı. "O burada değil. Nerede lan o?"

August kolunu kaldırıp ateş ettiğinde Lucas'ın gözleri büyüdü. Döndüğünde bir adamın ayaklarının yerden kesildiğini gördü.

August, "Tahminimce o adam nereden geldiyse o da oradadır," diye düşündü.

August konteynirden indi ve Lucas'a onu takip etmesini işaret etti, sanki plan zaten bu değilmiş gibi. Ezilmiş metallere kaplı başka bir dar geçide saptılar, soldan sağa doğru ilerliyorlardı, Lucas mümkün olan tek yönde yavaşça ilerlerken altılarını kontrol ediyordu.

Delici bir çığlık boşluğu yardı ve ardından "Çekil üstümden, seni aptal orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Bir homurtu ve bir inilti duyuldu. "Ah. Buraya gel, seni çılgın amcık."

August ve Lucas kıza doğru koşarken, elleri fermuarla sıkıca bağlanmış ve bilekleri morarmış olan dehşete düşmüş Cricket'a çarptılar. August onu yakaladığında kız vahşi gözlerle ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. Lucas hemen yüzlerini göremediğini hatırladı.

"Biziz. Biziz. Sen iyisin."

Uzun boylu, iri yapılı, kel bir adam hırıltılı ve topallayarak köşeyi döndü. Cricket'ın nefesi kesildi ve kötünün iyisi olduğunu anlayınca kendini Lucas'a doğru geri çekti. August bıçağını adamın şahdamarına sapladı ve çekip çıkarmadan önce döndürdü. Adam öksürdü ve yere düşerken kan püskürdü.

Lucas Kriket'i ona doğru çevirdi. "Onun gibi başka gelenler de var mı?" Cricket sersemlemiş gibi görünerek başını salladı. "O zaman buradan siktir olup gidelim."

"Bekle! Hayır," diye bağırdı Cricket ve kendini Lucas'tan çekip geldiği yere doğru koşmaya başladı.

Lucas, omuz silkip peşinden koşan August'a şaşkın bir bakış fırlattı. Onu ikinci nakliye konteynerinin kilidini açmaya çalışırken buldular.

"Bana yardım et," diye tersledi.

Lucas bu sefer August'un gözcülük yapmasına izin vererek hemen harekete geçti. İçeride üç kız bir araya toplanmıştı, hepsi de pis, yarı giyinik ve aşırı derecede yetersiz beslenmişti. "Yaşıyorlar," diye mırıldandı kendi kendine. August'a baktı. "Ne yapacağız?"

"Onları serbest bırak," dedi August, içerideki bir kancadan sarkan anahtarlara işaret ederek. Lucas'ın elleri titriyordu ama onları çözmeyi başararak nakliye konteynerinden çıkmalarına yardım etti.

August, Cricket'ın bileklerini ovuşturarak fermuarlarını kesti. "Kim olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

İkisi arasında bir ileri bir geri baktı ve sonra başını salladı. "Başka kimse bilemez. Diğerleri öldü. Bu bina yıkılmak üzere. duman olup gidecek. Ben söylediğimde kızları alıp kaçmanı istiyorum. Anladın mı?"

Bir kez daha başını salladı ve dikkatle ikisini de izledi.

August cebinden bir telefon çıkardı. Mulvaney'lerin ellerinde bulunan birkaç kullan-at telefondan biriydi. "Alevlerden uzakta güvenli bir yere gidin ve 911'i arayın. Onlara ne olduğunu bilmediğini söyle ama

Rus aksanlı bir grup adamın siz taşınırken içerideki adamlara saldırdığını ve diğerlerini kurtarıp kaçmayı başardığınızı söyledi."

August onu hafifçe sarsana kadar Cricket ona bakakaldı. "Anlıyor musun?"

"Evet," diye başını hafifçe salladı. "Anlıyorum." Bıçağı Cricket'a uzattı. "Hadi gidelim."

Dükkâna döndüklerinde August, ateşi yakmaya hazır olana kadar kızları ofiste sakladı. Atticus'u ters dönmüş bir kovanın üzerinde oturmuş, bacağındaki ısırık izini silerken buldular.

"Sana ne oldu böyle?" Lucas sordu.

"Köpeklerden nefret ediyorum," diye hırladı.

Cesetleri toplayıp garaja yığmışlar ve üzerlerine yakıt dökmüşlerdi. Adam köşede çömelmişti. "Ne yapıyor bu?" Lucas Asa'ya sordu.

Asa cevap veremeden Adam ayağa kalktı ve bulduğu şeyi göstermek için harekete geçti. "Çocuklar, Şimşek'le tanışın." Yüzü buruşuk ve tüylerinden çok kırıksıklıkları olan bir köpek homurdandı, sonra da salyasını akıttı.

"Bu onların bekçi köpeği miydi?" Köpek nefes nefese Adam'ın elini yalarken Lucas düşüncelere daldı.

Adam heyecanla, "Onu eve, Noah'ya götüreceğim," dedi.

Atticus buldogu göstererek, "O şey Volvo'ya girmeyecek," diye yemin etti.

Adam gözlerini devirdi. "Her neyse. İkizlerle geri döneceğim. Onlar her zaman köpeklerle eve giderler."

"İyi miyiz?" August sordu.

"Evet, tek yapmamız gereken ateşi yakmak," dedi Archer, bir kibrit ve çakmak çıkararak.

August başını salladı, Cricket ve kızlarla konuşmak için ofise geri döndü. "Gidin. Hemen. Yangından uzak, güvenli bir yer bulun. On dakika içinde polisi arayın. Anladınız mı?"

Başıyla August ve Lucas'ın yanından kötü adamlarmış gibi geçen kızları işaret etti. Yüzü maskeli adamlara karşı dikkatli olmak mantıklıydı, diye düşündü Lucas. Özellikle de yaşadıkları onca şeyden sonra.

En son Cricket çıktı ama son anda geri dönüp August'a baktı. "Hâlâ iş bulmama yardım edeceksin, değil mi?"

August'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kesinlikle."

"Tamam, dikkatli ol."

Böylece o da gitmiş oldu. Kapıdan çıkarken kibriti yaktılar, Adam yeni bulduğu arkadaşını taşıyordu. Neredeyse arabaya varmışlardı ki patlama oldu ve yer, hepsini ayağa kadar sert bir şekilde sarsıldı.

August ayağa kalkarak Lucas'ın kalkmasına yardım etti. "Evet, gitmemiz gerek. Hemen şimdi."

Lucas, Thomas'ın evine dönene kadar bir daha nefes almadı.

TWENTY-THREE

AUGUST

August, Lucas'ı çocukluk odasında, bir müzedeymiş gibi eşyalarını incelerken buldu. Eve döndüklerinden beri sessizdi. Thomas'a görevleriyle ilgili bilgi verdikten sonra Lucas, Adam'ın çirkin dört ayaklı hediyesiyle havalara uçmuş gibi görünen Noah'yla birlikte sürüden ayrılmıştı. Noah, Lucas'a hangi odanın August'a ait olduğunu göstermiş olmalıydı.

"İsterseniz dokunabilirsiniz. Yedi yaşındaki August'un kısa süreli eskrim aşkının ya da benim uzaya olan hayranlığımın tavşan deliğine dalmaya derin bir ihtiyaç duyuyorsanız."

Lucas başını iki yana salladı. "Bunların hiçbiri sen değilsin."

August kollarını Lucas'ın beline doladı ve Lucas ona doğru gevşediğinde rahatladı. "Nasıl yani?"

"Değer verdiğiniz her şeyi yanınızda tutarsınız. Hazinelerinizi. Önemli şeylerin hepsi dairenizin duvarlarını kaplıyor ya da evinizin bir yerindeki kutularda saklı. Gözünüze kestirdiğiniz şeyleri gözünüzün önünden ayırmak istemezsiniz."

"Hâlâ profil çıkaran beynini çalıştırıyorsun, ha?"

Lucas esprisiz bir kahkaha attı. "Bitti mi?"

"İkizler Kohn'un cesediyle ilgilendi. Hurdalıktaki yangın söndürüldü, ancak olanları bir araya getirmeleri aylar alacak.

Sola. Şu anda metamfetamin laboratuvarı olduğu söyleniyor." "Cricket'tan haber var mı?" Lucas sordu.

"Hastaneden çoktan taburcu edildi. Diğer kadınlar ciddi şekilde yetersiz beslenmiş ve bazı küçük yaralanmalara maruz kalmışlardı, ancak hiçbiri ana olaya ulaşamamıştı. Sıvı ve gözlem için tutuluyorlar. Atticus hala uyku apnesi olan bir bulldogla değil de büyük bir beyazla karşılaşmış gibi topallıyor."

Lucas homurdandı ama her türlü mizah izi çabucak kayboldu.

Bu August'u huzursuz ediyordu. Lucas bu tuhaf ruh halindeyken nasıl yaklaşacağını bilmiyordu.

"İyi misin, Lucas?" August sordu.

Lucas başını çevirdi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Oof. Adımı söylemenden hoşlanmıyorum."

"Ne?" August şaşkınlıkla sordu.

"Adımı söylediğinde sanki beni azarlıyormuşsun gibi geliyor. Sanki... Bilmiyorum. Bu çok garip. Benim için bir tür sevgi sözcüğü bulmalısın. Sadece bebek değil. Bana hep kalitesiz geliyor."

August kıs kıs güldü. "Adam seks yaparken Noah'a böyle sesleniyor, yani evet. Hayır, teşekkür ederim."

"Aileniz bir grup psikopata göre rahatsız edici derecede yakın," diye düşündü Lucas.

August telefonunu çekip ve çenesini Lucas'ın omzuna onun önünde yazmaya başladı.

"Sevgi sözcüklerini Google'da mı aradın?" Lucas sordu.

August alay etti. "Cevabını zaten bildiğin soruları neden soruyorsun? Listede ne var... Bebeğim? Tatlım? Aşk? Tatlım? Güvercin? Evcil hayvan? Şekerparem?"

Lucas burnunu kırıştırdı. "İğrenç. Hayır. Çok şuruplu."

August gülümsedi. "Sevgi sözcüklerinin doğası gereği şurup gibi olması gerekmez mi?"

Lucas yüzünü buruşturdu. "Sanırım. Ama biz gerçekten şerbetli insanlar değiliz. Biz bilim adamlarıyız. Profesör," diye hatırlattı Lucas, sanki bu gerçek August'un gözünden kaçmış gibi.

August burnunu Lucas'ın yanağında gezdirdi. "Ah, biliyorum. Bana Profesör demenden çok hoşlanıyorum. Bil diye söylüyorum."

Lucas kıcını artık yarı sertleşmiş olan sikine doğru bastırdı. "Bildiğim iyi oldu Profesör."

August yüzünü onun boynuna gömdü. "Dalga geçme yoksa seni çocukluk odamın kapısına dayayıp sikerim."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," diye karşılık verdi Lucas.

August, Lucas'ın boynunun sütunu boyunca, sonra da kulağının kabuğuna ağzını açarak öpücükler kondurmakla yetindi. Lucas arkasına uzanarak ellerini August'un kalçalarının arkasına doladı ve onu kendine çekti. "Hayır, elimizdeki sorunu çözene kadar dikkatimi dağıtmayacaksın. Peki ya *Umnishka*?"

"Rus mu?" Lucas sordu.

"Mm."

"Bu ne anlama geliyor?"

August sırtıttı. "Teknik olarak zeki anlamına geliyor ama genellikle bir öğretmenin öğrencisiyle gurur duyması olarak tanımlanır. 'İşte benim oğlum' der gibi."

Lucas mırıldandı ve kollarını onun boynuna dolamak için döndü. "Senin zeki çocuğun olmamı mı istiyorsun? Sanırım gerçek bir öğrenci/öğretmen saplantınız var, Profesör Mulvaney."

"Hâlâ beni küçültmeye mi çalışıyorsunuz Bay Blackwell?"

"Omuzlarındaki kafa şu anda ilgilendiğim kafa değil," diye mırıldandı Lucas onun dudaklarına karşı.

"Bunu daha fazla araştırmak istesem de soruma cevap vermediniz. İyi misin?"

Lucas omuz silkti ve August'un yüzüne bakabilecek kadar uzaklaştı. "Hayır. Yorgunum, açım ve üç gün boyunca sıcak bir duşun altında durmak istiyorum."

"Hepsi kadar mı? Sadece yorgunsun ve yemek ile banyoya mı ihtiyacın var?"

"Birkaç saat içinde, uyuşukluk geçtiğinde, sinir krizi geçirme ihtimalim çok yüksek. Ama şimdilik sadece hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey değil. Rahatladım. Kohn ve ekibi öldüğü için rahatladım ama bir yanımda Rusların yeni uşaklar bulacağından endişeleniyor."

August onun burnunu öptü. "Rus'un zamanı azalıyor. Archer onunla ilgilenmek için yola çıktı bile."

"Bu iyi," dedi Lucas, sesi eskisinden daha iyi ya da daha kötü değilmiş gibi çıkıyordu.

"Eve gitmek istiyor musun?" August sordu.

"Kimin evine?" Lucas sordu.

August kaşlarını çatı. "Evimiz. Dedğin gibi, en değerli şeylerimi kendime yakın tutmayı severim."

Lucas şaşkın bir nefes çekti ama hemen toparlandı. "Birbirimizi sadece bir haftadır tanıdığımız aklına geldi mi? Bir hafta, August. Yedi gündür."

"Ah, evet. Ben de adımı söylemeden hoşlanmıyorum. Sanki başım beladaymış gibi geliyor."

"Gördün mü?" Lucas sordu.

"Dikkatimiz dağılıyor. Zamanın benim hakkımda hissettiklerinle ne ilgisi var?"

"Seni yedi gün sonra sevmemeliydim," dedi Lucas.

"Yapmamalı mı, yapmamalı mı?" August, Lucas cevap vermekte zorlanıyor gibi görünürken nefesini tutarak sordu.

"Sevmemeliyim. Seni sevmemeliyim ama sanırım seviyorum. Sevdiğimi biliyorum. Seni seviyorum ama sevmemeliyim," dedi Lucas, perişan bir halde.

August başını salladı. "Zamana çok takılıyorsun. Benim için o olduğunu anlamam yedi saniyemi aldı. Zamanın geçmesi senin için bu kadar önemliyse beklerim. Yedi hafta, yedi ay ya da yedi yıl sürse bile, ikimizin de istediği şeyi yapmamızı engelleyen tek nedenin zaman olmasına izin verme. Kimseye kendimizi açıklamak zorunda değiliz."

Lucas'ın direncinin kırıldığını görebiliyordu. "İş yerindeki dedikodu değirmeninin şimdiden fazla mesai yaptığını biliyorsun."

"O zaman onlara konuşacak bir şeyler verelim," diye karşı çıktı August. "Benim yanıma taşın. Her sabah senin yanında uyanmak ve her gece seninle yatmak istiyorum."

Lucas sırtı. "Bunu şimdi söylüyorsun. Ama sen beni bir şey izlerken görmedin. Parmaklarımda Cheetos tozu varken iç çamaşırımla *Star Trek*."

August'un yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Canlı bir resim çiziyorsun, *umnishka*. Ama bunu riske atmaya hazırım."

Lucas August'un dudaklarına uzun, iffetli bir öpücük kondurdu. "O zaman beni eve götür. Duş almak istiyorum. Bir de aldığın peynirli keki. Gerçekten de ağzıma attığım en güzel şeylerden biriydi. Eve dönerken o cheesecake'ten alabilir miyiz? Lütfen?"

"Muhtemelen akşam yemeği de yemeliyiz."

"Hayır. Duş, seks ve cheesecake talep ediyorum, bunların sırası eve gittiğimizde belirlenecek."

"Tekrar söyle."

"Duş. Seks. Cheesecake?" Lucas sordu. "Hayır, ev," diye sordu August.

Lucas yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Sen dünyanın en duygusal psikopatısın. Şimdi beni eve götür."

EPILOGUE

AUGUST

August ofis koltuğuna yaslanmış otururken kulaklarında Vivaldi alıyordu. Bölümdeki yeni bir öğrenciyle yapacağı akıl hocası toplantısı için Lucas'la öğle yemeğini iptal etmişti. Normalde bunu yapmazdı ama Bianca, görünüşe göre kendi öğrencisi olduğu için bir iyilik istemişti.

Kapıya belli belirsiz bir vuruş oldu. August kulaklıklarını çıkardı. "İçeri gel."

Lucas kafasını içeri uzatıp sanki August'un kim olduğunu bilmiyormuş gibi "Profesör Mulvaney?" dediğinde August'un kaşları kalktı. Lucas bir tür dissosiyatif atak mı geçiriyordu? Ve ne zaman gözlük takmaya başlamıştı? August'un kalın siyah çerçevelere itirazı olduğundan değil. Onda çok seksi duruyordu.

August kaşlarını çattı ama oyun oynamaya karar verdi. "Evet?"

Lucas bakışlarını August'un üzerinde gezdirerek sikiinin dikkatini çekmesini sağladı. "Merhaba, ben Luke. Bianca beni seninle konuşmam için mi gönderdi?"

August takvimine baktı ve öğrencinin adının aslında Luke B olarak kısaltıldığını fark etti. Yüz hatlarını sıradan bir ilgisizliğe dönüştürmeden önce bir gülümseme belirdi. "Senin için ne yapabilirim Luke?"

Lucas içeri süzüldü, kapıyı kapatıp kapıya yaslandı ve parmakları arkasına kayarak kilidi yerine çevirdi. O kesinlikle

kendisi gibi giyinirdi. Lucas iş için koyu renk kot pantolon ve hırka giymeyi tercih ederdi. Luke ise yıpranmış bir kot pantolon ve gözleriyle aynı yeşil tonunda, vücuda oturan bir tişörtü tercih ediyordu.

Lucas parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi ve August'un alanına girerken alt dudağını ısırды. "Bianca sana benim hakkımda bir şey söyledi mi bilmiyorum ama biraz... çıkmazdayım."

August'un yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Anlat."

Lucas gözlüğünü burnunun üst kısmına doğru itti. "Bak, kayıt bürosunda bir karışıklık olmuş ve senin dersini almam gerekiyordu ama beni eklememişler. Eğer bu krediyi alamazsam mezun olamam."

August ona acılı bir ifade verdi. "Davanıza sempati duyuyorum. Ama korkarım dersler başladı ve benim sınıfım için bir bekleme listesi var."

Lucas August'un önünde dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarını bir amaç uğruna ayırdı. "Mesele de bu... Profesör. Aslında dersi almak istemiyorum. Sadece dersi aldığımı *söyleyebileceğinizi* ve karşılığında sizin için bir şey yapabileceğimi düşünüyordum -umuyordum, gerçekten-."

August koltuğunda kıpırdandı, kalçaları öne doğru kaydı. "İhtiyacım olabilecek tam olarak neye sahipsiniz Bay...?"

"Blackwell," diye teklif etti Lucas, karanlık çerçevelerin ardından ona bakarken avuç içleri August'un kalçalarında gezindi ve parmaklarının fermuarının arkasındaki çıkıntıyı takip etmesine izin verdi. "Eminim benimle yapacak bir şeyler düşünmüşsündür?"

August içini çekerek başparmağını Lucas'ın dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Benimki gibi bir dersten tam kredi almak istiyorsan, mükemmellik bekliyorum. Beni şaşırtmanı istiyorum. Beni şaşırtabileceğinizi düşünüyor musunuz Bay Blackwell?"

"Denemek isterim Profesör." Lucas'ın çevik parmakları August'un kemerini ve pantolonunu kısa sürede çözerek artık zonklayan ereksiyonunu serbest bıraktı. Onu sarsarken gözleri alaycı bir masumiyetle irileşti. "Oh, çok büyüksün Profesör."

August homurdandı ama Lucas'ın ağzı üzerine kapanıp onu yuttuktan sonra ağzını neredeyse tamamen geri çektiğinde bu kısa sürede bir iniltiye dönüştü. "Tanrım."

Lucas başını sallamaya başladı ve August'a hayatının en özensiz ve en hevesli oral seksini yaptı. August'un neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Lucas'ın üzerine düşeni yaptığını ve kendisinin de bunu onayladığını söylemek zorundaydı. Onun

Lucas onu boğazının arkasına doğru götürüp kasları kasılana kadar üzerinde çalışırken gözlerini geriye devirdi.

Lucas çekildi, August'un aletinin bir yanını yukarı, diğer yanını aşağı yaladıktan sonra diline vurdu, gözlükleri buğulandı. "Tadın çok güzel. İyi bir iş çıkarıyor muyum?"

August öne doğru eğildi ve elini Lucas'ın boğazına kapatmadan önce gözlüğü çıkardı. "Çok iyi ama beni şaşırtman gerektiğini söylemiştim."

Lucas'ın yüzüne yayılan gülümseme endişe verici sınırlardaydı. "Bunu söyleyebileceğinizi düşünmüştüm Profesör." Ayağa kalktı ve August'un masasına dönerek kot pantolonunu indirip gömleğini kaldırdı. "Bunlar için bana yardım edebilir misin?"

August öne doğru eğildi, Lucas'ın yan tarafını ısirmaktan kendini alamadı ve baş parmaklarını Lucas'ın siyah boxer külotunun bel bandına geçirerek uyluğunun ortasına kadar çekti. Lucas öne doğru eğildi, sırtını kamburlaştırdı ve kalçalarını August'un yüzüne doğru itti.

August o sırada yanaklarının arasına yerleştirilmiş sıcak pembe tıkaçı fark etti. Bu sabah kahve içmeye gittiklerinde onu takmış mıydı? Daha sonra August için domalacağını bilerek mi bütün sabah ders vermişti? Kendini Lucas'ın yemyeşil kışını sıkmaktan, bakmak için ayırmaktan, parmağını ağzında gezdirmekten alıkoymadı.

"Hayran kaldınız mı Profesör?" Lucas omzunun üzerinden arkasına bakarak sordu, yüzüne bir sırıtma yayılmıştı.

August cevap vermedi, sadece tıpayı daha derine itti, Lucas uzun ve alçak sesle inlerken siki sızıntı yapıyordu. "Benim için eğil. İşte böyle. Sonuna kadar."

Lucas titrek bir nefes verdi ama August'un dediğini yaptı. Parmağını tıkaçın dibindeki halkaya taktı ve deneysel bir şekilde çekti, Lucas'ın tepkisini izlerken en az kendini onun içine gömme fikri kadar heyecanlanmıştı. Ufacık bir direnişten sonra tıkaç serbest kaldı ama August onu çıkarmadı. Elini Lucas'ın sırtının alt kısmına koyarak tıkaçı içine sokup çıkarıyor, Lucas'ın tıkaçın üzerinde kendini becermeye çalışmasını izliyordu.

"August..."

August'un eli kışının üzerinde kırıldı ve Lucas'ın şaşkın, puslu bakışlarını kazandı. Eğer oynamak istiyorsa oynarlardı. "Bana ne dedin sen?"

"Özür dilerim Profesör," diye başardı Lucas, sesi artık alaycı değil çığdı. Alt dudağını ıslatmak için dilini dışarı çıkardı.

August, Lucas'ın kusursuz poposunda açan el izini keşfetmek istiyordu. Öyle de yaptı, ayağa kalkıp tıpanın yere düşmesine izin vermeden önce dudaklarını ısıtılmış etin üzerinde gezdirdi. Kolay bir hareketle Lucas'ın içine girdi ve kendini derinlere gömdü.

Bağırışını bastıracak zaman yoktu ve August doğruyu söylemek gerekirse bunu gerçekten istemiyordu. Onu dikleştirdi, bir kolunu göğsüne doladı, içine girip çıkmadı bile ama sadece kalçalarını döndürdü, Lucas'ın sevdiği şekilde derinlere indi.

August onun kulağına, "Kendine dokun," diye fısıldadı. "Boşaldığını hissetmek istiyorum."

"Beni sertçe becermek mi?" Lucas elini sikinin etrafına sararak sordu. "Tanrım."

August onun kalçalarını kavradı ve ona istediğini verdi, Lucas'ın serbest kalmasına yetecek kadar dayanabilmesi için dua ederek ona vurdu. Ama hareketlerini yavaşlatmak imkânsızdı. İçindeki coşku hissi onu kendi zevkinin peşinden koşturuyor, Lucas'ın da gelmesini istiyor ama kendini onun kalbinin sıkı sıcaklığına sokup çıkarmaktan alıkoyamıyordu. O kadar yakındı ki. "Hadi, *umnishka*. Zar zor dayanıyorum."

"Yapabilir miyim?"

August'un ne sorduğunu netleştirmesine gerek yoktu. Kalkanlarını indirip August'un orgazmını yaşayabilir miydi? "Sikeyim evet. Hiç sormana gerek yok."

Lucas'ın sormasına gerek yoktu ama August'un eliyle ağzını kapatması gerekti çünkü o kafa yapısına girdiğinde Lucas tüm mantığını yitirmişti. August onu kullanırken inliyor, küfrediyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sonunda sınırı aştığında Lucas da boşaldı, vücudu August'un sikinin etrafında kasılıyor, beyni tamamen devre dışı kalana kadar orgazmını uzatıyordu.

Lucas'ı da yanına çekerek sandalyesine çöktü. İkisi de orada oturmuş terliyor ve nefes nefese kalıyorlardı, ikisi de yaz sıcağında maraton koşmuş gibi görünüyorlardı. "O masa planlayıcısı mahvoldu," diye alay etti August.

"Sana bir tane daha alırım."

"Ne-" August tekrar dener. "Bu ne içindi?"

Lucas'ın yüzü August'un gelmeden önce alıştırma emin olduğu bir ifadeyle düştü. "Hatırlamıyor musun?"

"Neyi hatırlıyorsun?" August bir kaşını kaldırarak sordu, böylece Lucas onun peşinde olduğunu anladı.

Lucas sırtıttı. "Bu bizim yedi haftalık yıldönümümüz." "Neyimizin?"

"Yedi hafta, yedi ay ya da yıl sürmesi umurunda değil demiştin. Yedi haftada başardık. Mutlu yıldönümleri."

August homurdandı. "Lütfen bana Bianca'ya bunun küçük planının bir parçası olduğunu söylemediğini söyle. Biriyle yatmama yardım ettiğini düşünürse düpedüz çekilmez olur."

"Ona tüm detayları anlatmadım. Sadece öğle yemeği için sana sürpriz yapmak istediğimi ve her gün öğle yemeği yerken bunu yapmanın zor olduğunu söyledim. Artık benim değil de senin ofisinin tam karşısında olduğu için bunu yapmaya çok daha meyilliydi. Muhtemelen kulak misafiri olmak istemiştir."

Artık ofisleri departmanlara göre düzenlediklerine göre Bianca onun yeni yol arkadaşıydı. Panjurlar açıkken doğrudan onun ofisine bakabiliyordu. August artık panjurlarını kapalı tutuyordu.

Lucas bir el salladı. "Onu tanırsın. Dahil edilmeyi sever. Ayrıca kanka olursak hakkımızdaki tüm dedikoduları ilk onun duyacağını düşünüyor."

"sıcak dedikodular mı var?" August sordu.

Lucas alay etti. "Bilmiyor muydun? Hakkımızda çok kirli bir hikâye var. Öğrenciler bile biliyor."

August kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Ben, çılgın, sürtük ama süper seksi akıl hastası, seni, tatlı, habersiz ama aynı zamanda süper seksi milyarderini sadece yedi gün sonra yanıma taşınmaya ikna ettim. Ve o zamandan beri seni sapıkça cinsel istismarlarımla doyururken, tüm servetini yavaşça bir offshore banka hesabına aktarıyorum, böylece seni havuz çocuğu için terk edebiliyorum."

August sırtıttı. "Vay canına. Tüm bunlar ve final notları. Tam bir çoklu görev adamısın, *umnishka*."

"Biliyorum, değil mi?" dedi Lucas.

August sonradan aklına gelmiş gibi, "Bizim havuz çocuğumuz yok," dedi.

Lucas omuz silkti. "Bizim havuzumuz yok. Bir havuz çocuğu tutmak aptalca olur." Yeniden düşünür gibi oldu. "Yine de o küçük mayolardan biriyle dolaşmasını izlemek eğlenceli olabilir. Olmaz mı?"

August onu sertçe çimdikledi. "Speedo giyen hiç kimseyi izlemeyeceksin."

"Sen hariç mi?" Lucas umutla sordu.

"Speedo giymiyorum."

"Lütfen?" Lucas sordu.

"Belki yedi yıl dönümümüz için," diye takıldı August.

Lucas'ın yüzü ciddileşti. "Yedi yıl sonra beni hâlâ isteyeceğini düşünüyor musun?"

"Aptalca sorular sorma. Seni sonsuza dek isteyeceğim. Asıl soru, yedi yıl sonra hala bana katlanmak isteyecek misin?"

Lucas usulca güldü. "Psikopat ve medyum. Birbirimizden başka kimseye uygun değiliz. Birbirimize yapışıp kaldık."

August onun alınına bir öpücük kondurdu. "Bu bana uyar."

"Ben de," dedi Lucas ve ekledi, "Ama ben ciddiym. Kelimenin tam anlamıyla birbirimize yapışmış durumdayız. Hadi eve gidelim de doğru düzgün temizlenelim."

"Öğleden sonra dersim var. Senin de öyle," diye hatırlattı August ona.

"Hayır, yok. Kriket'ten öğleden sonraki derslerine asistanının girmesini istedim. Ben de benimkini Robert'ın asistanına devrettim. Günün geri kalanında boşuz."

August, eski asistanı emekli olduktan sonra Cricket'i sekreteri olarak işe almıştı. Çoğunlukla telefonlara bakıyor ve ayak işlerini yapıyordu ama çabuk öğrenen, verimli biriydi ve üniversitede ücretsiz dersler alıyordu. Ayrıca, okulla ve ailesiyle ilgili olmayan görevleri de üstlenmekten çekinmiyordu. August'un son asistanına asla emanet edemeyeceği türden. İşi bilen birilerinin olması aslında oldukça işe yaramıştı.

"Eğer biri bu ofise kara ışık tutarsa ikimiz de kovuluruz," diye dalga geçti Lucas, lavaboda temizlik yaptıktan sonra ıslak bezi August'a fırlattı.

August kendini toparladı ve "Alabama kara ışık tutarlarsa muhtemelen hapse gireriz, o yüzden bu daha iyi" dedi.

"Hayır, sen hapse gireceksin. Ben de havuz çocuğu ve senin milyonlarınla kaçacağım," diye dalga geçti Lucas. "Popo tıkcımızı unutmayın Profesör."

August oyuncağı aldı ve aceleyle cebine soktu. Lucas onu durdurduğunda neredeyse kapıya varmışlardı. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," dedi August.

Lucas'ın ağzı açık kaldı. "Az önce beni Han Solo mu yaptın?" "Teşekkür etmeyi mi tercih edersin?" August sordu.

"Ben ve havuz çocuğu Orlando birlikte kaçtığımızda buna çok pişman olacaksın."

August, Lucas'ı kapıya doğru itti ve bir eliyle boğazına sarıldı. "Beni yemlediğini biliyorum."

August, Lucas'ın bu yönünün varlığından haberdar değildi. August'la dalga geçen, alay eden ve onu zorlayan tarafı. August'un sonsuza dek birlikte olacaklarını söylediğinde bunu gerçekten kastettiğini hissetmesi için biraz kaba kuvvete ihtiyaç duyan tarafı. Bu, Lucas'ın yıpranmış yanlarını bir şekilde yatıştırmıştı. Tamamen farklı bir insan değildi ama üzerinde ölüm tehdidi olmadan... bir şekilde daha hafifti. Daha özgür.

"Sana dokunan her erkek, babamın odun kırma makinesiyle tanışmış olacak. Anlaşıldı mı?"

"Crystal," diye mırıldandı Lucas, öne doğru eğilip August'un ağzının içine doğru yalayarak. "Şimdi bana beni sevdiğini söyle."

August tereddüt etmedi. "Seni seviyorum."

Onlar için aşkın ne olduğunu kim söyleyebilirdi ki? Belki de aşk onlar için kavga etmek, sevişmek ve sırf karşısındaki sevdiği için sevmedikleri dizilerin tekrarlarını izlemektir. Belki de aşk Lucas'ın August'un son dilim cheesecake'i izin vermesi ya da August'un Lucas'ın ilaçlarını aldığından ve terapistine gittiğinden emin olmasıydı. Kimse aşklarının neye benzediğini dikte edemezdi. Lucas'ın kelimelere ihtiyacı olduğunda August onları özgürce veriyordu.

Lucas'ın yüzünü bir gülümseme kapladı. "Bu daha iyi. Şimdi bana cheesecake yiyeceğimizi söyle."

"Cheesecake alacağız," dedi August itaatkâr bir tavırla ve ofisin kapısını açıp Lucas'ın dışarı çıkmasına izin verdi.

Lucas masasında oturan Cricket'a el salladı, kulaklıklar kulaklarına sıkıca takılmıştı. O da el salladı.

"Şimdi bana bir Speedo alacağını söyle."

August gözlerini devirdi. "Speedo almayacağım."

"Kesinlikle bir Speedo almalısın," diye seslendi Bianca yeni ofisinin kapısının önünden geçerlerken.

"Gördün mü!" Lucas ağladı.

"Lütfen?" "Hayır!"

"Ama bu bizim yıldönümümüz."

August gözlerini devirdi. "Eve gitmeye ne dersin, sen kalkanlarını indirirsin ve ben de kendimi bir Speedo içinde doğrudan beynine yansıtırım. Rengini bile seçebilirsin."

Lucas surat asar gibi yaptı. "Peki."

August elini Lucas'ınkinin içine soktu. İyiden de iyiydi. Mükemmeldi. Lucas mükemmeldi. August için mükemmeldi. O August'un kişisiydi. August da onun kişisiydi. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

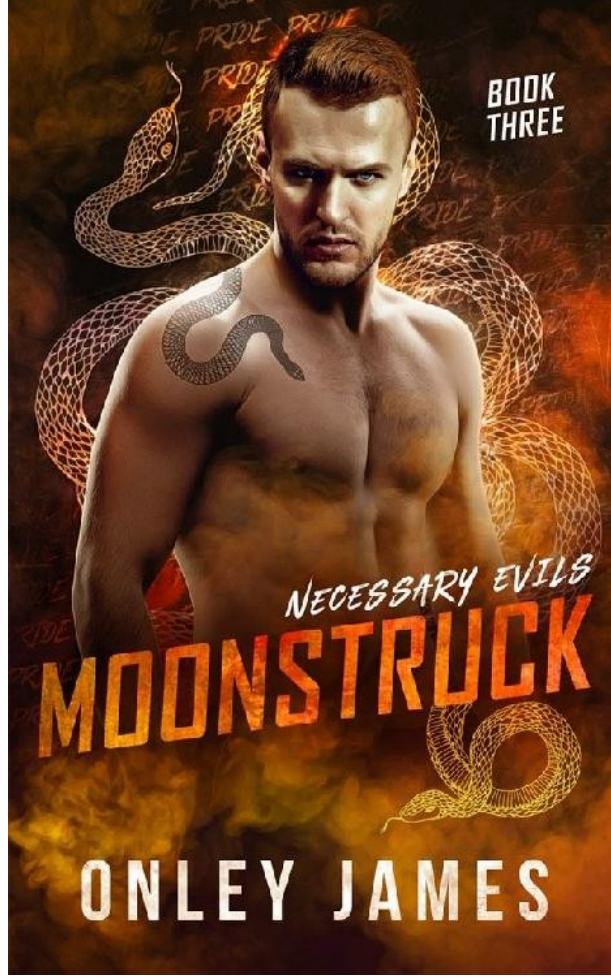
SON

**August ve Lucas'tan daha fazlasını
ister misiniz?**

Haber bültenime [buradan](#)
kaydolun ve bonus sonsözü alın!

Mulvaney kardeşlerden daha fazlasını mı istiyorsunuz?
Atticus'un hikayesini okuyun...

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ
VERİN

***Moonstruck*'ın önizlemesi için sayfayı çevirin...**

Atticus, üç yüz dolarlık yürüyüş botları yerdeki çamurlu bir çukura batarken sövdü. Yoğun çalılıklar arasında patikaya en yakın şey buydu. Saatler önce yağmur yağmış, ormandaki yürüyüşü hayal ettiğinden çok daha tehlikeli hale getirmişti. Bu durum için siyah uzun kollu bir gömlek ve su geçirmez taktik pantolon giymişti. Omzuna astığı küçük çanta bile yürüyüş için yapılmıştı. Sadece bu kadar sıcak ve kirli olacağını tahmin etmemişti. Kirlenmekten nefret ederdi.

Botunu tiksinti dolu bir sesle çamurdan çıkarırken müstehcen bir emme sesi çıkardı. Gitmeden önce bunu temizlemenin bir yolunu bulması gerekecekti. Bunu arabasındaki pisliği asla çıkaramayacaktı. Yağmurun ve çürüyen bitkilerin kokusu burun deliklerine kalıcı olarak yerleşmişti.

Hedefi olan Trevor Maynard, ailesinin kuru temizlemecide çalıştırdığı göçmen kadınlardan faydalanmaktan zevk alan, sümüklü, küçük bir çete özentisiydi. Gömleklerini çok dar, pantolonlarını çok düşük giyiyor ve alnına bir bandana bağlamanın onu bir tür haydut yaptığını düşünüyordu.

Trevor gücünü kötüye kullanmaktan hoşlanıyor, kurbanlarının işlerini tehdit ederek onları kimsenin çılgınlıklarını duymayacağı ormana çekiyordu. Atticus'un babası adamı ıssız bir yere götürmekte ısrar ederken

Atticus'a göre onu öldürmek karmik olarak adil olsa da gereksiz yere dramatikti.

Trevor gibi adamlar tehlike karşısında nadiren mücadele ederdi. Olsa olsa yalvarıp yakarır, sahip olmadığı statüsünü kullanmaya çalışır ve son çare olarak para teklif ederdi. Her şey aynı şekilde, Atticus Jackson'ın beynini boktan kulübesinin arka duvarına çarpmasıyla sona erecekti. Bunların hepsi şehre daha yakın bir yerde yapılabilirdi.

Yine de babasıyla tartışmadı, sadece en büyük oğlu gibi emirlere uydu. İşi ne kadar çabuk bitirirse eve o kadar çabuk gidip duş alabilirdi. Yarın ofiste erken bir günü vardı. Neyse ki tepesindeki dolunay geniş bir ışık hüzmeleri oluşturuyor, açık yol neredeyse hiç yol olmasa bile fazla zorlanmadan görmesini sağlıyordu. Ağaçların arasından sıyrıldı ve sonunda kendini küçük kulübenin dışında buldu. Bu yaratıklar neden hep ormandaki kulübelere seçiyordu? Atticus şehirdeki insanlara işkence etmenin de aynı derecede etkili olduğunu düşünüyordu. İnsanlar yabancıların sıkıntılarını görmezden gelmekte çok az sorun yaşıyordu. Bu üzücü ama onun işinde faydalı bir durumdu.

Kulak tırmalayan bir çığlık sessizliği delip geçti, Atticus'un içine bir adrenalin şoku gönderdi ve onu hiç düşünmeden harekete geçirdi. Silahını çekti, kilitli ve dolu olduğundan emin oldu, susturucusu yerindeydi, çürük kabin kapısına doğru ilerledi. Adamın yalnız olmayacağı neden aklına gelmemişti?

Kapının menteşelerinden fırlayıp iki kişiyi ürkütmesi için iki sert tekme atması gerekti. Kurbanı odanın ortasındaki sağlam bir tahta sandalyeye bağlanmıştı, sızan birkaç yaradan kan akıyordu ve en az üç parmağı ve bir kulak memesi yoktu. Odada kadın yoktu, bu yüzden çığlık Trevor'dan gelmiş olmalıydı.

Yanında, yirmili yaşlarının sonlarında bir adam elinde kötü görünümlü tırtıklı bir bıçak tutuyordu. Soluk mavi bir kot pantolon ve sol kolunun tamamını kaplayan karmaşık bir dövmeyi ortaya çıkaran siyah bir v yaka tişört giymişti. Atticus kalın siyah saçlarını, koyu kahverengi gözlerini ve belli belirsiz Asyalı yüz hatlarını incelerken kendini olduğu yerde perçinlenmiş buldu. Yabancı hem sinirli hem de şaşkın görünüyordu ama seçeneklerini değerlendirdiği belliydi.

Atticus kendi kendine, "Çığlık sesleri duydum," dedi.

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve bıçağını kaldırdı. "Bununla dürttüğünüzde bunu yapıyorlar."

Atticus ona sinirli bir bakış attı. "Evet, noktaları birleştirdim, teşekkür ederim."

Silahlı bir kavgaya bıçak getirdiğini fark eden yabancı elini yanına indirdi. "Dinle dostum. Bu gerçekten kötü bir adam. Zararsız bir inek gibi görüldüğünü biliyorum-"

"Vay canına," diye mırıldandı Trevor.

"Ama o gerçekten büyük bir pislik. Neden arkayı dönüp gitmiyorsun? Zarar yok, faul yok, anlıyor musun?"

"Polis olmadığımı nereden biliyorsun?" Atticus sordu.

Yabancı alay etti. "Evet, sen polis değilsin. O silah polis silahı değil. Hiçbir polis o silahı alamaz."

Atticus adamın kendini beğenmiş değerlendirmesinin onu neden rahatsız ettiğinden emin değildi ama , tıpkı adamın geniş bakışlarının onu orada çırılçıplak duruyormuş gibi hissettirmesi gibi. Şu anda ne haltlar dönüyordu?

Önemli değildi. Eğer bu ederse, sonunu asla duyamayacaktı. Adam satır olayını hâlâ unutamamıştı ve bu bir yıl önceydi.

Atticus eldivenli parmaklarıyla burun kemiğini sıktı. "Ne yazık ki bunu yapamam. O benim listemde. Onu öldürmek zorundayım. Hesap vermem gereken insanlar var."

Bakışları bir kez daha onu taradı, bu sefer çok daha sıcaktı. "Evet, sen de bir profesyonel gibi görünmüyorsun."

Atticus sinirlendi. "Sizi temin ederim, ben amatör değilim."

Trevor kıs kıs güldü, sonra adam bıçağı ona sapladığında irkildi, bıçak göğüs ucunun hemen yarım santim yukarısına zar zor battı. "Bu ne lan!"

"Profesyonel ya da değil, bu cinayet benim. Sana söz veriyorum, asla gün ışığına çıkmayacak. O yüzden gidebilirsin."

"Evet, bunu yapamam. Onu ölü görmem gerek. Ve seni tanımıyorum, bu yüzden sözlerin pek bir şey ifade etmiyor. Alınma ama," dedi Atticus, ses tonunun tamamen alındığını ima ettiğinden emin olarak.

"Bu tam bir saçmalık," diye homurdandı

Trevor. "Kapa çeneni, Trevor," diye tersledi adam.

"Hey, siktir git Jet Li," diye karşılık verdi Trevor, yabancı bakışlarını ona doğru çevirdiğinde yaptığı hatanın farkına varmış gibi görünüyordu.

"Jet Li Çinli, seni ırkçı pislik. Sana Çinli gibi mi görünüyorum, dostum?" Atticus bu yüklü soru karşısında gülümseme isteğiyle savaştı.

"Ben nereden bileyim?" Trevor feryat etti. "Hepiniz-"

"Tanrım, lütfen bütün Asyalıların aynı göründüğünü söyleme," diye yalvardı Atticus. "Biraz onurlu bir şekilde öl."

Yabancı, Atticus'a her yanını ateş basmış gibi hissettiren bir başka değerlendirici bakış attı. Yüzünün kıpkırmızı olup olmadığını merak etti. Açık tenli bir kızıl olmanın dezavantajlarından biriydi bu. Bir süre sonra yabancı, bıçağın düz kısmını Trevor'ın gözlerinin arasındaki boşluğa vurdu.

"Hadi bir oyun oynayalım."

Trevor, "Hayır, sağ ol pislik herif," dedi, göz kapakları kan kaybına yenik düşecekmiş gibi çırpınıyordu.

Yabancı, Trevor'ın sandalyesinin etrafında volta atıyordu. "Oh, hadi ama. Nereli olduğumu tahmin edebilirsen, yaşamana izin vereceğim."

Trevor alay etti. "Sonra ne olacak? Bu herif beni vuracak mı? Ben hâlâ ölüyüm, dostum."

Atticus adamı tarttı. "Neyse ne. Nereli olduğunu tahmin edebilirsen, buradan canlı çıkabilirsin."

Trevor'ın bakışları arasında gidip geldi. "Gerçekten mi?" Atticus omuz silkti. "Elbette. Neden olmasın."

"Gördün mü, kaybedecek bir şeyin yok ama kazanacak hayatın var," dedi yabancı.

Atticus sağlam ahşap masanın üzerine zıpladı, aradığını bulana kadar çantasını karıştırdı ve bir granola bar çıkarırken memnun bir ses çıkardı. Aniden acıkmış gibi bir ısırık aldı ve onlar izlerken yavaşça çiğnemeye başladı. "Ne? Yoldan beri uzun bir yürüyüş oldu."

Trevor Atticus'a olan ilgisini çabucak kaybetti. "Kaç tahmin hakkım var?"

Adam bıçağı havaya fırlattı, sonra iki parmağının arasında tutarak soruyu düşündü. "Üç."

"Oh, ama. Binlerce Asya şehri var."

"Asya bir kıtadır, seni aptal herif. Sadece ülkeyi tahmin etmen gerekiyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Asya'da bir sürü ülke var," diye sızlandı Trevor.

Atticus fıstık ezmesi ve bitter çikolatadan bir ısırık alırken, "Sadece kırk sekiz," diyerek yabancının sırtmasını sağladı.

"Hey, Çinli olmadığımı biliyorsun, değil mi? Şimdi, sadece kırk yedi ülkeden tahmin etmek zorundasın. Haydi, Trevor. O büyük ırkçı beynini çalıştır."

"Siktir. Tamam. Koreli mi?"

Yabancı bir zil sesini taklit etti. "Birinci vuruş."

Trevor bir parmağını kaybederken bir çığlık daha duyuldu. Atticus ayaklarını salladı ve elindeki granola barına baktı. Her zamanki markası değildi. Hizmetçisinin Whole Foods'tan aldıklarını tercih ederdi ama onlar tükenmişti, bu yüzden yerine farklı, biraz daha ucuz bir seçenek koymuştu. Bunlar çok daha üstündü.

İdrar ve kan kokusu iğrençti, Atticus'un burun deliklerinde dakikalar öncesinin kokuşmuş kiri ve bitki örtüsüyle yarışıyordu.

Trevor şimdi inliyor ve ağlıyordu. "Siktir... Siktir. Yanlış cevaplar için ceza olduğunu söylememiştin!"

"Jenny Tran'ı yaralarından dolayı altı hafta hastanede yatırdın, sonra da onu sınır dışı ettirdin. Senin lanet parmaklarınla başladığım için şanslısın. Şimdi, tahmin et ya da öl."

Trevor sızlandı, başı omuzlarına düşmüştü. "Japonca mı?" dedi zayıf bir sesle.

Yabancı'nın yakışıklı yüzü sahte bir pişmanlığa büründü. "Korkarım hayır, Trevor."

Trevor yetmişli yılların korku filmlerindeki üstsüz kızlar gibi çığlık atarken aptallığına bir parmak daha düştü. Çılgın bakışları Atticus'u buldu. "Ben ciddiym. Param var. Hem de çok. Onu kafasından vur, ben de sana elli bin dolar vereyim. Bana yardım et dostum. Ailem sana minnettar kalacak."

Atticus homurdanarak gömleğinin kolunu yukarı itti. "Şu saati görüyor musun? Bu bir Patek Philippe. Yüz bin dolar değerinde ve benim yedek gündelik saatim. Teklif reddedildi."

Yabancı omuz silkti. "Sanırım sadece sen ve ben kaldık, Trevor. Son şansın. Ne düşünüyorsun? Şanslı hissediyor musun?"

Trever sızlanan bir ses çıkardı. "Bu hiç adil değil..."

"Hayır, adil olmayan sadece hayatını kazanmaya çalışan güçsüz kadınlara tecavüz etmeniz ve onları istismar etmenizdir. Adil olmayan, suçlarınızı gizlemek için korku ve sindirme yöntemlerini kullanmanızdır. Adil olmayan, hastalıklı fetişlerinizi kendinize saklamak için kızları istenmeyen kürtajlara zorlamaktır. Bu adil değildi. Bu... Bu lanet karma. Son tahminini yapıyor musun, yapmıyor musun?"

Ağır nefes alışları odayı doldururken, gözleri sanki cevap sihirli bir şekilde duvarda belirecekmiş gibi etrafta geziniyordu.

"Tık-tak," diye alay etti yabancı.

"Uh... Tayland? Filipinler? Madagaskar?" Trevor ağzından kaçırıldı.

"Madagaskar Afrika'da, seni aptal herif," dedi Atticus, granola barından bir ısırık daha alarak.

Adam düşerek Trevor'ın dizlerinin üzerine oturdu ve adamın yüzünün dehşetle buruşmasına neden oldu. "Yanlış cevap."

Atticus bıçağın saplanışını görmedi ama Trevor'ın gözlerinin nasıl büyüdüğünü gördü ve dudaklarından kan fişkirirken son nefesinin ıslak çingırağını duydu. Yabancı'nın ayağa kalkıp Trevor'ın omzunu kullanarak bıçağındaki pisliği silmesini izledi, ölü adamın göğsünde kırmızı bir çiçek açmıştı.

"Onunla ne yapacaksın?" Atticus sonunda paketini buruşturup dikkatle çantasına geri koyarak sordu.

Yabancı omuz silkti. "Onu kapılar açıkken burada bırakın ve bırakın hayvanlar benim için temizlik yapsın."

Atticus başını salladı. Yapacağı şey bu değildi ama bu onun değildi, yani teknik olarak bu onun sorunu değildi. Bunları babasından başka kimseye anlatmayı planladığından değil. "Peki, sadece meraktan soruyorum, doğru cevap neydi? Nerelisin?"

Yabancı sırttı, mükemmel dişlerini ve doğrudan Atticus'un sikine giden bir gülümsemeyi ortaya çıkardı. "Ben mi? San Diego."

Atticus homurdandı. "Çok yanılmış."

Adam aralarında sadece birkaç metre kalana kadar yaklaştı. "Pek sayılmaz. Ben yarı Çinliyim. Aynı zamanda yarı Meksikalıyım. Ama o ırkçı pisliğe bu zevki tattırmak istemedim. Ayrıca, bu bana küçük bir şey kattı, sence de öyle değil mi?"

"Eğlenceliydi. Kardeşlerimle öldürmek gibi." Sözcükler ağzından kaçtığı anda Atticus kendine kızarak gözlerini kapattı.

"Gerçek kardeşleriniz gibi mi, yoksa ek iş olarak sigorta satıcılığı yapıyormuş gibi görünen kaslı kızılardan oluşan bir çetede misiniz?"

Atticus gururunun mu okşanması yoksa gücenmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Sözleri alaycıydı ama ses tonu müstehcenlik sınırındaydı. "Sen... Sen benimle flört mü ediyorsun?"

Yabancı omuz silkti ve aralarındaki mesafeyi kapattı. "Yani, ne iş yaptığın konusunda yalan söylemek zorunda olmadığın biriyle ne sıklıkla karşılaşsın ki?"

Atticus kendi kendine bile emin olamadan, "Ben gey değilim," demeyi başardı.

Yabancı sırttı ve Atticus'un midesi taklalar attı. "Evet, ama sen de heteroseksüel değilsin, değil mi?"

"Ben bir psikopatım," diye ağzından kaçırdı Atticus.

Yabancı öne doğru eğildi, fısıltısı komplocuydu. "Ben bir Akrep burcuyum. Hala erkeklere çıkmayı seviyorum."

"I-" Atticus o zaman durdu. "Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum."

Adamın kaşları imalı bir şekilde yukarı doğru kalktı. "Birkaç şey düşünebilir miyim?"

Atticus, her ikisinin de bariz ereksiyonunu görmezden gelebileceklerini umarak bocaladı. "Adını bile bilmiyorum."

"Jericho."

"Bu gerçek bir isim değil," diye alay etti Atticus.

Jericho homurdandı. "Annem farklı düşünmek için yalvarırdı. Senin adın ne?"

"Atticus," o yönetildi, açıkça veren yukarı hepsi girişimleri at kendini koruma.

"Bu gerçek bir isim değil," diye karşı çıktı Jericho, alaycı ve baştan çıkarıcı arasında bir tonda, Atticus'un yayvan dizlerinin arasında durana kadar ilerledi. Bakışları dikkatle fermuarını zorlayan sikine kaydı. "Yardım ister misin?" Atticus'un ihtiyacı olan şey ağzını açıp hayır demek ve sonra da oradan defolup gitmekti ama Jericho, "Hep bir kızıla sakso çekmek istemişimdir. Tadın farklı mı?"

Atticus, Jericho'nun bir kez daha sırtmasını sağlayarak, "Bu çok saldırgan," dedi. O lanet gülümseme.

Atticus parmaklarını diğer adamın gömleğinin içine soktuğunu ve onu öne doğru sürüklediğini hatırlamıyordu ama hatırlıyor olmalıydı çünkü ağızları dilden çok dişlerin olduğu bir öpücükle birbirine çarpıyordu. Birbirlerine dokundukları anda Atticus'un mantık duygusu pencereden uçup gitmiş, ihtiyacı onu tüketmişti. Bu öpüşmede yumuşak, yavaş ya da ölçülü hiçbir şey yoktu. Sert ve acı vericiydi, dişler hassas ten üzerinde sürükleniyor ve ısıyor, diller hâkimiyet için savaşıyordu.

Eller Atticus'un gömleğinin eteklerini yakaladığında, Atticus direnmedi, sadece kollarını kaldırdı. Jericho gömleği bir kenara fırlattı, sonra da Atticus'un pantolonunu açmaya koyuldu. Onu durdurmadı. Adam pantolonunu ve iç çamaşırını, ağzını ağrıyan sikinin üzerine kapatacak kadar aşağı çektiğinde ayağa kalktı.

"Tanrım," diye mırıldandı, bu yabancı ruhunu bedeninden emmeye çalışırken kalçaları kasılıyordu. Ön kollarının üzerine düştü, dudaklarının her emişinde omurgası boyunca elektrik kıvılcımları gönderirken mide kasları sıkıştı. Hay sikeyim. Ağzının sıkı sıcaklığı mükemmeldi. Atticus yapamadı

Ellerini saçlarının ipeksi tellerine dolamaktan ve ağzına sokmaktan kendini alıkoyamadı.

Daha önce hiç kimse onu böyle emmiş miydi? Bir iki kez bir erkekle oynamıştı ama her iki cinsiyetle de deneyimleri sınırlıydı. Buz gibi, uzun süreli eski kız arkadaşı Kendra dışında, partnerlerini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdi. Ama bu... Kahretsin. Atticus çıkardığı seslere ya da parmaklarının diğer adamın saçlarında cezalandırıcı bir şekilde kıvrılmasına engel olamıyordu.

"Yaklaştım," diye mırıldandı.

Jericho durmadı. Aksine, çabalarını iki katına çıkardı. Atticus gözlerini ayıramıyordu, neredeyse onun yetenekli dudakları ve dilinden olduğu kadar bacaklarının arasında sallanan başı izlemekten de tahrik olmuştu. Kahverengi gözler yukarı doğru fırlayıp bakışlarını yakaladığında, işte o an oldu. Atticus sert bir çığlık atarak Jericho'nun ağzını doldurdu.

Her damlasını yuttu, Atticus'un karın kasları kasılana kadar ve tıslayarak onu aşırı hassas sikinden çekti. Jericho'yu kendine doğru çekti, ağzını yakaladı, elini kot pantolonunun içine daldırırken diğer adamın dilinden kendi tadını emdi. Yumruğunu diğer adamın kalın, sızıntı yapan sikinin etrafına sardı ve alçak sesle onaylamasını engelleyemedi. Bu kesinlikle 'eşcinsel değil' ifadesini satmasına yardımcı olmadı, ama umursamayacak kadar ileri gitmişti. Atticus, Jericho'nun ona verdiği aynı coşkuyla onu çalıştırdı, her nefes nefese iniltiyi yuttu ve onları bir rehber olarak kullandı.

Çok uzun sürmedi. Atticus ön spermini, hareketlerinin sıkı bir şekilde yakalanmasını ve kaymasını kolaylaştırmak için kullandı. Kısa süre sonra Jericho, kalçaları daha hızlı çarparak onun yumruğunun içine giriyordu. Artık öpüşmüyorlardı ama ağızları Atticus'un her titreyen nefesi, her gırtlak iniltisini duyabileceği kadar yakındı. Atticus'un çoktan boşalmamış olmayı dilemesine neden olacak kadar sıcaktı.

Jericho'nun kalçaları aniden tekledi ve nefesi Atticus'un yumruğunun üzerine dökülürken, yoğun boşalmasının artçı şokuyla titreyene kadar nefesi kesildi. Jericho elini çekip pantolonuna silmeden önce alnını Atticus'unkine yasladı.

Ayrıldıklarında, her ikisi de giysilerini düzeltmekle meşgul oldular. Atticus telaşlıydı. Az önce ne olduğu ya da işlerin nasıl bu kadar ters gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama parmaksız bir cesetten üç adım ötede bir adama el işi yapmıştı. Bunu babasına söylemesinin imkânı yoktu.

Boğazını temizledi. "Şey, bu..." Daldı gitti. Ne söyleyecekti ki?

"Evet," diye onayladı Jericho.

"ihtiyacın olmadığına emin misin..." Trevor'ı işaret etti. Jericho küçük bir öksürük çıkardı. "Yok, ben iyiyim."

Atticus sırt çantasını bir kez daha omzuna attı. "Tamam o zaman. Hoşça kal... Sanırım," Atticus kapıya doğru ilerledi, geri döndü ve Jericho'nun artık karşısında olmadığını görünce bir kez daha döndü.

Bunun kovulduğu anlamına geldiğini düşündü.

Her şeyin en iyisi olduğunu düşündü. Eşcinsel değildi. Olsaydı bile, ne yapacaktı? Jericho'ya çıkma mı teklif edecekti? Aynı gezegende bile yaşamıyorlardı. Ayrıca, Atticus görünüşünü korumak zorundaydı. En büyükleri olarak Thomas ondan daha fazlasını bekliyordu. Durum böyleydi işte. Atticus'un eşcinsel olması babasının umurunda olmazdı. Thomas da eşcinseldi. Kardeşleri eşcinseldi, bazıları biseksüeldi. Sadece... O olamazdı. O . Heteroseksüel olmak daha kolaydı. Kızlar iyiydi. Yumuşaktılar ve güzel kokuyorlardı.

Hayatı için bir planı vardı ve bu plan ürpertici kulübelerde güzel katillerle otuz bir çekmeyi içermiyordu. Orgazmı ne kadar yoğun olursa olsun.

Arabasına döndüğünde sırt çantasını yolcu koltuğuna fırlattı ve çamurlu botlarını hâlâ giydiğini fark etmeden önce kontak düğmesine bastı. Allah kahretsin. Kafasını direksiyona vurdu, sonra da kendini dramatik bir şekilde sürücü koltuğuna attı.

Ne oluyor lan?

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ
VERİN

Ya da **Patreon**'uma abone olarak yazdıklarımı okuyabilirsiniz.

DEAR READER,

Gerekli Kötülükler serimin 2. Kitabı *olan Sapık*'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım bu kitabı yazmayı sevdiğim kadar okumayı da sevmişsinizdir. Atticus'un kitabı *Moonstruck*'ın yakında çıkmasını bekleyin.

Eğer daha önce kitaplarımı okuduysanız, muhtemelen ruhsal durum ve hem doğanın hem de yetiştirilme tarzının bir insanın nasıl bir insan olmasında rol oynadığı hakkında yazmaya bağımlı olduğumu fark etmişsinizdir. Yıllarımı bir psikiyatri hastanesinde hemşire olarak çalışarak geçirdim, bu yılların çoğunu beş ila on sekiz yaş arasındaki çocuklarla geçirdim. Bu benim ve kendi ruh sağlığım üzerinde büyük bir etki yarattı, bu yüzden bu karakterleri yazmak benim için bir terapi şekli oldu. Sosyopat korumalar ve megalomanyak tarikat liderleri kurgu eseri olsa da, kahramanlarım ve kötü adamlarımın hepsi hemşirelik yaptığım dönemde karşılaştığım gerçek insanlardan alınmıştır.

Psycho'da tasvir edilen kadınlara yönelik aşırı şiddet, kurgusal olsa da, ne yazık ki bazıları için gerçektir. Yerli kadınlarla ilgili istatistikler ve kaybolma oranları da ne yazık ki %100 doğrudur. Daha fazla bilgi almak ya da yardım etmek istiyorsanız www.mmiwusa.org adresini ziyaret edebilirsiniz.

Tüm bunlar, kitaplarımı okuduğunuz, karakterlerimi sevdiğiniz ve bu kitapları kendi terapi seanslarım olarak kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür etmenin oldukça duygusal bir yoludur.

Kitapları gerçekten seviyorsanız, lütfen Facebook okuyucu grubum [Onley's Oubliette](#)'e katılmayı ve [web sitemdeki](#) haber bültenime kaydolmayı düşünün, böylece freebies, çıkış tarihleri, teaserlar ve daha fazlası hakkında güncel kalabilirsiniz. Ayrıca beni her zaman sosyal medya hesaplarımdan takip edebilir ve tüm bağlantılarımı [burada](#) bulabilirsiniz. Beni kelimenin tam anlamıyla her yerde bulabilirsiniz, bu yüzden merhaba deyin. Okurlarla konuşmayı seviyorum.

Son olarak, eğer bu kitabı sevdiyseniz (ya da sevmediyseniz bile. Eek!) bir dakikanızı ayırıp yorum yaparsanız harika olur. Yorumlar yazarlar için altın gibidir.

Okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

ONLY JAMES, Central Florida'da çocukları, pitbull cinsi köpeği ve sürekli büyüyen gölgeli görümlü kedi koleksiyonuyla yaşayan YA yazarı Martina McAtee'nin takma adıdır. Zamanını YA LGBT paranormal romanları yazmak ve yetişkin m/m romanları yazmak arasında bölüştürüyor.

Masasında olmadığı zamanlarda onu Starbucks tazeleyicilerini tüketirken, ne kadar çok yapması gerektiği konusunda sızlanırken ve bir oturuşta sağlıksız miktarda televizyon izleyerek yapması gereken şeylerden kaçınırken bulabilirsiniz. Hayalet hikayelerini, gerçek suç belgesellerini, takıntılı bir şekilde sosyal medyada gezinmeyi ve başka erkeklere aşık olan erkekler hakkında sapıkça, iğneleyici kitaplar yazmayı seviyor.

Onu internette bulabilirsiniz:

WWW.ONLYJAMES.COM

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

